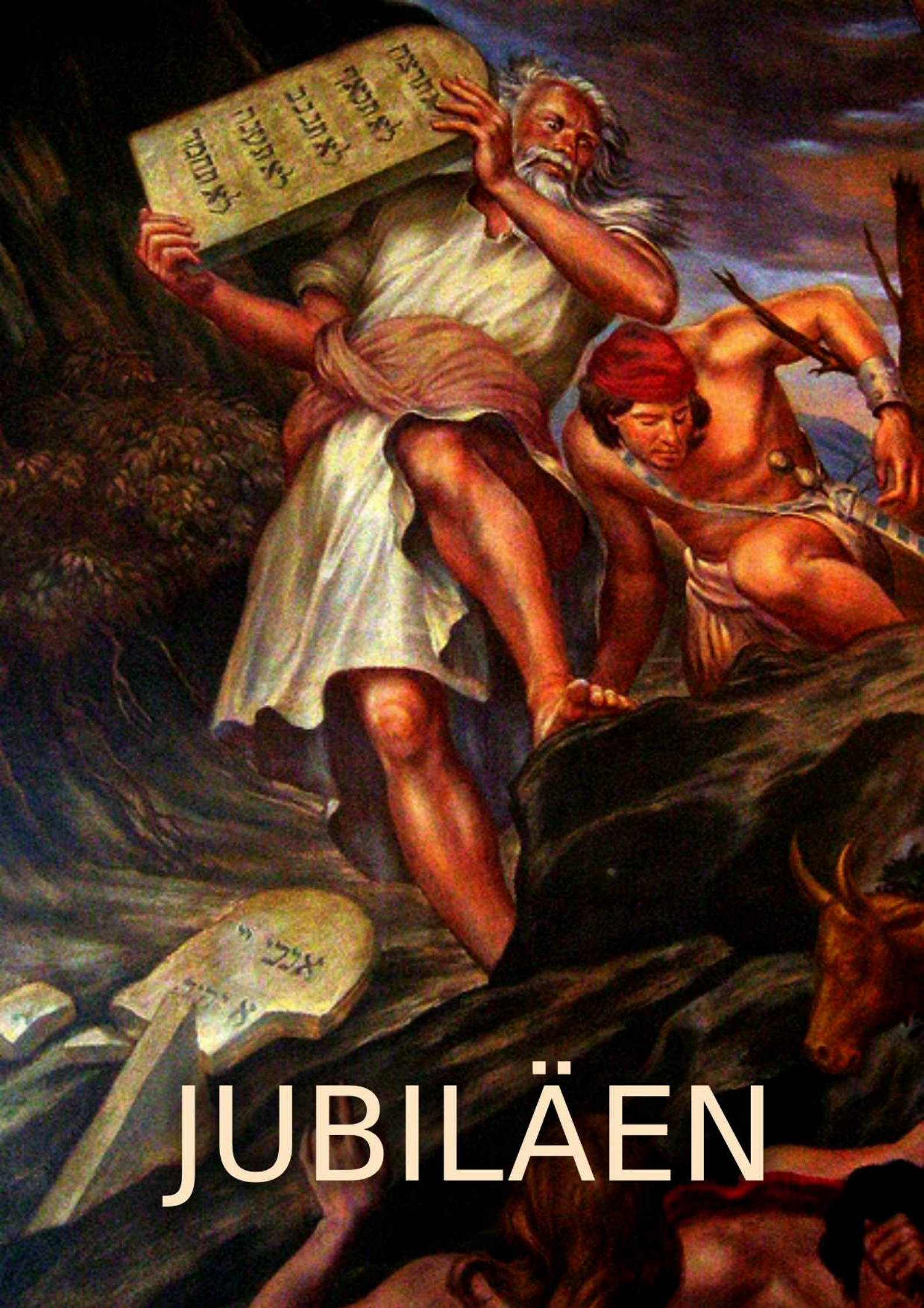

JUBILÄEN

KAPITEL 1

1 An et ass geschitt am éischte Joer vum Exodus vun den Israeliten aus Ägypten, am drëtte Mount, um sechzéngten Dag vum Mount, [2450 Anno Mundi], datt Gott zum Moses geschwat huet a gesot huet: "Komm bei mech op de Bierg erop, an ech ginn dir zwou Steentafele vum Gesetz a vum Gebot, déi ech opgeschriwwen hunn, fir datt du hinnen léiere kanns."
2 An de Moses ass op de Bierg vu Gott eropgaang, an d'Herrlechkeet vum Här huet um Bierg Sinai gewonnt, an eng Wollek huet en sechs Deeg laang iwwerdeckt.
3 An hien huet um siwenten Dag aus der Wollek no Moses geruff, an d'Erscheinung vun der Herrlechkeet vum Här war wéi e flammende Feier um Biergspëtz.
4 An de Moses war véierzeg Deeg a véierzeg Nuechten um Bierg, an Gott huet him déi fréier an déi spéider Geschicht vun der Opdeelung vun all den Deeg vum Gesetz a vun der Zeienausso geléiert.
5 An hien huet gesot: "Neig däin Häerz zu all Wuert, dat ech dir op dësem Bierg soen, a schreif et an e Buch, fir datt hir Generatiounen gesinn, wéi ech si net verlooss hunn wéinst all dem Béisen, dat si gemaach hunn, andeems si de Bund gebrach hunn, deen ech haut um Bierg Sinai tëscht mir an dir fir hir Generatiounen opstellen."
6 An esou wäert et geschéien, wann all dës Saachen iwwer si kommen, datt si erkennen, datt ech méi gerecht sinn wéi si an all hiren Uerteeler an an all hiren Handlungen, a si wäerten erkennen, datt ech wierklech mat hinne war.
7 An du solls all dës Wierder fir dech schreiwen, déi ech dir haut verkënnegen, well ech hir Rebellioun an hire steife Genéck kennen, ier ech se an d'Land bréngen, dat ech hire Pappen, dem Abraham, dem Isaak an dem Jakob, mat engem Schwuer vereedegt hunn a gesot hunn: 'Äre Nokommen ginn ech e Land, dat mat Mëllech an Hunneg fléisst.'
8 An si wäerten iessen a sättegt sinn, a si wäerten sech zu frieme Götter wenden, zu (Götter), déi si net aus hirer Leed befreien kënnen: an dëst Zeienausso wäert als Zeienausso géint si héieren ginn. Well si wäerten all meng Geboter vergiessen, (och) alles wat ech hinne gebueden hunn, a si wäerten den Heiden nogoen, an no hirer Onreinheet, an no hirer Schimmt, a si wäerten hire Götter déngen, an dës wäerten hinnen eng Beleidegung an eng Leed an eng Plainte an eng Fal sinn.
9 A vill wäerten ëmkommen a si wäerten gefaange geholl ginn, a wäerten an d'Hänn vum Feind falen, well si meng Uerder a meng Geboter, an d'Fester vu mengem Bund, a meng Sabbaten, a mäin hellegt Plaz, deen ech mir selwer an hirer Mëtt geheiligt hunn, a mäin Tabernakel, a mäin Heiligtum, deen ech mir selwer an der Mëtt vum Land geheiligt hunn, verlooss hunn, fir mäin Numm drop ze setzen, an datt et (do) wunne soll.
10 A si wäerten sech Héichplazen a Bëscher a geschnëtzte Biller maachen, a si wäerten all säin eegent (geschnëtzte Bild) ubidden, fir sech ze verirren, a si wäerten hir Kanner den Dämonen an all de Wierker vum Irrtum vun hirem Häerz opferen.
11 An ech schécken hinnen Zeie, fir géint si ze bezeien, awer si lauschteren net, an si ëmbréngen och d'Zeie, an si verfollegen déi, déi d'Gesetz sichen, an si ofschafen an änneren alles, fir Béises viru mengen Aen ze maachen.
12 An ech wäert mäi Gesiicht virun hinne verstoppen, an ech wäert se an d'Hand vun den Heiden iwwerginn, fir se ze gefaange huelen, als Beute a fir se ze verschléngen, an ech wäert se aus dem ganze Land eraushuelen, an ech wäert se ënner den Heiden zerstreeten.
13 A si wäerten all mäi Gesetz a meng Geboter an all meng Uerteeler vergiessen, a si wäerten sech verirren wéi bei Neimounden, Sabbaten, Fester, Jubiläen a Veruerdnungen.
14 An duerno wäerte si sech vun den Heiden mat hirem ganzen Häerz, mat hirer ganzer Séil a mat hirer ganzer Kraaft zu mir wenden, an ech wäert si vun all den Heiden zesummesammelen, a si wäerten mech sichen, fir datt ech vun hinne fonnt ka ginn, wa se mech mat hirem ganzen Häerz a mat hirer ganzer Séil sichen.
15 An ech wäert hinnen e räiche Fridden mat Gerechtegkeet verroden, an ech wäert hinnen d'Planz vun der Éierlechkeet ewechhuelen, mat mengem ganzen Häerz a mat menger ganzer Séil, an si wäerten zum Segen sinn a net zum Fluch, a si wäerten de Kapp sinn a net de Schwanz.
16 An ech wäert mäin Heiligtum an hirer Mëtt bauen, an ech wäert bei hinne wunnen, an ech wäert hire Gott sinn a si wäerten mäi Vollek a Wourecht a Gerechtegkeet sinn.
17 An ech wäert se net verloossen oder enttäuschen; well ech sinn den Här, hire Gott.
18 An de Moses ass op säi Gesiicht gefall, huet gebiet a gesot: „O Här, mäi Gott, verlooss däi Vollek an däin Ierwen net, sou datt si am Irrtum vun hirem Häerz wanderen, a gitt si net an d'Hänn vun hire Feinde, den Heiden, fir datt si net iwwer si regéiere sollen a si géint dech sënnegen.“
19 Loosst Är Barmhäerzegkeet, o Här, iwwer Äert Vollek erhiewen ginn, a schaf an hinnen e richtege Geescht, a loosst de Geescht vum Beliar net iwwer si regéieren, fir se virun Dir unzekloen, a fir se vun all de Weeër vun der Gerechtegkeet ze verféieren, sou datt se virun Ärem Gesiicht verginn.
20 Mä si sinn Äert Vollek an Äert Ierfschaft, dat Dir mat Ärer grousser Kraaft aus den Hänn vun den Ägypter befreit hutt: schaf an hinnen en rengt Häerz an en hellege Geescht, a loosst se vun elo un bis an d'Éiwegkeet net an hire Sënne gefaange ginn.
21 An den Här sot zum Moses: 'Ech kennen hir Widderspréchlechkeet an hir Gedanken an hir Stéifnack, a si wäerten net gehorchen, bis si hir eege Sënn an d'Sënn vun hire Pappen bekennen.'
22 An duerno wäerte si sech mat aller Oprechtheet a mat ganzem Häerz a mat ganzer Séil zu mir wenden, an ech wäert d'Virhaut vun hirem Häerz an d'Virhaut vum Häerz vun hirem Nokommen beschnidden, an ech wäert an hinnen en hellege Geescht schafen, an ech wäert si botzen, sou datt si sech vun deem Dag un an d'Éiwegkeet net vu mir ewechwenden.
23 An hir Séilen wäerten un mech an un all meng Geboter klameren, a si wäerten meng Geboter erfëllen, an ech wäert hire Papp sinn a si wäerten meng Kanner sinn.
24 An si all ginn Kanner vum liewege Gott genannt, an all Engel an all Geescht wäert et wëssen, jo, si wäerten et wëssen, datt dëst meng Kanner sinn, an datt ech hire Papp

a Riichtegkeet a Gerechtegkeet sinn, an datt ech si gär hunn.
25 An du schreifs dir all dës Wierder op, déi ech dir op dësem Bierg verkënnegen, déi Éischt an déi Lescht, déi an all den Deeler vun den Deeg am Gesetz an am Zeienausso an an de Wochen an de Jubiläen bis an d'Éiwegkeet geschéien, bis ech erofkommen a mat hinne fir d'Éiwegkeet wunnen.
26 An hien huet zum Engel vun der Präsenz gesot: Schreif fir de Moses vun Ufank vun der Schöpfung un, bis mäin Hellegtum fir all Éiwegkeet ënnert hinne gebaut gëtt.
27 An den Här wäert sech virun den Ae vun allen erschéngen, an all wäerten wëssen, datt ech de Gott vun Israel an de Papp vun all de Kanner vum Jakob sinn, a Kinnek um Bierg Zion fir all Éiwegkeet. An Zion a Jerusalem wäerten helleg sinn.
28 An den Engel vun der Präsenz, deen virum Lager vun Israel gaangen ass, huet d'Tabellen vun den Andeelunge vun de Joren geholl - vun der Zäit vun der Schëpfung - vum Gesetz an dem Zeienausso vun de Woche vun de Jubiläer, no den eenzelne Joren, no der ganzer Zuel vun de Jubiläer [no den eenzelne Joren], vum Dag vun der [neier] Schëpfung un, wann den Himmel an d'Äerd erneiert ginn an all hir Schëpfung no de Kräfte vum Himmel, an no der ganzer Schëpfung vun der Äerd, bis den Hellegtum vum Här zu Jerusalem um Bierg Zion gemaach gëtt, an all d'Liichter erneiert ginn fir Heelung a fir Fridden a fir Segen fir all déi Erwählten vun Israel, an datt et sou vun deem Dag un a bis zu all den Deeg vun der Äerd ka sinn.

KAPITEL 2

1 An den Engel vun der Präsenz huet zum Moses geschwat, no dem Wuert vum Här: Schreif déi ganz Geschicht vun der Schöpfung op, wéi den Här Gott a sechs Deeg all seng Wierker an alles, wat hie geschaf huet, fäerdeg gemaach huet, an de siwenten Dag de Sabbat gehalen huet an en fir all Zäiten geheiligt huet, an en als Zeeche fir all seng Wierker gemaach huet.
2 Well um éischten Dag huet Hien den Himmel uewen erschaf, an d'Äerd an d'Waasser an all d'Geeschter, déi virun him déngen - d'Engele vun der Präsenz, an d'Engele vun der Hellegung, an d'Engele [vum Geescht vum Feier an den Engelen] vum Geescht vun de Wand, an d'Engele vum Geescht vun de Wolleken, an der Däischtert, a vum Schnéi an vum Hagel a vum Riefrascht, an d'Engele vun de Stëmmen an dem Donner an dem Blëtz, an d'Engele vun de Geeschter vun der Keelt an der Hëtzt, a vum Wanter a vum Fréijoer an vum Hierscht a vum Summer a vun all de Geeschter vu senge Kreaturen, déi am Himmel an op der Äerd sinn, (Hien huet erschaf) den Ofgrond an d'Däischtert, den Owend <an d'Nuecht>, an d'Liicht, d'Muereszäit an den Dag, déi Hien an der Erkenntnis vu sengem Häerz virbereet huet.
3 An duerno hu mir Seng Wierker gesinn, a mir hunn Hien gelueft a virun Him gelueft wéinst all senge Wierker; well siwe grouss Wierker huet Hien um éischten Dag geschaf.
4 An um zweeten Dag huet hien d'Firmament an der Mëtt vum Waasser geschaf, an d'Waasser goufen un deem Dag gedeelt - d'Halschent dovun ass no uewen an d'Halschent dovun ass erofgaang ënner d'Firmament (dat war) an der Mëtt iwwer der ganzer Äerdfläch. An dëst war dat eenzegt Wierk (Gott), dat um zweeten Dag geschaf gouf.
5 An um drëtten Dag huet hien d'Waasser gebueden, vun der ganzer Äerd op eng Plaz ze fléissen, an d'dréchent Land ze erschéngen.
6 An d'Waasser hunn esou gemaach, wéi Hie hinne gebueden huet, an si sinn vun der Äerduewerfläch op eng Plaz ausserhalb vun dësem Firmament zréckgezunn, an dat dréchent Land ass erschéngen.
7 An un deem Dag huet Hien fir si all d'Mierer no hiren eenzelne Versammlungsplazen erschaf, an all d'Flëss, an d'Versammlunge vun de Waasser an de Bierger an op der ganzer Äerd, an all d'Séien, an den ganzen Tau vun der Äerd, an de Som, deen geséit gëtt, an all Sprossen, an Uebstbeem, an d'Beem vum Bësch, an de Gaart vun Eden, an Eden an all Planzen no hirer Aart.
8 Dës véier grouss Wierker huet Gott um drëtten Dag erschaf. An um véierten Dag huet hien d'Sonn, de Mound an d'Stäre erschaf an se um Himmelsfirmament gesat, fir d'ganz Äerd ze beliichten an iwwer den Dag an d'Nuecht ze herrschen an d'Liicht vun der Däischtert ze trennen.
9 An Gott huet d'Sonn als e grousst Zeeche op der Äerd fir Deeg a fir Sabbaten a fir Méint a fir Fester a fir Joer a fir Sabbaten vun de Joren a fir Jubiläen a fir all Zäiten vun de Joren uginn.
10 An et trennt d'Liicht vun der Däischtert [a] fir Wuelstand, fir datt all Saachen, déi op der Äerd sprëtzen a wuessen, kënne bléien.
11 Dës dräi Aarte huet hien um véierten Dag gemaach. An um fënneften Dag huet hien grouss Miermonsteren an den Déifte vum Waasser geschaf, well dëst waren déi éischt Saachen aus Fleesch, déi vu senge Hänn geschaf goufen: d'Fësch an alles wat sech am Waasser beweegt, an alles wat flitt, d'Vullen an all hir Aarten.
12 An d'Sonn ass iwwer si opgegaang, fir hinnen ze hëllefen, an iwwer allem, wat op der Äerd war, alles, wat aus der Äerd wiisst, an all Uebstbeem an all Fleesch.
13 Dës dräi Aarte huet Hien um fënneften Dag erschaf. An um sechsten Dag huet Hien all Déieren op der Äerd erschaf, an all Véi, an alles wat sech op der Äerd beweegt.
14 An no all deem huet hien de Mënsch geschaf, e Mann an eng Fra huet hien erschaf, an huet him d'Herrschaft iwwer alles ginn, wat op der Äerd ass, an an de Mierer, an iwwer alles wat flitt, an iwwer Déieren an iwwer Véi, an iwwer alles wat sech op der Äerd beweegt, an iwwer déi ganz Äerd, an iwwer all dat huet hien him d'Herrschaft ginn.
15 An dës véier Aarte huet Hien um sechsten Dag erschaf. An et waren am Ganzen zwouanzwanzeg Aarte.
16 An hien huet all säi Wierk um sechsten Dag fäerdeg gemaach - alles wat am Himmel an op der Äerd, an an de Mierer an an den Ofgronden, an am Liicht an an der Däischtert, an an allem ass.
17 An Hien huet eis e grousst Zeechen ginn, den Sabbatdag, datt mir sechs Deeg schaffe sollen, awer de siwenten Dag de Sabbat vun all Aarbecht hale sollen.
18 An all d'Engele vun der Präsenz, an all d'Engele vun der Hellegung, dës zwou grouss Klassen - Hien huet eis gebueden, de Sabbat mat Him am Himmel an op der Äerd ze halen.

19 An hien huet zu eis gesot: 'Kuckt, ech wäert mir e Vollek aus all de Vëlker ofscheiden, an dës sollen den Sabbat halen, an ech wäert se mir als mäi Vollek helleg maachen, a wäert se seegnen; sou wéi ech den Sabbat geheiligt hunn a mir helleg maachen, sou wäert ech se seegnen, a si solle mäi Vollek sinn an ech wäert hire Gott sinn.'
20 An ech hunn d'Nokommen vum Jakob aus all deem erausgesicht, wat ech gesinn hunn, an hunn hien als mäin éischte gebuerene Jong opgeschriwwen, an hunn hien mir fir ëmmer an ëmmer geheiligt; an ech wäert hinnen den Sabbatdag léieren, fir datt si de Sabbat dovunner ofhale kënnen, ouni all Aarbecht ze maachen.
21 An esou huet Hien doran en Zeechen geschaf, no deem si mat eis um siwenten Dag de Sabbat solle halen, fir ze iessen an ze drénken, a fir Hien ze luewen, deen alles erschaf huet, sou wéi Hien sech e besonnescht Vollek iwwer all Vëlker geseent an geheiligt huet, an datt si zesumme mat eis de Sabbat solle halen.
22 An Hien huet seng Geboter als e séissen Geroch eropgoe gelooss, deen all Deeg virun Him akzeptabel ass...
23 Et gouf zwéinanzwanzeg Käpp vun der Mënschheet vum Adam bis zum Jakob, an zwéinanzwanzeg Aarte vu Wierker goufen bis zum siwenten Dag gemaach; dësen ass geseent an helleg; an deen éischten ass och geseent an helleg; an dësen déngt mat deem aneren fir d'Hellegung an de Segen.
24 An dësem (dem Jakob a sengem Nokommen) gouf et zougestanen, datt si ëmmer déi geseent an helleg vum éischten Zeienausso a Gesetz solle sinn, sou wéi Hien den Sabbat um siwenten Dag geheiligt a geseent hat.
25 Hien huet Himmel an Äerd an alles, wat hie geschaf huet, a sechs Deeg erschaf, an Gott huet de siwenten Dag helleg gemaach, fir all seng Wierker; dofir huet hien dofir gebueden, datt jiddereen, deen drop Aarbecht mécht, stierwe soll, an datt deen, deen et onrein mécht, sécher stierwe soll.
26 Dofir gebued du de Kanner vun Israel, dësen Dag ze halen, fir datt si en helleg halen an op him keng Aarbecht maachen, an en net veronreinigen, well en helleger ass wéi all aner Deeg.
27 A jiddereen, deen et entweiht, soll sécherlech stierwen, a jiddereen, deen drop Aarbecht mécht, soll sécherlech fir ëmmer stierwen, fir datt d'Kanner vun Israel dësen Dag duerch hir Generatiounen feieren an net aus dem Land erausgerappt ginn; well et ass en hellegen an e geseenten Dag.
28 An all déi, déi de Sabbat halen an dovunner ofhänken, ouni all hir Aarbecht ze maachen, wäerten helleg a geseent sinn, sou wéi mir.
29 Erkläert a sot de Kanner vun Israel d'Gesetz vun dësem Dag, datt si do de Sabbat halen sollen, an datt si en net am Irrtum vun hirem Häerz opginn sollen; (an) datt et net erlaabt ass, do eng Aarbecht ze maachen, déi onpassend ass, do hiren eegene Wëllen ze maachen, an datt si do näischt zum Iessen oder Drénken virbereede sollen, an (datt et net erlaabt ass) Waasser ze schëpfen, oder duerch hir Paarte eng Laascht eran- oder erauszehuelen, déi si net um sechsten Dag an hire Wunnengen virbereet haten.
30 An si däerfen un deem Dag näischt vun Haus zu Haus eran- oder eraushuelen; well deen Dag ass méi helleg a geseent wéi all Jubeldag vun de Jubileeën; un dësem hu mir de Sabbat am Himmel gefeiert, ier et iergendenger Mënsch bekannt gouf, de Sabbat op der Äerd ze halen.
31 An de Schëpfer vun allem huet et geseent, awer hien huet net all Vëlker an Natiounen geheiligt, fir do Sabbat ze halen, mä nëmmen Israel: nëmmen hinnen huet hien erlaabt ze iessen an ze drénken an de Sabbat op der Äerd ze halen.
32 An de Schëpfer vun alle Saachen huet dësen Dag geseent, deen hie geschaf huet, zum Segen an zu Hellegkeet a Herrlechkeet iwwer all Deeg.
33 Dëst Gesetz an dëst Zeienausso gouf de Kanner vun Israel als e Gesetz fir ëmmer an hir Generatiounen ginn.

KAPITEL 3

1 An un de sechs Deeg vun der zweeter Woch hu mir, no dem Wuert vu Gott, dem Adam all d'Déieren, an all d'Véi, an all d'Vullen, an alles wat sech op der Äerd beweegt, an alles wat sech am Waasser beweegt, no hirer Aart a no hiren Aarten bruecht: d'Déieren um éischten Dag; d'Véi um zweeten Dag; d'Vullen um drëtten Dag; an alles wat sech op der Äerd beweegt um véierten Dag; an dat wat sech am Waasser beweegt um fënneften Dag.
2 An den Adam huet si all bei hiren jeeweilegen Nimm genannt, an esou wéi hien se genannt huet, sou gouf hiren Numm.
3 An dëse fënnef Deeg huet den Adam all dës Déieren gesinn, männlech a weiblech, no all Zort, déi op der Äerd war, awer hie war eleng a konnt keng Hëllef fannen, déi him gepasst huet.
4 An den Här sot zu eis: 'Et ass net gutt, datt de Mann eleng ass; loosst eis eng Hëllef maachen, déi him passt.'
5 An den Här, eise Gott, huet e déiwe Schlof op hie fale gelooss, an hien huet geschlof, an hien huet fir d'Fra eng Ripp aus senge Rippen geholl, an dës Ripp war den Urspronk vun der Fra aus senge Rippen, an hien huet d'Fleesch dofir opgebaut an d'Fra gebaut.
6 An hien huet den Adam aus sengem Schlof erwächt, an wéi hien erwächt ass, ass hien um sechsten Dag opgestan, an hien huet si bei sech bruecht, an hien huet si erkannt a sot zu hir: "Dëst ass elo Schank vu menge Schank a Fleesch vu mengem Fleesch; si soll meng Fra genannt ginn, well si vun hirem Mann geholl gouf."
7 Dofir solle Mann a Fra eent sinn, an dofir soll e Mann säi Papp a seng Mamm verloossen a sech un seng Fra halen, an si solle een Fleesch sinn.
8 An der éischter Woch gouf den Adam geschaf, an d'Ripp - seng Fra; an der zweeter Woch huet hien hatt him gewisen; an aus dësem Grond gouf d'Gebot ginn, sech onrein ze halen, fir e Mann siwen Deeg, an fir eng Fra zweemol siwen Deeg.
9 An nodeems den Adam véierzeg Deeg am Land verbruecht hat, wou hie geschaf gi war, hu mir hien an de Gaart vun Eden bruecht, fir en ze beaarbechten an ze pflegen, mä seng Fra hunn si um aachtzegsten Dag erabruecht, an duerno ass si an de Gaart vun Eden gaangen.
10 An aus dësem Grond steet d'Gebot op den himmlesche Tafelen geschriwwen wat d'Kand ugeet, dat gebuert: 'Wann si e männleche Kand kritt, soll si siwen Deeg an hirer Onreinheet bleiwen, laut der éischter Woch vun den Deeg,

an dräianzwanzeg Deeg soll si am Blutt vun hirer Reinigung bleiwen, a si soll näischt Hellegtes upaken, an och net an den Heiligtum kommen, bis si dës Deeg erfëllt huet, déi am Fall vun engem männleche Kand (ugebueden) sinn.'
11 Mee wann et ëm e Meedche geet, soll si zwou Wochen Deeg an hirer Onreinheet bleiwen, sou wéi déi éischt zwou Wochen, a sechsechzeg Deeg am Blutt vun hirer Reinigung, an dat sinn am Ganzen aachtzeg Deeg.
12 An nodeems si dës aachtzeg Deeg fäerdeg hat, hu mir si an de Gaart vun Eden bruecht, well en helleg ass wéi déi ganz Äerd ausserdem, an all Bam, deen dran gepflanzt ass, ass helleg.
13 Dofir gouf fir déi, déi e männlecht oder e weiblecht Kand gebuer huet, d'Gesetz vun deenen Deeg festgeluecht, datt si näischt hellegt ureiere soll oder an den Heiligtum eragoe soll, bis dës Deeg fir dat männlecht oder weiblecht Kand erfëllt sinn.
14 Dëst ass d'Gesetz an d'Zeugnis, déi fir Israel opgeschriwwe gouf, fir datt si et all Deeg respektéiere sollten.
15 An der éischter Woch vum éischte Jubiläum, [1-7 Auer moies] waren den Adam a seng Fra siwe Joer am Gaart vun Eden a hunn en gepléckt an ënnerhalen, a mir hunn him Aarbecht ginn a mir hunn him ugewisen, alles ze maachen, wat fir d'Pflanzung gëeegent ass.
16 An hien huet (de Gaart) beaarbecht, a war plakeg an huet et net wousst, an huet sech net geschummt, an hien huet de Gaart virun de Vullen, Déieren a Véi geschützt, an huet seng Friichte gesammelt, an giess, an de Rescht fir sech selwer a fir seng Fra op d'Säit geluecht [an dat wat gehale gouf op d'Säit geluecht].
17 An nodems déi siwe Joer, déi hien do fäerdeg hat, genau siwe Joer, [8 Auer] an am zweete Mount, um siwwenzéngten Dag (vum Mount), koum d'Schlaang a koum bei d'Fra, an d'Schlaang sot zu der Fra: "Huet Gott iech gebueden a gesot: Dir däerft net vun all de Beem am Gaart iessen?"
18 An si sot zu him: "Vun all de Friichte vun de Beem am Gaart huet Gott zu eis gesot: Iesst; awer vun de Friichte vum Bam, deen an der Mëtt vum Gaart ass, huet Gott zu eis gesot: Dir däerft dovunner net iessen an se net upaken, fir datt Dir net stierft."
19 An d'Schlaang sot zu der Fra: "Dir wäert sécher net stierwen; well Gott weess, datt un deem Dag, wou Dir dovun iesst, Är Aen opgemaach ginn, an Dir wäert wéi Götter sinn, an Dir wäert Gutt a Béis kennen."
20 An d'Fra huet de Bam gesinn, datt e schéin a schéin fir d'A war, an datt seng Friichte gutt zum Iessen waren, an si huet dovun geholl a giess.
21 An nodeems si hir Schimmt fir d'éischt mat Feigeblieder bedeckt hat, huet si dem Adam dovunner ginn, an hien huet giess, a seng Aen goufen opgemaach, an hie gesinn, datt hie plakeg war.
22 An hien huet Feigeblieder geholl an se zesummegenäht, an huet sech eng Schiert gemaach an huet seng Schimmt bedeckt.
23 An Gott huet d'Schlaang verflucht, an hie war fir ëmmer rosen op si...
24 An hie war rosen op d'Fra, well si op d'Stëmm vun der Schlaang gelauschtert huet a giess huet; an hie sot zu hir: "Ech wäert däi Leed an deng Péng staark vermëschen: mat Leed wäerts du Kanner kréien, an deng Réckkehr wäert bei däi Mann sinn, an hie wäert iwwer dech regéieren."
25 An zum Adam sot hien och: "Well du op d'Stëmm vun denger Fra gelauschtert hues a vum Bam giess hues, vun deem ech dir gebueden hunn, net dovun ze iessen, verflucht ass de Buedem fir dech! Dornen an Distelen wäert en dir bréngen, an du wäerts däi Brout am Schweess vun dengem Gesiicht iessen, bis du op d'Äerd zréckkéiers, vun där du geholl gi bass; well d'Äerd bass du, an op d'Äerd wäerts du zréckkéieren."
26 An hien huet hinne Mäntel aus Haut gemaach, hinnen ugedoen a si aus dem Gaart vun Eden erausgeschéckt.
27 An un deem Dag, un deem den Adam aus dem Gaart erausgaangen ass, huet hien als e séissen Doft eng Offer ugebueden: Weihrauch, Galbanum a Staktum, a Gewierzer, moies mam Sonnenopgang vum Dag un, wou hien seng Schimmt bedeckt huet.
28 An un deem Dag gouf de Mond vun all de Béischten, dem Véi, dem Vullen, dem ganze Wee a vun all deem, wat sech beweegt, zougemaach, sou datt se net méi schwätze konnten, well se all mateneen, mat enger Lëpp a mat enger Zong, geschwat haten.
29 An hien huet aus dem Gaart vun Eden all Fleesch, dat am Gaart vun Eden war, erausgeschéckt, an all Fleesch gouf no senger Aart a no senger Aart op d'Plazen verstreet, déi fir si geschaf gi waren.
30 An nëmmen dem Adam huet Hien (d'Mëttel) ginn, fir seng Schimmt ze verdecken, aus all den Déieren a Véi.
31 Aus dësem Grond ass et op den himmlesche Tafelen virgeschriwwen, wat all déi betreffend, déi d'Uerteel vum Gesetz kennen, datt si hir Schimmt bedecken sollen, a sech net opdecken sollen, wéi d'Heiden sech opdecken.
32 An um Neimound vum véierte Mount sinn den Adam a seng Fra aus dem Gaart vun Eden erausgaangen, a si hunn am Land vun Elda am Land vun hirer Schöpfung gewunnt.
33 An den Adam huet senger Fra Eva genannt.
34 A si haten kee Jong bis zum éischte Jubiläum, [8 Auer moies] an duerno huet hie si kannt.
35 Elo huet hien d'Land beaarbecht, sou wéi et him am Gaart vun Eden uginn gi war.

KAPITEL 4

1 An der drëtter Woch vum zweete Jubiläum [64-70 Auer] huet si de Kain gebuer, an an der véierter [71-77 Auer] huet si den Abel gebuer, an an der fënnefter [78-84 Auer] huet si hir Duechter Âwân gebuer.
2 An am éischten (Joer) vum drëtte Jubiläum [99-105 AM] huet de Kain den Abel ëmbruecht, well (Gott) d'Affer vum Abel akzeptéiert huet, awer d'Offer vum Kain net.
3 An hien huet hien um Feld ëmbruecht; a säi Blutt huet vum Buedem bis an den Himmel geruff a sech beklot, well hie hien ëmbruecht hat.
4 An den Här huet de Kain wéinst dem Abel geschimpft, well hien hien ëmbruecht hat, an hien huet hien zum Flüchtling op der Äerd gemaach wéinst dem Blutt vu sengem Brudder, an hien huet hien op der Äerd verflucht.
5 An dofir steet et op den himmlesche Tafelen geschriwwen: 'Verfluch ass deen, deen säi Noper verréideresch schléit, an all déi, déi et gesinn an héieren

hunn, solle soen: Sou soll et sinn; an de Mann, deen et gesinn an net verkënnegt huet, soll verflucht sinn wéi deen aneren.'
6 An aus dësem Grond verkënnegen mir, wa mir virum Här, eisem Gott, kommen, all d'Sënnen, déi am Himmel an op der Äerd, am Liicht an an der Däischtert, an iwwerall begaange goufen.
7 An den Adam a seng Fra hunn den Abel véier Woche laang gekrauert, [99-127 Auer] an am véierte Joer vun der fënnefter Woch [130 Auer] si si frou ginn, an den Adam huet seng Fra erëm kannt, an si huet him e Jong gebuer, an hien huet säin Numm Seth genannt; well hie sot: 'GOTT huet eis en zweete Som op der Äerd amplaz vum Abel erweckt; well de Kain hien ëmbruecht huet.'
8 An an der sechster Woch [134-40 Auer] huet hien seng Duechter Azûrâ gebuer.
9 An de Kain huet seng Schwëster Âwân zu senger Fra geholl, an si huet him den Enoch um Enn vum véierte Jubiläum gebuer. [190-196 Auer] An am éischte Joer vun der éischter Woch vum fënnefte Jubiläum goufen [197 Auer] Haiser op der Äerd gebaut, an de Kain huet eng Stad gebaut an huet se nom Numm vu sengem Jong Enoch genannt.
10 An den Adam huet d'Eva, seng Fra, kannt, an si huet nach néng Jongen op d'Welt bruecht.
11 An der fënnefter Woch vum fënnefte Jubiläum [225-31 Auer] huet de Seth seng Schwëster Azûrâ zur Fra geholl, an am véierte (Joer vun der sechster Woch) [235 Auer] huet si him den Enos gebuer.
12 Hien huet ugefaangen, den Numm vum Här op der Äerd ze ruffen.
13 An am siwente Jubiläum an der drëtter Woch [309-15 Auer] huet den Enos seng Schwëster Noam zur Fra geholl, an si huet him e Jong am drëtte Joer vun der fënnefter Woch gebuer, an hien huet him Kenan genannt.
14 An um Enn vum aachte Jubiläum [325, 386-3992 AM] huet de Kenan seng Schwëster Mûalêleth zur Fra geholl, an si huet him e Jong am néngte Jubiläum gebuer, an der éischter Woch am drëtte Joer vun dëser Woch, [395 AM] an hien huet säin Numm Mahalalel genannt.
15 An der zweeter Woch vum zéngte Jubiläum [449-55 Auer] huet de Mahalalel d'Dina, d'Duechter vum Barakiel, der Duechter vum Brudder vu sengem Papp, zu senger Fra geholl, an si huet him e Jong an der drëtter Woch am sechste Joer gebuer, [461 Auer] an hien huet him Jared genannt, well zu senge Deeg sinn d'Engele vum Här op d'Äerd erofkomm, déi, déi Wuechter genannt ginn, fir d'Mënschekanner z'instruéieren, an datt si Uerteel a Gerechtegkeet op der Äerd maache sollten.
16 An am elfte Jubiläum [512-18 Auer] huet de Jared sech eng Fra geholl, an hiren Numm war Baraka, d'Duechter vum Râsûjâl, eng Duechter vum Brudder vu sengem Papp, an der véierter Woch vun dësem Jubiläum, [522 Auer] a si huet him e Jong an der fënnefter Woch, am véierte Joer vum Jubiläum, gebuer, an hien huet säin Numm Enoch genannt.
17 An hie war den Éischten ënner de Mënschen, déi op der Äerd gebuer sinn, deen d'Schreiwen, d'Wëssen an d'Wäisheet geléiert huet an deen d'Zeeche vum Himmel no der Reiefolleg vun hire Méint an engem Buch opgeschriwwen huet, fir datt d'Mënsche d'Joreszäiten no der Reiefolleg vun hiren eenzelne Méint kenne kéinten.
18 An hie war den Éischten, deen en Zeienausso geschriwwen huet, an hien huet de Mënschekanner ënner de Generatioune vun der Äerd Zeienausso ginn, an huet d'Wochen vun de Jubiläen opgezielt, an hinnen d'Deeg vun de Joren bekannt gemaach, an huet d'Méint an Uerdnung gesat an d'Sabbaten vun de Joren opgezielt, wéi mir se him bekannt gemaach hunn.
19 An dat wat war a wat wäert sinn, huet hien an enger Visioun vu sengem Schlof gesinn, sou wéi et de Mënschekanner duerch hir Generatiounen bis zum Dag vum Uerteel geschéie wäert; hien huet alles gesinn a verstanen, an huet säin Zeienausso geschriwwen, an d'Zeienausso op d'Äerd fir all Mënschekanner a fir hir Generatiounen gesat.
20 An am zwielefte Jubiläum, [582-88] an der siwenter Woch dovun, huet hie sech eng Fra geholl, an hiren Numm war Edna, d'Duechter vum Daniel, d'Duechter vum Brudder vu sengem Papp, an am sechste Joer an dëser Woch [587 AM] huet si him e Jong gebuer, an hien huet him Methusalem genannt.
21 An hie war ausserdem dës sechs Jubiläumsjoren mat den Engelen vu Gott, an si hunn him alles gewisen, wat op der Äerd an am Himmel ass, d'Herrschaft vun der Sonn, an hien huet alles opgeschriwwen.
22 An hien huet de Wuechter Zeienausso ginn, déi mat den Duechtere vun de Mënsche gesënnegt haten; well dës haten ugefaang sech mat den Duechtere vun de Mënsche ze verbannen, fir sech onrein ze maachen, an den Henoch huet géint si all Zeienausso ginn.
23 An hie gouf aus der Mëtt vun de Mënschekanner geholl, a mir hunn hien a Majestéit an Éier an de Gaart vun Eden gefouert, an do schreift hien d'Veruerteelung an d'Uerteel vun der Welt op, an all d'Béisheet vun de Mënschekanner.
24 An dofir huet (Gott) d'Waasser vun der Iwwerschwemmung iwwer dat ganzt Land vun Eden bruecht; well do gouf hien als Zeeche gesat an datt hie géint all Mënschekanner sollt Zeienausso maachen, datt hie all d'Dote vun de Generatiounen bis zum Dag vun der Veruerteelung erziele sollt.
25 An hien huet d'Wäicherwierk vum Heiligtum verbrannt, (ja) séiss Gewierzer, déi virum Här um Bierg akzeptabel waren.
26 Well den Här huet véier Plazen op der Äerd, de Gaart vun Eden, an de Bierg vum Osten, an dëse Bierg, op deem du haut bass, de Bierg Sinai, an de Bierg Zion, deen an der neier Schöpfung geheiligt gëtt, fir d'Hellegung vun der Äerd; duerch dat gëtt d'Äerd vun all hirer Schold an hirer Onreinheet duerch d'Generatiounen vun der Welt geheiligt.
27 An am véierzéngte Jubiläum [652 AM] huet sech de Methusalem eng Fra geholl, d'Edna, d'Duechter vum Azrial, der Duechter vum Brudder vu sengem Papp, an der drëtter Woch, am éischte Joer vun dëser Woch, [701-7 AM] an hien huet e Jong gebuer a säin Numm Lamech ginn.
28 An am fofzéngte Jubiläum, an der drëtter Woch, huet de Lamech sech eng Fra geholl, an hiren Numm war Betenos, d'Duechter vum Baraki'il, d'Duechter vum Brudder vu sengem Papp, an an dëser Woch huet si him e Jong gebuer, an hien huet him Noah genannt a gesot: 'Dësen wäert mech

fir meng Mühen an all meng Aarbecht tréischten, a fir de Buedem, deen den Här verflucht huet.'
29 An um Enn vum néngzéngte Jubiläum, an der siwenter Woch am sechste Joer [930 Auer], ass den Adam gestuerwen, an all seng Jongen hunn hien am Land vu senger Schöpfung begruewen, an hie war den Éischten, deen an der Äerd begruewe gouf.
30 An him feelen siwwenzeg Joer vun dausend Joer; well dausend Joer sinn wéi een Dag am Zeienausso vum Himmel an dofir gouf et iwwer de Bam vun der Erkenntnis geschriwwen: 'Un deem Dag wou Dir dovun iesst, wäert Dir stierwen.' Aus dësem Grond huet hien d'Jore vun dësem Dag net fäerdeg gemaach; well hien ass wärend deem Dag gestuerwen.
31 Um Enn vun dësem Jubiläum gouf de Kain no him am selwechte Joer ëmbruecht; well säin Haus op hie gefall ass an hien a sengem Haus gestuerwen ass, an hie gouf duerch seng Steng ëmbruecht; well hien den Abel mat engem Steen ëmbruecht hat, an duerch e Steen gouf hien no engem gerechte Geriicht ëmbruecht.
32 Aus dësem Grond gouf et op den himmlesche Tafelen festgeluecht: Mat deem Instrument, mat deem e Mann säi Noper ëmbréngt, soll hie ëmbruecht ginn; sou wéi hie blesséiert huet, solle si och mat him ëmgoen.
33 An am fünfanzwanzegsten [1205 Auer] Jubiläum huet den Noah sech eng Fra geholl, an hiren Numm war `Emzârâ, d'Duechter vum Râkê'êl, der Duechter vum Brudder vu sengem Papp, am éischte Joer an der fënnefter Woch [1207 Auer]: an am drëtte Joer dovun huet si him de Sem gebuer, am fënnefte Joer dovun [1209 Auer] huet si him de Ham gebuer, an am éischte Joer an der sechster Woch [1212 Auer] huet si him de Jafet gebuer.

KAPITEL 5

1 An et ass geschitt, wéi d'Mënschekanner ugefaangen hunn, sech op der Äerd ze multiplizéieren an hinnen Duechtere gebuer goufen, datt d'Engele vu Gott si an engem bestëmmte Joer vun dësem Jubiläum gesinn hunn, datt si schéin waren; an si hunn sech Frae geholl vun all deenen, déi si gewielt hunn, an si hunn hinne Jongen gebuer, an si ware Risen.
2 An d'Gesetzlosegkeet ass op der Äerd zougeholl an all Fleesch huet säi Wee verduerwe, sou wéi Mënschen a Véi a Béischter a Vigel an alles wat op der Äerd geet - all hunn hir Weeër a Gesetzer verduerwe, an si hunn ugefaang sech géigesäiteg ze verschléngen, an d'Gesetzlosegkeet ass op der Äerd zougeholl an all Fantasi vun de Gedanken vun alle Mënschen (war) sou stänneg béis.
3 An Gott huet op d'Äerd gekuckt, an do war si verduerwe, an all Fleesch hat hir Uerder verduerwe, an all déi, déi op der Äerd waren, haten all Zorte vu Béises viru senge Ae gemaach.
4 An Hien huet gesot, datt Hien de Mënsch an all Fleesch op der Äerd, déi Hien erschaf hat, zerstéiere géif.
5 Mä den Noah huet Gnod virun den Ae vum Här fonnt.
6 An géint d'Engelen, déi Hien op d'Äerd geschéckt hat, war Hien immens rosen, an Hien huet den Uerder ginn, si aus hirem ganze Räich erauszeräumen, an Hien huet eis gebueden, si an den Déiften vun der Äerd ze bannen, a kuckt, si sinn an hirer Mëtt gebonnen, a ginn (getrennt) gehalen.
7 An géint hir Jongen ass e Gebot vu viru sengem Gesiicht erausgaang, datt si mam Schwäert geschloen a vun ënner dem Himmel ewechgeholl solle ginn.
8 An hien huet gesot: „Mäi Geescht wäert net fir ëmmer um Mënsch bleiwen; well och si sinn Fleesch an hir Deeg wäerten honnertanzwanzeg Joer sinn.“
9 An hien huet säi Schwäert an hir Mëtt geschéckt, fir datt jidderee säi Noper ëmbrénge sollt, an si hunn ugefaange sech géigesäiteg ëmzebréngen, bis si all vum Schwäert gefall sinn a vun der Äerd zerstéiert goufen.
10 An hir Väter ware Zeie (vun hirer Zerstéierung), an duerno ware si fir ëmmer an den Déiften vun der Äerd gebonnen, bis den Dag vun der grousser Veruerteelung, wou d'Uerteel iwwer all déi vollzunn gëtt, déi hir Weeër an hir Wierker virum Här verduerwe hunn.
11 An hien huet all vun hire Plazen zerstéiert, an et ass keen eenzege vun hinnen iwwereg bliwwen, deen hien net no all hirer Béisheet geriicht huet.
12 An hien huet fir all seng Wierker eng nei a gerecht Natur geschaf, fir datt si net fir ëmmer an hirer ganzer Natur sënnegen, mä all ëmmer gerecht sinn, jidderee a senger Aart.
13 An d'Uerteel vun allen ass op den himmlesche Tafelen a Gerechtegkeet festgeluecht a geschriwwen - souguer (d'Uerteel vun) all deenen, déi vum Wee ofwäichen, deen hinne virgesinn ass ze goen; a wa se net drop goen, ass d'Uerteel fir all Kreatur a fir all Aart festgeluecht.
14 An et gëtt näischt am Himmel oder op der Äerd, oder am Liicht oder an der Däischtert, oder am Scheol oder an der Déift, oder an der Plaz vun der Däischtert (wat net beurteelt gëtt); an all hir Uerteeler sinn festgeluecht a geschriwwen a gravéiert.
15 Hie wäert iwwer all Mënsch urteelen, de Groussen no senger Gréisst, an de Klengen no senger Klengheet, a jiddwereen no sengem Wee.
16 An Hie wäert net op d'Persoun (vun iergendenger Persoun) agestoen, an Hie wäert och net Kaddoe kréien, wann Hie seet, datt Hie jidderengem e Geriicht wäert maachen: wann een alles gëtt, wat op der Äerd ass, da wäert Hie weder op d'Kaddoe nach op d'Persoun (vun iergendenger Persoun) agestoen, nach eppes aus senge Hänn akzeptéieren, well Hie e gerechte Riichter ass.
17 An iwwer d'Kanner vun Israel ass et geschriwwen a bestëmmt ginn: Wa si sech a Gerechtegkeet zu him wenden, da verzeit hien all hir Iwwertrëtter a verzeit all hir Sënnen.
18 Et steet geschriwwen a bestëmmt, datt Hie Barmhäerzegkeet géintiwwer all deenen erweise wäert, déi sech eemol am Joer vun all hirer Schold ëmkéieren.
19 An all déi, déi hir Weeër a Gedanken virun der Iwwerschwemmung verduerwe hunn, gouf d'Persoun vun kee Mënsch akzeptéiert ausser nëmmen déi vum Noah; well seng Persoun gouf fir seng Jongen akzeptéiert, déi (Gott) wéinst him aus dem Waasser vun der Iwwerschwemmung gerett huet; well säin Häerz a senge Weeër gerecht war, sou wéi et him gebueden gouf, an hie war vun näischt ofgewichen, wat him virgeschriwwen war.
20 An den Här sot, datt hie alles zerstéiere géif, wat op der Äerd war, souwuel Mënschen, Véi, Déieren, Gefligel vum Himmel, an dat wat sech op der Äerd beweegt. An hien

huet dem Noah gebueden, him eng Ark ze bauen, fir datt hie sech virum Waasser vun der Iwwerschwemmung retten kéint.
21 An den Noah huet d'Ark a jiddfer Hisiicht gebaut, sou wéi Hie him gebueden hat, am siwwenzwanzegste Jubiläum, an der fënnefter Woch am fënnefte Joer (um Neimound vum éischte Mount). [1307 AM]
22 An hien ass am sechsten (Joer) dovun, [1308 AM] am zweete Mount, um Neimound vum zweete Mount, bis zum sechzéngten eragaangen; an hien ass mat allem, wat mir him bruecht hunn, an d'Ark eragaangen, an den Här huet se um siwwenzéngten Owend vun dobausse zougemaach.
23 An den Här huet siwe Schleisen vum Himmel opgemaach, an d'Mëndunge vun de Quelle vun der grousser Déift, siwe Mëndungen an der Zuel.
24 An d'Schleisen hunn ugefaang Waasser vum Himmel véierzeg Deeg a véierzeg Nuechten erofzegoen, an d'Quelle vun der Déift hunn och Waasser eropgelooss, bis déi ganz Welt mat Waasser gefëllt war.
25 An d'Waasser ass op der Äerd zougeholl: Fofzéng Ell ass d'Waasser iwwer all déi héich Bierger geklommen, an d'Ark gouf iwwer der Äerd gehuewen, an si huet sech op der Uewerfläch vum Waasser beweegt.
26 An d'Waasser huet sech fënnef Méint laang - honnerttausfofzeg Deeg - op der Äerd iwwerholl.
27 An d'Ark ass fortgaangen a stoung op der Spëtzt vum Lubar, engem vun de Bierger vun Ararat.
28 An (um Neimound) am véierte Mount goufen d'Quelle vun der grousser Déift zougemaach an d'Schleisen vum Himmel goufen zréckgehalen; an um Neimound vum siwente Mount goufen all d'Mëndunge vun den Ofgronden vun der Äerd opgemaach, an d'Waasser huet ugefaang an d'Déift ënnen erofzekommen.
29 An um Neimound vum zéngte Mount goufen d'Spëtze vun de Bierger ze gesinn, an um Neimound vum éischte Mount gouf d'Äerd sichtbar.
30 An d'Waasser ass an der fënnefter Woch vum siwente Joer [1309 Auer] dovun iwwer der Äerd verschwonnen, an um siwwenzéngten Dag vum zweete Mount war d'Äerd dréchen.
31 An um siwwenzwanzegsten Dag dovun huet hien d'Ark opgemaach an Déieren, Véi, Vigel an all Beweegungskreaturen erausgelooss.

KAPITEL 6

1 An um Neimound vum drëtte Mount ass hien aus der Ark erausgaangen an huet op deem Bierg en Altor gebaut.
2 An hien huet d'Äerd versöhnt, an huet e Béck geholl a mat sengem Blutt all d'Schold vun der Äerd versöhnt; well alles wat drop war, war zerstéiert ginn, ausser déi, déi mam Noah an der Ark waren.
3 An hien huet säi Fett op den Altor geluecht, an hien huet en Ochs, an eng Geess, an e Schof a Kanner, a Salz, an eng Turteldauf, an d'Jonk vun enger Dauf geholl, an e Brandopfer op den Altor geluecht, an drop eng Offer mat Ueleg gemëscht gegoss, an huet Wäin besprëtzt a Weihrauch iwwer alles gestreit, an huet e gudde Geroch opgestan, deen dem Här ugeholl gouf.
4 An den Här huet de gudde Geroch geroch, an hien huet e Bund mat him gemaach, datt et keng Iwwerschwemmung méi soll ginn, fir d'Äerd ze zerstéieren; datt all d'Deeg vun der Äerd - Säzäit an Ernte - ni ophale sollen; Keelt an Hëtzt, a Summer a Wanter, an Dag an Nuecht sollen hir Uerdnung net änneren, nach fir ëmmer ophalen.
5 „An Dir, gitt méi a multiplizéiert Iech op der Äerd, a gitt vill drop, a sidd e Segen op hir. D'Angscht virun Iech an d'Schreck virun Iech wäert ech an allem inspiréieren, wat op der Äerd an am Mier ass.“
6 An ech hunn iech all Déieren, all Gefligel a alles, wat sech op der Äerd beweegt, an d'Fësch am Waasser, an alles zum Iessen ginn; wéi déi gréng Kraider, hunn ech iech alles zum Iessen ginn.
7 Mee Fleesch mat sengem Liewen, mat sengem Blutt, däerft Dir net iessen; well d'Liewe vun all Fleesch ass am Blutt, fir datt Äert Blutt vun Ärem Liewen net verlaangt gëtt. Vun der Hand vun all Mënsch, vun der Hand vun all (Déier) wäert ech d'Blutt vum Mënsch verlaangen.
8 Wien d'Blutt vum Mënsch duerch de Mënsch vergoss, säi Blutt soll vergoss ginn, well Gott huet de Mënsch no sengem Bild erschaf.
9 An Dir, gitt méi a méi grouss op der Äerd.
10 An den Noah a seng Jongen hunn geschwuer, datt si kee Blutt iesse géifen, dat an iergendenger Fleesch wier, an hien huet e Bund virum Här Gott fir ëmmer duerch all Generatiounen vun der Äerd an dësem Mount gemaach.
11 Aus dësem Grond huet Hien dir gesot, datt du an dësem Mount um Bierg e Bund mat de Kanner vun Israel mat engem Eed schléisse solls, an datt du Blutt iwwer si sprëtze solls wéinst all de Wierder vum Bund, deen den Här fir ëmmer mat hinne gemaach huet.
12 An dëst Zeienausso ass iwwer iech geschriwwen, datt Dir et stänneg befollege sollt, sou datt Dir un kengem Dag iergendeng Blutt vun Déieren oder Vigel oder Ranner während all den Deeg vun der Äerd iesst, an de Mënsch, deen d'Blutt vun Déieren oder Véi oder Vigel während all den Deeg vun der Äerd iesst, hie a seng Nokommen sollen aus dem Land erausgerappt ginn.
13 An du solls de Kanner vun Israel befielen, kee Blutt ze iessen, fir datt hir Nimm an hir Nokommen ëmmer virum Här, eisem Gott, sinn.
14 An dëst Gesetz gëtt et keng Limit vun Deeg, well et fir ëmmer ass. Si sollen et iwwer hir Generatiounen halen, fir datt si weiderhi mat Blutt virum Altor fir Iech bieden kënnen; all Dag a moies an owes solle si fir ëmmer Verzeiung fir Iech virum Här sichen, fir datt si et halen an net ausgerott ginn.
15 An hien huet dem Noah a senge Jongen e Zeechen ginn, datt et net méi eng Iwwerschwemmung op der Äerd soll ginn.
16 Hien huet säi Bou an d'Wollek gesat als Zeeche vum éiwege Bund, datt et keng Iwwerschwemmung méi op der Äerd soll kommen, fir se all d'Deeg vun der Äerd ze zerstéieren.
17 Aus dësem Grond ass et op den himmlesche Tafele virgeschriwwen a geschriwwen, datt si an dësem Mount eemol am Joer d'Fest vun de Wochen feiere sollen, fir de Bund all Joer ze erneieren.
18 An dëst ganzt Fest gouf am Himmel vum Dag vun der Schöpfung bis an d'Deeg vum Noah gefeiert - sechsanzwanzeg Jubiläen a fënnef Woche Joer [1309-1659 AM]: an den Noah a seng Jongen hunn et siwe Jubiläen an

eng Woch Joer gefeiert, bis zum Dag vum Noah sengem Doud, a vum Dag vum Noah sengem Doud hunn seng Jongen et ofgeschaaft bis an d'Deeg vum Abraham, a si iessen Blutt.
19 Mä den Abraham huet et gefeiert, an den Isaak, de Jakob a seng Kanner hunn et bis an Är Deeg gefeiert, an an Ären Deeg hunn d'Kanner vun Israel et vergiess, bis Dir et op dësem Bierg nei gefeiert hutt.
20 An du gebued de Kanner vun Israel, dëst Fest an all hire Generatiounen ze feieren, als Gebot fir si: een Dag am Joer, an dësem Mount, solle si d'Fest feieren.
21 Et ass well d'Fest vun de Wochen an d'Fest vun den Éischtfriichten: dëst Fest ass zwéifach an huet eng duebel Natur: no deem wat doriwwer geschriwwe a gravéiert ass, sollt Dir et feieren.
22 Well ech hunn am Buch vum éischte Gesetz geschriwwen, an deem wat ech fir dech geschriwwen hunn, datt du et zu senger Zäit feiere solls, een Dag am Joer, an ech hunn dir seng Affer erkläert, fir datt d'Kanner vun Israel sech drun erënnere sollen a se duerch hir Generatiounen an dësem Mount feiere sollen, een Dag am Joer.
23 An um Neimound vum éischte Mount, an um Neimound vum véierte Mount, an um Neimound vum siwente Mount, an um Neimound vum zéngte Mount sinn d'Deeg vun der Erënnerung, an d'Deeg vun de Joreszäiten an de véier Deeler vum Joer. Dës sinn opgeschriwwen a festgeluecht als Zeienausso fir ëmmer.
24 An den Noah huet se fir sech selwer als Fester fir d'Generatiounen fir ëmmer festgeluecht, sou datt se him doduerch zu enger Erënnerung ginn.
25 An um Neimound vum éischte Mount gouf him opgefuerdert, sech eng Ark ze bauen, an un deem (Dag) ass d'Äerd dréchen ginn an hien huet (d'Ark) opgemaach an d'Äerd gesinn.
26 An um Neimound vum véierte Mount goufen d'Mëndunge vun den Déiften vum Ofgrond ënnen zougemaach. An um Neimound vum siwente Mount goufen all d'Mëndunge vun den Ofgronden vun der Äerd opgemaach, an d'Waasser huet ugefaangen an si erofzekommen.
27 An um Neimound vum zéngte Mount goufen d'Spëtze vun de Bierger ze gesinn, an den Noah war frou.
28 An aus dësem Grond huet hien se fir sech selwer als Fester fir ëmmer als Erënnerung verordnet, an esou sinn se verordnet.
29 An si hunn se op déi himmlesch Tafele geluecht, all hat dräizéng Wochen; vun enger zur anerer (ass vergaangen) hir Erënnerung, vun der éischter op déi zweet, a vun der zweeter op déi drëtt, a vun der drëtter op déi véiert.
30 An all d'Deeg vum Gebot wäerten zwoufofzeg Woche vun Deeg sinn, an (dës wäerten) dat ganzt Joer komplett maachen. Sou ass et op den himmlesche Tafelen agegruewen an uginn.
31 An et däerf een (dëst Gebot) net fir een eenzegt Joer oder vu Joer zu Joer vernoléissegen.
32 An du gebued de Kanner vun Israel, datt si d'Jore no dëser Berechnung anhale sollen - dräihonnert véieranzwanzeg Deeg, an (dës) wäerten e ganzt Joer bilden, an si wäerten seng Zäit net vun hiren Deeg a vu senge Fester stéieren; well alles wäert an hinnen no hirem Zeienausso erausfalen, an si wäerten keen Dag ausloossen oder Fester stéieren.
33 Mee wann si vernoléissegen an se net no sengem Gebot befollegen, da wäerte si all hir Joreszäiten stéieren an d'Jore wäerte vun dëser (Uerdnung) geréckelt ginn, [a si wäerten d'Joreszäiten stéieren an d'Jore wäerte geréckelt ginn] a si wäerten hir Uerder vernoléissegen.
34 An all d'Kanner vun Israel wäerten de Wee vun de Joren vergiessen a net fannen, a si wäerten d'Neimounden, d'Joreszäiten an d'Sabbaten vergiessen a si wäerten sech wat d'Reiefolleg vun de Joren ugeet, falsch maachen.
35 Well ech weess et, an vun elo un wäert ech et dir verkënnegen, an et ass net meng eegen Erfindung; well d'Buch (läit) viru mir geschriwwen, an op den himmlesche Tafelen ass d'Opdeelung vun den Deeg festgeluecht, fir datt si d'Fester vum Bund net vergiessen a sech no de Fester vun den Heiden no hirem Irrtum an hirer Ignoranz verhalen.
36 Well et gëtt déi, déi sécherlech Observatioune vum Mound maachen - wéi (een) d'Joreszäiten stéiert a vu Joer zu Joer zéng Deeg ze fréi kënnt.
37 Aus dësem Grond wäerten d'Jore kommen, an deenen si (d'Uerdnung) stéieren, an den Dag vun der Zeienausso zu engem ofgräifenden (Dag) maachen, an en onreinen Dag zu engem Festdag, a si wäerten all d'Deeg verwiesselen, dat Hellegt mat dat Onrein, an den onreinen Dag mat dat Hellegt; well si wäerten sech wat d'Méint an d'Sabbaten an d'Fester an d'Jubiläen ugeet, falsch maachen.
38 Aus dësem Grond befielen ech dir a bezeien ech dir, datt du hinnen Zeienaussoe kanns; well no dengem Doud wäerten deng Kanner se stéieren, sou datt se d'Joer net nëmmen dräihonnert véieranzwanzeg Deeg maachen, an aus dësem Grond wäerte se sech wat d'Neimounden an d'Joreszäiten an d'Sabbaten an d'Fester ugeet, a si wäerten all Zorte vu Blutt mat all Zorte vu Fleesch iessen.

KAPITEL 7

1 An der siwenter Woch vum éischte Joer [1317 Auer] dovun, an dësem Jubiläum, huet den Noah Rebe geplanzt um Bierg, op deem d'Ark gerout hat, deen de Lubar genannt gouf, ee vun den Ararat-Bierger, an si hunn am véierte Joer [1320 Auer] Friichte gedroen, an hien huet hir Friichte bewaacht an se an dësem Joer am siwente Mount gesammelt.
2 An hien huet Wäin doraus gemaach an an e Gefäss gemaach, an en bis zum fënnefte Joer gelagert, [1321 AM] bis zum éischten Dag, um Neimound vum éischte Mount.
3 An hien huet den Dag vun dësem Fest mat Freed gefeiert, an hien huet dem Här e Brandopfer bruecht, een jonken Ochs an ee Widder, a siwe Schof, all ee Joer al, an e Geessekand, fir doduerch fir sech selwer a seng Jongen Versöhnung ze maachen.
4 An hien huet als éischt d'Kinnchen virbereet an eppes vu sengem Blutt op d'Fleesch geschmiert, dat um Altor war, deen hie gemaach hat, an all d'Fett huet hien op den Altor geluecht, wou hien d'Brandopfer gemaach huet, an den Ochs, de Widder an d'Schof, an hien huet all hiert Fleesch op den Altor geluecht.
5 An hien huet all hir Offeren, mat Ueleg gemëscht, drop geluecht, an duerno huet hien Wäin op d'Feier gestridden,

dat hien virdru um Altor gemaach hat, an hien huet Räucherwierk op den Altor geluecht an e séissen Geroch opgestan, deen virum Här, sengem Gott, akzeptabel war.
6 An hie war frou a gedronk vun dësem Wäin, hien a seng Kanner mat Freed.
7 An et war Owend, an hien ass a säin Zelt gaangen, an well hie bedrunken war, huet hie sech néiergeluecht a geschlof, an huet sech onbedeckt a sengem Zelt geschlof.
8 An den Ham huet säi Papp Noah plakeg gesinn, an hien ass erausgaang an huet et senge zwee Bridder dobausse erzielt.
9 An de Sem huet säi Kleed geholl an ass opgestan, hien a Jafet, an si hunn d'Kleed op hir Schëlleren geluecht a sinn zréckgaangen an hunn d'Schimmt vun hirem Papp bedeckt, an hir Gesiichter waren no hannen.
10 An den Noah ass aus sengem Schlof erwächt an huet alles gewosst, wat säi jéngere Jong him ugedoen hat, an hien huet säi Jong verflucht a gesot: "Fluch sief Kanaan; e versklavte Knecht soll hie senge Bridder sinn."
11 An hien huet de Sem geseent a gesot: 'Gelueft sief den Här, Gott vum Sem, a Kanaan soll säi Knecht sinn.'
12 Gott wäert dem Jafet eng grouss Plaz ginn, a Gott wäert an der Wunneng vum Sem wunnen, a Kanaan wäert säi Knecht sinn.
13 An den Ham wousst, datt säi Papp säi jéngere Jong verflucht hat, an et huet him net gefall, datt hie säi Jong verflucht hat. An hien huet sech vu sengem Papp getrennt, hien a seng Jongen mat him, de Kusch, de Misraim, de Put an de Kanaan.
14 An hien huet sech eng Stad gebaut an huet se nom Numm vu senger Fra Ne'elatama'uk genannt.
15 An de Jafet huet dat gesinn, an hien ass säi Brudder beneiden, an hien huet och fir sech eng Stad gebaut, an hien huet se nom Numm vu senger Fra Adataneses genannt.
16 An de Sem huet bei sengem Papp Noah gewunnt, an hien huet eng Stad no bei sengem Papp um Bierg gebaut, an hien huet se och nom Numm vu senger Fra Sedeqetelebab genannt.
17 An dës dräi Stied leien no beim Bierg Lubar; Sedeqetelebab vis-à-vis vum Bierg am Osten; an Na'eltama'uk am Süden; 'Adatan'eses am Westen.
18 An dëst sinn d'Söhne vum Sem: Elam, an Asshur, an Arpaksad - dëse (Jong) gouf zwee Joer no der Iwwerschwemmung gebuer - an de Lud, an den Aram.
19 D'Sënne vum Jafet: Gomer, Magog, Madai, Javan, Tubal, Meschech an Tiras: dat sinn d'Sënne vum Noah.
20 An am aachtanzwanzegsten Jubiläum [1324-1372 AM] huet den Noah ugefaang, senge Jongen hir Jongen d'Uerder an d'Geboter an all d'Uerteeler, déi hie kannt huet, ze beleeën, an hien huet seng Jongen opgeruff, Gerechtegkeet ze beobachten, an d'Schimmt vun hirem Fleesch ze bedecken, an hire Schëpfer ze luewen, an de Papp a d'Mamm ze éieren, an hiren Noper ze gär ze hunn, an hir Séilen virun der Hoerlechkeet an der Onreinheet an all Ongerechtegkeet ze schützen.
21 Well wéinst dësen dräi Saachen ass d'Iwwerschwemmung op d'Äerd komm, nämlech wéinst der Huerlechkeet, mat där d'Wuechter géint d'Gesetz vun hiren Uerder den Duechtere vun de Mënschen nogehuet hunn, a sech Frae vun all deenen geholl hunn, déi se gewielt hunn; an si hunn den Ufank vun der Onreinheet gemaach.
22 An si kruten Jongen, d'Nafidim, an si waren all ongeschliisslech, an si hunn sech géigesäiteg verschléngt: an d'Risen hunn d'Naphil ëmbruecht, an d'Naphil hunn den Eljo ëmbruecht, an d'Mënschheet vun Eljo, an ee Mann en aneren.
23 An all Mënsch huet sech verkaaft fir Ongerechtegkeet ze maachen a vill Blutt ze vergoss, an d'Äerd gouf mat Ongerechtegkeet gefëllt.
24 An duerno hunn si géint d'Déieren an d'Vullen gesënnegt, an alles wat sech op der Äerd beweegt a leeft: a vill Blutt gouf op der Äerd vergoss, an all Fantasie a Wonsch vun de Mënsche hunn dauernd Eitelkeet a Béises virgestallt.
25 An den Här huet alles vun der Äerdfläch zerstéiert; wéinst der Béisheet vun hire Doten, a wéinst dem Blutt, dat si an der Mëtt vun der Äerd vergoss haten, huet hien alles zerstéiert.
26 „An mir sinn iwwereg bliwwen, ech an Dir, meng Jongen, an alles wat mat eis an d'Ark komm ass, an ech gesinn Är Wierker viru mir, datt Dir net a Gerechtegkeet gitt: well Dir hutt ugefaangen op de Wee vun der Zerstéierung ze goen, an Dir trennt Iech vuneneen a sidd Iech géigesäiteg neidesch, an (sou kënnt et), datt Dir net am Aklang sidd, meng Jongen, jidderee mat sengem Brudder.“
27 Well ech gesinn, an kuckt, d'Dämonen hunn hir Verféierungen géint iech an Är Kanner ugefaangen, an elo fäerten ech fir iech, datt Dir no mengem Doud d'Blutt vu Mënschen op der Äerd vergoss, an datt och Dir vun der Uewerfläch vun der Äerd ausgerott gitt.
28 Wien d'Blutt vun engem Mënsch vergoss, a wien d'Blutt vun iergendenger Fleesch ësst, dee soll vun der Äerd ausgerott ginn.
29 An et wäert kee Mënsch méi iwwereg bleiwen, deen Blutt ësst oder deen d'Blutt vun engem Mënsch op der Äerd vergoss, an et wäert him kee Som oder Nokommen ënner dem Himmel iwwereg bleiwen; well si an d'Sheol ginn, an an d'Plaz vun der Veruerteelung kommen si erof, an an d'Däischtert vun der Déift ginn si all duerch e gewaltsamen Doud ewechgeholl.
30 Et soll kee Blutt op iech ze gesi sinn, vun all deem Blutt, an deem et all Deeg gëtt, an deenen Dir Déieren oder Véi oder alles ëmbruecht hutt, wat op der Äerd flitt, a maacht e gutt Wierk fir är Séilen, andeems Dir dat bedeckt, wat op der Äerd vergoss gouf.
31 An Dir sollt net wéi dee sinn, deen mat Blutt ësst, mä passt op, datt keen Blutt virun Iech ësst: bedeckt d'Blutt, well sou gouf mir gebueden, Iech an Äre Kanner zesumme mat all Fleesch ze bezeien.
32 A loosst d'Séil net mam Fleesch giess ginn, fir datt Äert Blutt, dat Äert Liewen ass, net vun iergendenger Fleesch verlaangt gëtt, déi et op der Äerd vergoss.
33 Well d'Äerd wäert net reng sinn vum Blutt, dat op si vergoss gouf; well (nëmmen) duerch d'Blutt vun deem, deen se vergoss huet, wäert d'Äerd duerch all hir Generatiounen gereinegt ginn.
34 An elo, meng Kanner, lauschtert: schafft Uerteel a Gerechtegkeet, fir datt Dir a Gerechtegkeet iwwer d'ganz Äerd gepflanzt gitt, an Är Herrlechkeet viru mengem Gott

erhiewen gëtt, deen mech virum Waasser vun der Iwwerschwemmung gerett huet.
35 A kuckt, Dir gitt a baut fir Iech Stied, a planzt dran all d'Planzen, déi op der Äerd sinn, an och all Uebstbeem.
36 Dräi Joer laang soll d'Fruucht vun allem, wat giess gëtt, net gesammelt ginn: an am véierte Joer soll hir Fruucht helleg gehale ginn [an si sollen d'Éischtfriichten offréieren], akzeptabel virum Allerhéchste Gott, deen Himmel an Äerd an alles erschaf huet. Loosst si am Iwwerfloss dat Éischt vum Wäin an Ueleg (als) Éischtfriichten op den Altor vum Här offréieren, deen et empfänkt, a wat iwwereg bleift, sollen d'Dénger vum Haus vum Här virum Altor iessen, deen (et empfänkt).
37 An am fënnefte Joer maacht d'Fräisetzung, fir datt Dir se a Gerechtegkeet an Oprechtheet fräisetzt, an Dir wäert gerecht sinn, an alles wat Dir planzt, wäert gedeihen.
38 Well sou huet den Henoch, de Papp vun Ärem Papp, dem Methusalem, sengem Jong, an dem Methusalem, sengem Jong, de Lamech, gebueden, an de Lamech huet mir all déi Saachen gebueden, déi seng Pappen him gebueden hunn.
39 An ech ginn iech och Geboter, meng Jongen, wéi den Henoch sengem Jong am éischte Jubiläum gebueden huet: wéi hien nach gelieft huet, de siwenten a senger Generatioun, huet hien sengem Jong a senge Jongen hir Jongen gebueden an hinnen Zeienaussoe ginn, bis zum Dag vu sengem Doud.

KAPITEL 8

1 Am nénganzwanzegsten Jubiläum, an der éischter Woch, [1373 Auer] am Ufank dovun, huet den Arpaksad sech eng Fra geholl, an hiren Numm war Rasu'eja, d'Duechter vun der Susan, der Duechter vum Elam, an si huet him am drëtte Joer an dëser Woch e Jong gebuer, [1375 Auer] an hien huet him Kainam genannt.
2 An de Jong ass opgewuess, a säi Papp huet him Schreiwen geléiert, an hien ass gaangen, fir sech eng Plaz ze sichen, wou hie sech eng Stad kéint erueweren.
3 An hien huet eng Schrëft fonnt, déi fréier (Generatiounen) op de Fiels gekratzt haten, an hien huet gelies, wat drop stoung, an hien huet se ofgeschriwwen a wéinst där gesënnegt; well se d'Léier vun de Wuechter enthält, no där si d'Zeechen vun der Sonn, dem Mound an de Stären an all de Zeeche vum Himmel observéiert hunn.
4 An hien huet et opgeschriwwen an näischt doriwwer gesot; well hie gefaart huet, mam Noah doriwwer ze schwätzen, aus Angscht datt hie wéinst deem op hie rosen géif ginn.
5 An am drëssegste Jubiläum, [1429 AM] an der zweeter Woch, am éischte Joer dovun, huet hie sech eng Fra geholl, an hiren Numm war Melka, d'Duechter vum Madai, dem Jong vum Jafet, an am véierte Joer [1432 AM] huet hien e Jong gebuer, an huet säin Numm Shelah genannt; well hie sot: 'Wierklech sinn ech geschéckt ginn.'
6 [An am véierte Joer gouf hie gebuer], an d'Sella ass opgewuess a sech eng Fra geholl, an hiren Numm war Mu'ak, d'Duechter vum Kesed, dem Brudder vu sengem Papp, am eenandrëssegste Jubiläum, an der fënnefter Woch, am éischte Joer [1499 AM] dovun.
7 An si huet him e Jong am fënnefte Joer [1503 AM] gebuer, an hien huet säin Numm Eber genannt; an hien huet sech eng Fra geholl, an hiren Numm war 'Azûrâd, d'Duechter vum Nebrod, am zweeandrëssegsten Jubiläum, an der siwenter Woch, am drëtte Joer dovun. [1564 AM]
8 An am sechste Joer [1567 AM] dovun huet si him e Jong gebuer, an hien huet him Peleg genannt; well an den Deeg, wou hie gebuer gouf, hunn d'Kanner vum Noah ugefaangen, d'Äerd ënner sech ze verdeelen: dofir huet hien him Peleg genannt.
9 An si hunn et heemlech ënner sech opgedeelt a dem Noah erzielt.
10 An et ass geschitt um Ufank vum dräiunddrëssegsten Jubiläum [1569 AM], datt si d'Äerd an dräi Deeler opgedeelt hunn, fir de Sem, den Ham an de Jafet, no dem Ierfschaft vun all eenzelen, am éischte Joer an der éischter Woch, wéi ee vun eis, dee geschéckt gi war, mat hinne war.
11 An hien huet seng Jongen geruff, an si koumen bei hie, si an hir Kanner, an hien huet d'Äerd an d'Losen opgedeelt, déi seng dräi Jongen a Besëtz sollten huelen, an si hunn hir Hänn ausgestreckt an d'Schrëft aus dem Schouss vum Noah, hirem Papp, geholl.
12 An et koum op der Schrëft als dem Sem säi Lot d'Mëtt vun der Äerd eraus, déi hie fir sech selwer a seng Jongen fir d'Generatiounen vun der Éiwegkeet als Ierfschaft sollt huelen, vun der Mëtt vum Biergkette vu Rafa, vun der Mëndung vum Waasser vum Floss Tina, a säin Deel geet no Westen duerch d'Mëtt vun dësem Floss, an et erstreckt sech bis et d'Waasser vun den Ofgrond erreecht, aus deem dëse Floss erausgeet a säi Waasser an d'Mier Me'at schëtt, an dëse Floss fléisst an dat grousst Mier. An alles wat no Norden ass, gehéiert dem Jafet, an alles wat no Süden ass, gehéiert dem Sem.
13 An et erstreckt sech bis et Karaso erreecht: dëst ass am Schouss vun der Zong, déi no Süden kuckt.
14 A säin Deel erstreckt sech laanscht dat grousst Mier, an et erstreckt sech a gerader Linn bis et de Westen vun der Zong erreecht, déi no Süden kuckt: well dëst Mier gëtt d'Zong vum Ägyptesche Mier genannt.
15 An et dréit sech vun hei no Süden a Richtung Mëndung vum grousse Mier um Ufer vu senge Gewässer, an et erstreckt sech no Westen op 'Afra, a et erstreckt sech bis et d'Gewässer vum Floss Gihon erreecht, an südlech vun de Gewässer vum Gihon, bis un d'Ufer vun dësem Floss.
16 An et erstreckt sech no Osten, bis et de Gaart vun Eden erreecht, südlech dovun, [no Süden] a vum Osten vum ganze Land vun Eden an dem ganze Osten, dréit et sech no Osten a geet weider bis et den Oste vum Bierg mam Numm Rafa erreecht, an et geet erof op d'Ufer vun der Mëndung vum Floss Tina.
17 Dësen Deel ass duerch d'Loss fir de Sem a seng Jongen erauskomm, fir datt si en fir ëmmer a seng Generatiounen fir ëmmer am Besëtz hätten.
18 An den Noah huet sech gefreet, datt dësen Deel fir de Sem a seng Jongen erauskoum, an hien huet sech un alles erënnert, wat hie mat sengem Mond an der Prophezeiung geschwat hat; well hie gesot hat: "Gelueft sief den Här, Gott vum Sem, an den Här soll an der Wunneng vum Sem wunnen."
19 An hie wousst, datt de Gaart vun Eden dat Allerhellegst an d'Wunneng vum Här ass, an de Bierg Sinai d'Mëtt vun

der Wüst, an de Bierg Zion - d'Mëtt vum Nabel vun der Äerd: dës dräi goufen als helleg Plazen vis-à-vis vuneneen geschaf.
20 An hien huet de Gott vun de Götter gelueft, deen d'Wuert vum Här a säi Mond geluecht hat, an den Här fir ëmmer.
21 An hie wousst, datt dem Sem a senge Jongen e geseenten Deel an e Segen fir ëmmer ukomm war - dat ganzt Land Eden an dat ganzt Land vum Roude Mier, an dat ganzt Land vum Osten an Indien, an um Roude Mier an d'Bierger dovun, an dat ganzt Land Bashan, an dat ganzt Land vum Libanon an d'Insele vu Kaftur, an all d'Bierger vu Sanir an Amana, an d'Bierger vun Assur am Norden, an dat ganzt Land vun Elam, Assur a Babel, a Susan a Maedai, an all d'Bierger vun Ararat, an déi ganz Regioun hannert dem Mier, déi hannert de Bierger vun Assur am Norden läit, e geseent a grousst Land, an alles wat dran ass, ass ganz gutt.
22 An fir den Ham koum den zweeten Deel eraus, hannert dem Gihon Richtung Süden op der rietser Säit vum Gaart, an et erstreckt sech Richtung Süden an et erstreckt sech bis zu all de Feierbierger, an et erstreckt sech Richtung Westen bis zum Mier vun 'Atel an et erstreckt sech Richtung Westen bis et zum Mier vu Ma'uk erreecht - dat (Mier) an dat alles erofkënnt, wat net zerstéiert gëtt.
23 An et geet weider Richtung Norden bis un d'Grenze vu Gadir, a et geet weider bis un d'Küst vun de Waasser vum Mier bis bei d'Waasser vum grousse Mier, bis et sech beim Floss Gihon unzitt, a geet laanscht de Floss Gihon, bis et op d'riets Säit vum Gaart vun Eden kënnt.
24 An dëst ass d'Land, dat fir den Ham als den Deel erauskoum, deen hie fir ëmmer fir sech selwer a seng Jongen an hir Generatiounen fir ëmmer sollt besetzen.
25 A fir de Jafet koum den drëtten Deel iwwer de Floss Tina eraus, nërdlech vum Auslaf vu sengem Waasser, an et erstreckt sech nordëstlech bis an déi ganz Regioun vum Gog, an bis an dat ganzt Land ëstlech dovun.
26 An et erstreckt sech nërdlech no Norden, an et erstreckt sech bis an d'Bierger vu Qelt no Norden, a Richtung Mier vu Ma'uk, a et geet weider ëstlech vu Gadir bis an d'Regioun vun de Waasser vum Mier.
27 An et erstreckt sech bis et westlech vu Fara kënnt a Richtung 'Aferag zréckkënnt, an et erstreckt sech ëstlech bis bei d'Waasser vum Mier vu Me'at.
28 An et erstreckt sech bis an d'Regioun vum Floss Tina a nordëstlecher Richtung, bis et sech un d'Grenz vu sengem Waasser Richtung Bierg Rafa ukënnt, an et dréint sech no Norden.
29 Dëst ass d'Land, dat fir de Jafet a seng Jongen als den Deel vu sengem Ierfschaftsdeel erauskoum, deen hie fir sech selwer a seng Jongen fir hir Generatiounen fir ëmmer besëtze sollt; fënnef grouss Inselen, an e grousst Land am Norden.
30 Mee et ass kal, an d'Land vum Ham ass waarm, an d'Land vum Sem ass weder waarm nach kal, mee et ass aus enger Mëschung aus Keelt an Hëtzt.

KAPITEL 9

1 An den Ham huet ënner senge Jongen opgedeelt, an den éischten Deel koum fir Kusch Richtung Osten, a westlech vun him fir Misraim, a westlech vun him fir Put, a westlech vun him [a westlech dovun] um Mier fir Kanaan.
2 An de Sem huet och ënner senge Jongen opgedeelt, an den éischten Deel koum fir den Ham a seng Jongen eraus, ëstlech vum Floss Tigris bis en no Osten kënnt, dat ganzt Land vun Indien, an um Roude Mier op senger Küst, an d'Waasser vun Dedan, an all d'Bierger vu Mebri an Ela, an dat ganzt Land vu Susan an alles wat um Bord vu Pharnak bis zum Roude Mier an dem Floss Tina läit.
3 An fir Assur koum den zweeten Deel eraus, dat ganzt Land vun Assur an Ninive a Sinear bis un d'Grenz vun Indien, an et geet erop an ëm de Floss.
4 Un den Arpaksad koum den drëtten Deel, dat ganzt Land vun der Regioun vun de Chaldeen ëstlech vum Euphrat, dat um Roude Mier grenzt, an all d'Waasser vun der Wüst no bei der Mierzong, déi op Ägypten kuckt, dat ganzt Land vum Libanon a Sanir an Amana bis un d'Grenz vum Euphrat.
5 An fir Aram koum de véierte Stéck eraus, dat ganzt Land vu Mesopotamien tëscht dem Tigris an dem Euphrat nërdlech vun de Chaldeen bis un d'Grenz vun de Bierger vun Assur an dem Land vun Arara.
6 An et koum fir de Lud de fënneften Deel eraus, d'Bierger vun Assur an alles wat dozou gehéiert, bis et un d'Grouss Mier kënnt, a bis et den Oste vun sengem Brudder Assur erreecht.
7 An de Jafet huet och säi Ierfland ënner senge Jongen opgedeelt.
8 An den éischten Deel koum fir Gomer am Osten vun der Nordseit bis zum Floss Tina; an am Norden koum fir Magog all déi bannenzeg Deeler vum Norden bis un d'Mier vu Me'at.
9 A well de Madai als säin Deel erauskoum, datt hie vum Westen vu senge zwéi Bridder bis op d'Inselen an d'Küste vun den Insele besëtze sollt.
10 A fir Javan koum de véierte Stéck, all Insel an d'Inselen, déi bei der Grenz vu Lud leien.
11 An fir Tubal koum de fënneften Deel an der Mëtt vun der Zong eraus, déi sech op d'Grenz vum Deel Lud bis bei déi zweet Zong riicht, bis an d'Regioun hannert der zweeter Zong bis bei déi drëtt Zong.
12 A fir Mesech koum den sechsten Deel eraus, déi ganz Regioun hannert der drëtter Zong bis se ëstlech vu Gadir kënnt.
13 An fir Tiras koum de siwenten Deel eraus, véier grouss Inselen am Mëtt vum Mier, déi bis zum Deel vum Ham reechen [an d'Insele vu Kamaturi koumen duerch d'Loss fir d'Söhne vum Arpaksad als säin Ierfschaft eraus].
14 An esou hunn d'Söhne vum Noah sech un hir Jongen a Präsenz vum Papp Noah opgedeelt, an hien huet se all mat engem Eed gebonnen, andeems hien e Fluch iwwer jiddereen opgezwonge huet, deen Deel ze gräifen, deen him net duerch säi Lot gefall war.
15 An si hunn all gesot: 'Sou soll et sinn; sou soll et sinn' fir si selwer an hir Jongen fir ëmmer duerch hir Generatiounen bis zum Dag vum Uerteel, op deem den Här Gott si mat engem Schwäert a mat Feier fir all déi onrein Béisheet vun hire Feeler beurteelen wäert, mat där si d'Äerd mat Iwwertrëtt an Onreinheet an Hoerlechkeet a Sënn gefëllt hunn.

KAPITEL 10

1 An der drëtter Woch vun dësem Jubiläum hunn déi onrein Dämonen ugefaangen, d'Kanner vun de Jonge vum Noah op eng falsch Manéier ze féieren, se zum Täuschungsmanöver ze bréngen an ze zerstéieren.
2 An d'Söhne vum Noah koumen bei hire Papp, an hunn him vun den Dämonen erzielt, déi him an d'Irre gefouert hunn, seng Jongen verblend an ëmbruecht hunn.
3 An hien huet virum Här, sengem Gott, gebiet a gesot: 'Gott vun de Geeschter vun all Fleesch, deen mir Barmhäerzegkeet gewisen huet. An mech a meng Jongen aus dem Waasser vun der Iwwerschwemmung gerett hutt, an mech net zum Doud bruecht hutt, wéi Dir et mat de Jongen vum Verdéngscht gemaach hutt; well Är Gnod war grouss géintiwwer mir, a grouss war Är Barmhäerzegkeet géintiwwer menger Séil; loosst Är Gnod iwwer meng Jongen erhiewen, a loosst keng béis Geeschter iwwer si regéieren, fir datt se se net vun der Äerd zerstéieren.'
4 Mee seegent mech a meng Jongen, fir datt mir multiplizéieren a wuessen an d'Äerd opfëllen.
5 An Du weess, wéi Deng Wuechter, d'Pappen vun dëse Geeschter, sech a menger Zäit verhalen hunn: a wat dës Geeschter ugeet, déi lieweg sinn, gefaange se a halt se fest an der Plaz vun der Veruerteelung, a loosst se keng Zerstéierung iwwer d'Sënne vun Dengem Dénger, mengem Gott, bréngen; well dës sinn béiswëlleg, a geschaf fir ze zerstéieren.
6 A loosst si net iwwer d'Geeschter vun de Liewegen herrschen; well Du eleng kanns iwwer si herrschen. A loosst si vun elo un a fir ëmmer keng Muecht iwwer d'Kanner vun de Gerechten hunn.
7 An den Här, eise Gott, huet eis gesot, mir sollen all bannen.
8 An de Chef vun de Geeschter, de Mastêmâ, koum a sot: 'Här, Schëpfer, loosst e puer vun hinne viru mir bleiwen, a loosst se meng Stëmm lauschteren, a maachen alles wat ech hinne soen; well wann e puer vun hinne mir net iwwerlooss ginn, wäert ech net fäeg sinn d'Kraaft vu mengem Wëllen op d'Mënschekanner auszeféieren; well dës sinn zur Korruptioun a féieren viru mengem Uerteel an d'Irre, well grouss ass d'Béisheet vun de Mënschekanner.'
9 An hien huet gesot: "Den zéngten Deel vun hinne soll virun him bleiwen, an néng Deeler sollen op d'Plaz vun der Veruerteelung erofkommen."
10 An ee vun eis huet hien uginn, datt mir dem Noah all hir Medikamenter bäibrénge sollten; well hie wousst, datt si net oprecht géife goen, nach a Gerechtegkeet géife streiden.
11 A mir hunn no all senge Wierder gemaach: all déi béiswëlleg Leit hu mir an der Veruerteelung gebonnen an en Zéngtel vun hinne hu mir gelooss, fir datt si virum Satan op der Äerd ënnerworf kéinte sinn.
12 An mir hunn dem Noah all d'Medikamenter géint hir Krankheeten erkläert, zesumme mat hire Verféierungen, wéi hie si mat Kräider vun der Äerd heele kéint.
13 An den Noah huet alles an engem Buch opgeschriwwen, sou wéi mir him iwwer all Zort Medizin instruéiert hunn. Sou konnten déi béis Geeschter de Jonge vum Noah net schueden.
14 An hien huet alles, wat hie geschriwwen hat, dem Sem, sengem eelste Jong, ginn; well hie hie méi wéi all seng Jongen gär hat.
15 An den Noah ass mat senge Pappen geschlof a gouf um Bierg Lubar am Land Ararat begruewen.
16 Nénghonnert a fofzeg Joer huet hien a sengem Liewen ofgeschloss, néngzéng Jubiläen an zwou Wochen a fënnef Joer. [1659 AM]
17 An a sengem Liewen op der Äerd huet hien d'Mënschekanner iwwertroffen, ausser dem Henoch, wéinst der Gerechtegkeet, an där hie perfekt war. Well dem Henoch säin Amt war als Zeienausso fir d'Generatioune vun der Welt bestëmmt, fir datt hie vun Generatioun zu Generatioun all d'Dote bis zum Dag vum Uerteel erziele sollt.
18 An am dräiunddrëssegste Jubiläum, am éischte Joer an der zweeter Woch, huet de Peleg sech eng Fra geholl, där hiren Numm Lomna war, d'Duechter vum Sina'ar, an si huet him e Jong am véierte Joer vun dëser Woch gebuer, an hien huet säin Numm Reu genannt; well hie sot: 'Kuckt, d'Mënschekanner sinn duerch de béise Plang béis ginn, fir sech eng Stad an en Tuerm am Land Shinar ze bauen.'
19 Well si sinn aus dem Land Ararat Richtung Osten op Sinear fortgaang; well zu senge Deeg hunn si d'Stad an den Tuerm gebaut a gesot: "Kommt, loosst eis doduerch an den Himmel eropklammen."
20 An si hunn ugefaange mat bauen, an an der véierter Woch hunn si Zillen mat Feier gemaach, an d'Zillen hunn hinnen als Steng gedéngt, an de Lehm, mat deem si se zesummegezementt hunn, war Asphalt, deen aus dem Mier an aus de Waasserquellen am Land Sinear kënnt.
21 An si hunn et gebaut: dräianzwanzeg Joer [1645-1688 AM] hunn si et gebaut; seng Breet war 203 Zillen, an d'Héicht (vun engem Zillen) war den Drëttel vun engem; seng Héicht war 5433 Ell an 2 Palmen, an (d'Längt vun enger Mauer war) dräizéng Stadien (an déi aner drësseg Stadien).
22 An den Här, eise Gott, sot zu eis: Kuckt, si sinn eent Vollek, an (dëst) fänken si un ze maachen, an elo gëtt hinnen näischt méi vernoléissegt. Kommt, loosst eis erofgoen a hir Sprooch verwiesselen, fir datt si d'Ried vuneneen net verstoen, a si a Stied a Natiounen verstreet ginn, an een eenzegt Zil wäert net méi bei hinne bleiwen bis zum Dag vum Uerteel.
23 An den Här ass erofkomm, a mir sinn mat him erofkomm, fir d'Stad an den Tuerm ze gesinn, déi d'Mënschekanner gebaut haten.
24 An hien huet hir Sprooch duerchernee bruecht, an si hunn d'Ried vuneneen net méi verstanen, an si hunn dunn opgehalen, d'Stad an den Tuerm ze bauen.
25 Aus dësem Grond gëtt dat ganzt Land Shinar Babel genannt, well den Här do all d'Sprooch vun de Mënschekanner verwiesselt huet, a vun do aus goufen se an hir Stied verstreet, jidderee no senger Sprooch a senger Natioun.
26 An den Här huet e staarke Wand géint den Tuerm geschéckt an en op d'Äerd ëmgehäit; an do war en tëscht Assur a Babylon am Land Sinear, an si hunn en 'Ëmkéierung' genannt.

27 An der véierter Woch vum éischte Joer [1688 AM] am Ufank dovun am véierandrëssegste Jubiläum goufe si aus dem Land Shinar verstreet.
28 An den Ham a seng Jongen sinn an d'Land gaangen, dat hie sollt besetzen, dat hien als säin Deel am Land vum Süden erwuerwe krut.
29 An de Kanaan huet gesinn, datt d'Land vum Libanon bis zum Floss vun Egypten ganz gutt war, an hien ass net an d'Land vu sengem Ierfschaft am Westen (dat heescht beim) Mier gaangen, mä hien huet am Land vum Libanon gewunnt, ëstlech a westlech vun der Grenz vum Jordanien a vun der Grenz vum Mier.
30 An den Ham, säi Papp, a seng Bridder Kusch a Mizraim soten zu him: 'Du hues dech an engem Land niddergelooss, dat net däin ass, an dat eis net duerch d'Loss gefall ass: maach dat net; well wann s du dat méchs, wäerts du an deng Jongen am Land falen a gi duerch Opstand verflucht; well duerch Opstand hues du dech niddergelooss, an duerch Opstand wäerten deng Kanner falen, an du wäerts fir ëmmer ausgerout ginn.'
31 Wunn net an der Wunneng vum Sem; well dem Sem a senge Jongen ass et duerch hiert Loos zoukomm.
32 Verfluch bass du, a verfluch solls du sinn iwwer all d'Sënne vum Noah, duerch de Fluch, mat deem mir eis mat engem Eed virum hellege Riichter a virum Noah, eisem Papp, gebonnen hunn.
33 Mä hien huet hinnen net gelauschtert a sech am Land vum Libanon vun Hamath bis an den Agank vun Egypten gewunnt, hien a seng Jongen, bis haut.
34 An aus dësem Grond gëtt dëst Land Kanaan genannt.
35 An de Jafet a seng Jongen sinn op d'Mier gaangen a si hunn sech am Land vun hirem Deel gewunnt, an de Madai huet d'Land vum Mier gesinn, an et huet him net gefall, an hien huet en (Deel) vum Ham an Asshur an dem Arpachsad, dem Brudder vu senger Fra, gefrot, an hien huet am Land Medien gewunnt, no beim Brudder vu senger Fra bis haut.
36 An hien huet säi Wunnuert an d'Wunnuert vu senge Jongen Media genannt, nom Numm vun hirem Papp Madai.

KAPITEL 11

1 An am fünfundrëssegsten Jubiläum, an der drëtter Woch, am éischte Joer [1681 AM] dovun, huet de Reu sech eng Fra geholl, an hiren Numm war 'Ôrâ, d'Duechter vum 'Ûr, dem Jong vum Kesed, an si huet him e Jong gebuer, an hien huet him den Numm Serôh genannt, am siwente Joer vun dëser Woch an dësem Jubiläum. [1687 AM]
2 An d'Söhne vum Noah hunn ugefaangen, géinteneen ze kämpfen, sech géigesäiteg gefaange ze huelen an ëmzebréngen, an d'Blutt vun de Mënschen op der Äerd ze vergoss, a Blutt ze iessen, a staark Stied, Maueren an Tierm ze bauen, an Eenzelpersounen hunn ugefaangen, sech iwwer d'Natioun ze erheben, an den Ufank vu Kinnekräicher ze grënnen, a Vollek géint Vollek ze kämpfen, an Natioun géint Natioun, a Stad géint Stad, an all hunn ugefaangen, Béises ze maachen, a Waffen ze kréien, an hire Jongen Krich ze léieren, an si hunn ugefaangen, Stied z'erueweren, a männlech a weiblech Sklaven ze verkafen.
3 An den 'Ûr, de Jong vum Kesed, huet d'Stad 'Ara vun de Chaldeen gebaut an huet se no sengem eegenen Numm an dem Numm vu sengem Papp genannt. Si hunn sech geschmollte Biller gemaach, an all hunn dat geschmollte Bild ugebiet, dat si sech selwer gemaach haten, an hunn ugefaang geschnëtzte Biller an onrein Simulakra ze maachen, an béiswëlleg Geeschter hunn si gehollef a verféiert, fir Iwwertriedung an Onreinheet ze begehen.
4 An de Prënz Mastêmâ huet sech beméit, fir all dat ze maachen, an hien huet aner Geeschter erausgeschéckt, déi ënner senger Hand gestallt goufen, fir all Zorte vu Falschheet a Sënn, an all Zorte vu Verbriechen ze maachen, ze verduerwen an ze zerstéieren, a Blutt op der Äerd ze vergoss.
5 Aus dësem Grond huet hien de Serôh Serug genannt, well jiddereen, deen sech zu all Zorte vu Sënnen a Verbriechen gedréit huet.
6 An hien ass opgewuess a wunnt an Ur vun de Chaldeen, no beim Papp vu senger Fra hirer Mamm, an hien huet Gëtzendénger ugebiet, an hien huet sech eng Fra am sechsanzwanzegste Jubiläum geholl, an der fënnefter Woch, am éischte Joer dovun, [1744 AM] an hiren Numm war Melka, d'Duechter vum Kaber, der Duechter vum Brudder vu sengem Papp.
7 An si huet him den Nahor am éischte Joer vun dëser Woch gebuer, an hien ass opgewuess a wunnt an Ur vun de Chaldeen, a säi Papp huet him d'Fuerschung vun de Chaldeen geléiert, fir ze sprachwierden an ze prognostizéieren, no den Zeeche vum Himmel.
8 An am siwwenanzwanzegsten Jubiläum, an der sechster Woch, am éischte Joer dovun, [1800 AM] huet hie sech eng Fra geholl, an hiren Numm war 'Ijaska, d'Duechter vum Nestag vun de Chaldeeër.
9 An si huet him den Terach am siwente Joer vun dëser Woch gebuer. [1806 AM]
10 An de Prënz Mastêmâ huet Kueben a Vigel geschéckt fir de Som ze verschléngen, deen am Land geséit gouf, fir d'Land ze zerstéieren an d'Mënschekanner hir Aarbecht ze berauben. Ier se de Som konnten agepléien, hunn d'Kueben en vun der Uewerfläch vum Buedem gepléckt.
11 An aus dësem Grond huet hien säin Numm Terach genannt, well d'Kueben an d'Vullen si an d'Aarmut bruecht an hir Som verschléngt hunn.
12 An d'Jore sinn ugefaangen onfruchtbar ze ginn, wéinst de Vullen, an si hunn all d'Fruucht vun de Beem vun de Beem verschléngt: et war nëmme mat grousser Ustrengung, datt si e bëssen vun all de Friichte vun der Äerd an hiren Deeg retten konnten.
13 An dësem néngandrëssegsten Jubiläum, an der zweeter Woch vum éischte Joer, [1870 AM] huet den Terach sech eng Fra geholl, an hiren Numm war Edna, d'Duechter vum Abram, der Duechter vun der Schwëster vu sengem Papp. An am siwente Joer vun dëser Woch [1876 AM] huet si him e Jong gebuer, an hien huet säin Numm Abram genannt, nom Numm vu senger Mamm sengem Papp;
14 well hie war gestuerwen, ier seng Duechter e Jong kritt hat.
15 An d'Kand huet ugefaangen, d'Irrtum vun der Äerd ze verstoen, déi all no geschnëtzte Biller an no Onreinheet verfollegt sinn, a säi Papp huet him Schreiwen geléiert, an hien war zwou Woche Joer al, [1890 AM] an hien huet sech vu sengem Papp getrennt, fir net méi mat him Gëtzendénger ze veréieren.

16 An hien huet ugefaange zum Schëpfer vun alle Saachen ze bieden, datt Hie hie virun de Feeler vun de Mënschekanner rett, an datt säin Deel net an de Feeler no Onreinheet a Schimmt fale soll.
17 An d'Saatzäit koum fir d'Saat um Land ze säen, an si sinn all zesummen erausgaang fir hire Som virun de Kueben ze schützen, an den Abram ass mat deenen erausgaang, déi gaange sinn, an d'Kand war e Bouf vu véierzéng Joer.
18 An eng Wollek vu Kuebe koum fir d'Saat ze verschléngen, an den Abram ass hinne begéint, ier se sech um Buedem niddergelooss hunn, an huet hinnen nogeruff, ier se sech um Buedem niddergelooss hunn fir d'Saat ze verschléngen, a gesot: "Falt net erof; gitt zréck op déi Plaz, wou Dir hierkommt!" An si sinn zréckgaangen.
19 An hien huet d'Wolleke vu Kueben deen Dag siwwenzeg Mol zréckdréie gelooss, an vun all de Kueben am ganze Land, wou den Abram do war, huet sech net emol ee néiergelooss.
20An all déi, déi mat him am ganze Land waren, hunn hien ausrufen gesinn, an all d'Kuebe sinn zréckgaangen, a säin Numm gouf grouss am ganze Land vun de Chaldeen.
21 An dëst Joer koumen all déi, déi wollte säen, bei hie, an hie goung mat hinne bis d'Säezäit opgehalen huet: an si hunn hiert Land geséit, an dat Joer hunn si genuch Kären heem bruecht a giess a ware satt.
22 An am éischte Joer vun der fënnefter Woch [1891 AM] huet den Abram déi geléiert, déi Ochsgeschir gemaach hunn, d'Holzkënschtler, an si hunn e Gefäss iwwer dem Buedem gebaut, vis-à-vis vum Plou, fir de Som drop ze setzen, an de Som ass dovun op d'Schei vum Plou gefall a war an der Äerd verstoppt, an si haten keng Angscht méi virun de Kueben.
23 An op dës Manéier hunn si (Gefässer) iwwer dem Buedem op all de Rammen vun de Pléi gemaach, an si hunn d'ganz Land geséit a beaarbecht, sou wéi den Abram hinnen gebueden huet, an si hunn net méi Angscht virun de Vullen.

KAPITEL 12

1 An et ass geschitt, an der sechster Woch, am siwente Joer dovun, [1904 AM] datt den Abram zu sengem Papp Terach gesot huet: 'Papp!'
2 An hien huet gesot: "Kuckt, hei sinn ech, mäi Jong." An hien huet gesot:
"Wat fir Hëllef a Gewënn hu mir vun deenen Idolen, déi Dir veréiert,
A virun deem verbeugs du dech?
3 Well et ass kee Geescht an hinnen,
Well si sinn domm Formen an eng Irrféierung vum Häerz.
Veréiert se net:
4 Veréiert de Gott vum Himmel,
Wien léisst de Reen an den Tau op d'Äerd erofkommen
An alles op der Äerd mécht,
An huet alles duerch säi Wuert erschaf,
An all Liewen ass vu viru sengem Gesiicht.
5 Firwat veréiert Dir Saachen, déi kee Geescht dran hunn?
Well si sinn d'Wierk vu (Mënschen-)Hänn,
An op äre Schëlleren drot Dir se,
An Dir hutt keng Hëllef vun hinnen,
Mee si sinn eng grouss Ursaach zur Schimmt fir déi, déi se maachen,
An eng Irrféierung vum Häerz fir déi, déi se ubidden:
Veréiert se net.
6 A säi Papp sot zu him: Ech weess et och, mäi Jong, awer wat soll ech mat engem Vollek maachen, dat mech zu hirem Déngscht bruecht huet?
7 A wann ech hinnen d'Wourecht soen, wäerte si mech ëmbréngen; well hir Séil un si hänkt, fir si ze veréieren an ze éieren.
8 „Schweig, mäi Jong, fir datt se dech net ëmbréngen.“ An dës Wierder huet hie senge zwéi Bridder gesot, an si ware rosen op hien, an hie blouf roueg.
9 An am véierzegste Jubiläum, an der zweeter Woch, am siwente Joer dovun, [1925 AM] huet den Abram sech eng Fra geholl, an hiren Numm war Sarai, d'Duechter vu sengem Papp, a si gouf seng Fra.
10 An den Haran, säi Brudder, huet sech am drëtte Joer vun der drëtter Woch [1928 AM] eng Fra geholl, an si huet him am siwente Joer vun dëser Woch [1932 AM] e Jong gebuer, an hien huet him Lot genannt.
11 An den Nahor, säi Brudder, huet sech eng Fra geholl.
12 An am sechzegste Joer vum Liewen vum Abram, dat heescht an der véierter Woch, am véierte Joer dovun, [1936 AM] ass den Abram an der Nuecht opgestan an huet d'Haus vun den Idolen verbrannt, an hien huet alles verbrannt wat am Haus war, an kee Mënsch huet et wousst.
13 An si sinn an der Nuecht opgestan a versicht, hir Götter virum Feier ze retten.
14 An den Haran huet sech beeilt, si ze retten, mä d'Feier huet iwwer hie geflammt, an hie gouf am Feier verbrannt, an hien ass zu Ur vun de Chaldeen viru sengem Papp Terach gestuerwen, an si hunn hien zu Ur vun de Chaldeen begruewen.
15 Den Terach ass aus Ur vun de Chaldeen erausgaang, hie mat senge Jongen, fir an d'Land Libanon an an d'Land Kanaan ze goen, an hien huet am Land Haran gewunnt, an den Abram huet zwou Woche laang Joer mat sengem Papp Terach zu Haran gewunnt.
16 An der sechster Woch, am fënnefte Joer dovun, [1951 AM] huet den Abram um Neimound vum siwente Mount déi ganz Nuecht waakreg souz, fir d'Stäre vum Owend bis de Moien ze observéieren, fir ze kucken, wéi de Charakter vum Joer a Bezuch op de Reen wier, an hie war eleng, wéi hie souz an observéiert huet.
17 An e Wuert koum him an d'Häerz, an hie sot: All d'Zeeche vun de Stären, an d'Zeeche vum Mound a vun der Sonn sinn all an der Hand vum Här. Firwat sichen ech se eraus?
18 Wann Hie wëll, léisst Hie moies an owes reenen;
An wann Hie wëll, da hält Hie et zréck,
An alles ass a senger Hand.
19 An hien huet déi Nuecht gebiet a gesot:
Mäi Gott, Gott den Allerhéchsten, Du eleng bass mäi Gott,
An Dech an Däi Herrschaft hunn ech gewielt.
An Du hues all Saachen erschaf,
An all Saachen, déi d'Wierk vun Ären Hänn sinn.
20 Befrei mech aus den Hänn vu béise Geeschter, déi iwwer d'Gedanken vun den Häerzer vun de Mënschen herrschen,
A loosst si mech net vun Dir, mengem Gott, offéieren.

An du befestigs mech a mäi Nokommen fir ëmmer
Datt mir vun elo un a fir ëmmer net méi irre ginn.
21 An hien huet gesot: "Soll ech zréck an Ur vun de Chaldeen, déi mäi Gesiicht sichen, fir datt ech bei si zréckkommen kann, soll ech hei op dëser Plaz bleiwen? De richtege Wee virun dir soll an den Hänn vun dengem Dénger erfollegräich sinn, fir datt hien en erfëllt an ech net an der Bedruch vu mengem Häerz goen, o mäi Gott."
22 An hien huet opgehalen ze schwätzen a bieden, an do gouf d'Wuert vum Här duerch mech zu him geschéckt, a sot: 'Géi aus dengem Land, aus denger Famill an aus dem Haus vun dengem Papp an d'Land, dat ech dir weisen, an ech maachen dech zu enger grousser a zahlräicher Natioun.
23 An ech wäert dech seenen
An ech wäert däin Numm grouss maachen,
An du wäerts geseent sinn op der Äerd,
An an dir sollen all Familljen vun der Äerd geseent ginn,
An ech wäert déi seenen, déi dech seenen,
A verflucht déi, déi dech verfluchen.
24 An ech wäert dir a fir däi Jong, an dem Jong vun däi Jong, an fir all däin Nokommen e Gott sinn. Fäert net, vun elo un a fir all Generatiounen vun der Äerd sinn ech däi Gott.
25 An den Här Gott sot: 'Maach säi Mond a seng Oueren op, fir datt hie héiere kann a mat sengem Mond schwätze kann, mat der Sprooch, déi opgedeckt gouf'; well se war aus de Mond vun alle Mënschekanner opgehalen zënter dem Dag vum Ënnergang (vu Babel).
26 An ech hunn him de Mond, seng Oueren a seng Lëpsen opgemaach, an ech hunn ugefaangen, mat him op Hebräesch an der Sprooch vun der Schöpfung ze schwätzen.
27 An hien huet d'Bicher vu senge Pappen geholl, an dës waren op Hebräesch geschriwwen, an hien huet se ofgeschriwwen, an hien huet vun elo un ugefaang se ze studéieren, an ech hunn him dat bekannt gemaach, wat hie net konnt (verstoe), an hien huet se während de sechs Reenméint studéiert.
28 An et ass geschitt am siwente Joer vun der sechster Woch [1953 AM], datt hie mat sengem Papp geschwat huet an him gesot huet, datt hie Haran verloossen géif, fir an d'Land Kanaan ze goen, fir et ze gesinn, an dann bei hie zréckzekommen.
29 A säi Papp Terach sot zu him: "Géi a Fridden!"
Mee den éiwege Gott Äre Wee riicht maachen.
An den Här [(säi) mat dir, an] beschützt dech virun allem Béisen,
A gëff dir Gnod, Barmhäerzegkeet a Gunst virun deenen, déi dech gesinn,
A kee vun de Mënschekanner soll Muecht iwwer dech hunn, fir dir Schued unzedoen;
Gitt a Fridden.
30 A wann Dir e Land gesitt, dat Ären Aen agreabel fir ze wunnen ass, da stinn op a huel mech bei Iech, an huel de Lot, de Jong vun Ärem Brudder Haran, mat Iech als Äre Jong. Den Här soll mat Iech sinn.
31 An den Nahor, däi Brudder, bleif bei mir, bis du a Fridden zréckkënns, an da gi mir all zesummen mat dir.

KAPITEL 13

1 Den Abram ass vu Haran gereest, an hien huet d'Sarai, seng Fra, an de Lot, de Jong vu sengem Brudder Haran, an d'Land Kanaan geholl, an hien ass an Assur komm, ass op Sichem gaangen, an huet sech bei enger héijer Eech gewunnt.
2 An hien huet gesinn, an, kuck, d'Land war ganz schéin vum Agank vun Hamath bis bei déi héich Eechen.
3 An den Här sot zu him: "Dir an dengem Nokommen ginn ech dëst Land."
4 An hien huet do en Altor gebaut, an hien huet drop e Brandopfer fir den Här bruecht, deen him erschénge war.
5 An hien ass vun do op de Bierg gezunn ... Bethel am Westen an Ai am Osten, an huet do säin Zelt opgeschloen.
6 An hien huet gesinn a kuck, d'Land war ganz grouss a gutt, an alles ass drop gewuess - Rebe a Feigen a Granatapfelen, Eichen an Ilexen, an Terebinten an Uelegbeem, an Zederen a Zypressen an Dattelbeem, an all Beem vum Feld, an et war Waasser op de Bierger.
7 An hien huet den Här gelueft, deen hien aus Ur vun de Chaldeen gefouert an an dëst Land bruecht hat.
8 An et ass geschitt am éischte Joer, an der siwenter Woch, um Neimound vum éischte Mount, 1954 AM], datt hien en Altor op dësem Bierg gebaut huet, an den Numm vum Här geruff huet: 'Du, den éiwege Gott, bass mäi Gott.'
9 An hien huet dem Här e Brandopfer um Altor bruecht, fir datt hie mat him soll sinn an hien net all d'Deeg vu sengem Liewen verloossen.
10 An hien ass vun do fortgaangen a Richtung Süden, an hien ass op Hebron komm an Hebron gouf zu där Zäit opgebaut, an hien huet do zwee Joer gewunnt, an hien ass (vun do) an d'Land vum Süden gaangen, op Bealoth, an et gouf Hongersnout am Land.
11 An den Abram ass am drëtte Joer vun der Woch an Ägypten komm, an hien huet fënnef Joer an Ägypten gewunnt, ier seng Fra vun him ewechgerappt gouf.
12 Tanais an Ägypten gouf zu där Zäit gebaut – siwe Joer no Hebron.
13 Wéi de Pharao d'Sarai, d'Fra vum Abram, gegraff huet, huet den Här de Pharao a säin Haus mat grousse Plagen geplot wéinst der Sarai, der Fra vum Abram.
14 An den Abram war ganz roum wéinst sengem Besëtz u Schof, Ranner, Ieselen, Päerd, Kamelen, Dénger a Meedercher, a Sëlwer a Gold a ganz vill. An de Lot, de Jong vu sengem Brudder, war och räich.
15 An de Pharao huet d'Sarai, d'Fra vum Abram, zréckginn, an hien huet hien aus dem Land Ägypten erausgeschéckt, an hien ass op déi Plaz gereest, wou hien säin Zelt am Ufank opgeriicht hat, op d'Plaz vum Altor, mat Ai am Osten a Bethel am Westen, an hien huet den Här, säi Gott, gelueft, deen hien a Fridden zréckbruecht hat.
16 An et ass geschitt am véierzegsten Jubiläum am drëtte Joer vun der éischter Woch, [1963 AM] datt hien op dës Plaz zréckkoum an drop e Brandopfer bruecht huet, an den Numm vum Här ugeruff huet a gesot huet: 'Du, den héchste Gott, bass mäi Gott fir ëmmer an ëmmer.'
17 An am véierte Joer vun dëser Woch [1964 AM] huet de Lot sech vun him getrennt, an de Lot huet zu Sodom gewunnt, an d'Männer vu Sodom ware ganz sënner.
18 An et huet him am Häerz getraut, datt de Jong vu sengem Brudder sech vun him getrennt hat; well hie keng Kanner hat.

19 An deem Joer, wéi de Lot gefaange geholl gouf, sot den Här zum Abram, nodeems de Lot sech vun him getrennt hat, am véierte Joer vun dëser Woch: "Hief deng Aen op vun der Plaz, wou du wunns, no Norden a Süden, no Westen an no Osten."
20 Well dat ganzt Land, dat du gesäis, ginn ech dir an dengem Nokommen fir ëmmer, an ech maachen däin Nokommen wéi de Sand vum Mier. Och wann ee Mënsch de Stëbs vun der Äerd ziele kann, soll däin Nokommen net gezielt ginn.
21 Stinn op, wandert (duerch d'Land) a senger Längt a Breet, a kuckt et ganz un; well dengem Nokommen ginn ech et.“ An den Abram ass op Hebron gaangen a wunnt do.
22 An dësem Joer koumen de Kedorlaomer, Kinnek vun Elam, an den Amrafel, Kinnek vu Shinar, an den Arioch, Kinnek vu Sellasar, an den Tergal, Kinnek vun de Vëlker, an hunn de Kinnek vu Gomorra ëmbruecht, an de Kinnek vu Sodom ass geflücht, a vill sinn duerch Wonnen am Dall vu Siddim beim Salzmier gefall.
23 An si hunn de Sodom, den Adam an de Seboim gefaange geholl, an och de Lot, de Jong vum Abram sengem Brudder, an all säi Besëtz, a si sinn op Dan gaangen.
24 An een, deen entkomm war, koum a sot dem Abram, datt de Jong vu sengem Brudder gefaange geholl gi war, an (Abram) huet seng Hausdénger bewaffnet ...
25 ... fir den Abram a fir säi Nokommen en Zéngtel vun den Éischtfruucht fir den Här, an den Här huet et als eng Veruerdnung fir ëmmer festgeluecht, datt si et de Priester solle ginn, déi viru him gedéngt hunn, fir datt si et fir ëmmer besëtze sollten.
26 An dësem Gesetz gëtt et keng Limit vun Deeg; well Hien huet et fir d'Generatiounen fir ëmmer bestëmmt, datt si dem Här den Zéngtel vun allem ginn, vum Som a vum Wäin a vum Ueleg a vum Ranner a Schof.
27 An hien huet et senge Priester ginn, fir mat Freed virun him ze iessen an ze drénken.
28 An de Kinnek vu Sodom koum bei hie, huet sech virun him verbeugt a gesot: "Eise Här Abram, gëff eis d'Séilen, déi du gerett hues, mä d'Beute soll däin sinn."
29 An den Abram sot zu him: "Ech hiewen meng Hänn zum Allerhéchste Gott, datt ech näischt vun deem huelen, wat däin ass, vun engem Fuedem bis zu engem Schongriemen, fir datt du net soes: Ech hunn den Abram räich gemaach; ausser nëmmen dat, wat déi jonk Männer giess hunn, an den Deel vun de Männer, déi mat mir gaange sinn - Aner, Eschol a Mamre. Dës sollen hiren Deel kréien."

KAPITEL 14

1 No dësen Saachen, am véierte Joer vun dëser Woch, um Neimound vum drëtte Mount, koum d'Wuert vum Här zum Abram an engem Dram a sot: "Fäert Iech net, Abram; ech sinn däi Verdeedeger, an däi Belounung wäert ganz grouss sinn."
2 An hien huet gesot: "Här, Här, wat wäerts du mir ginn, well ech ouni Kanner heihinner ginn, an de Jong vum Maseq, dem Jong vu menger Déngschtmeedchen, ass den Dammasek Eliezer: hie wäert mäin Ierwe sinn, an du hues mir keng Nokommen ginn."
3 An hien huet zu him gesot: "Dëse (Mann) wäert net däin Ierwe sinn, mee een, deen aus dengem eegenen Daarm kënnt; hie wäert däin Ierwe sinn."
4 An hien huet hien erausgefouert a sot zu him: "Kuck no Himmel a ziel d'Stären, wann s du se ziele kanns."
5 An hien huet an den Himmel gekuckt an d'Stäre gesinn. An hien huet zu him gesot: "Sou soll däi Nokommen sinn."
6 An hien huet un den Här gegleeft, an et gouf him als Gerechtegkeet ugerechent.
7 An hien huet zu him gesot: "Ech sinn den Här, deen dech aus Ur vun de Chaldeen erausgefouert huet, fir dir d'Land vun de Kanaaniter ze ginn, fir et fir ëmmer ze besëtzen; an ech wäert dir a fir däin Nokommen no dir Gott sinn."
8 An hien huet geäntwert: 'Här, Här, wouduerch soll ech wëssen, datt ech et ierwen?'
9 An hien huet zu him gesot: "Huel mir eng dräi Joer al Kou, eng dräi Joer al Geess, e Schof vun dräi Joer, eng Turteltaube an eng Dauw."
10 An hien huet all dës Saachen an der Mëtt vum Mount geholl an huet sech bei der Eech vu Mamre gewunnt, déi bei Hebron läit.
11 An hien huet do en Altor gebaut an all dës Saachen geaffert; an hien huet hiert Blutt op den Altor gegoss, an huet se an der Mëtt gedeelt, an huet se géigeniwwereneen geluecht; mä d'Vullen huet hien net gedeelt.
12 An d'Vullen koumen op d'Stécker erof, an den Abram huet se fortgedriwwen an huet de Vullen net erlaabt, se unzeréieren.
13 Wéi d'Sonn ënnergaangen ass, ass den Abram iwwerwältegt ginn, an et ass eng grouss Däischtert gefall, an et gouf zum Abram gesot: "Däi Nokommen solle Friemen an engem Land sinn, dat net hinnen gehéiert, an si wäerten se a Knechtschaft bréngen a véierhonnert Joer laang ënnerdrécken."
14 An och d'Natioun, där si a Knechtschaft wäerte sinn, wäert ech beurteelen, an duerno wäerte si vun do aus mat vill Verméigen erauskommen.
15 An du solls a Fridden zu dengen Pappen goen, a wäerts a guddem Alter begruewe ginn.
16 Mä an der véierter Generatioun wäerte si heihinner zréckkommen; well d'Ongerechtegkeet vun den Amoriter ass nach net voll.
17 An hien ass aus sengem Schlof erwächt, an ass opgestan, an d'Sonn war ënnergaangen; an do war eng Flam, an kuck! en Uewen huet geraucht, an eng Feierflam ass tëscht de Stécker gaangen.
18 Un deem Dag huet den Här e Bund mam Abram gemaach a gesot: 'Ärem Nokommen ginn ech dëst Land, vum Floss vun Egypten bis zum grousse Floss, dem Floss Euphrat, d'Keniter, d'Keniziter, d'Kadmoniter, d'Periziter, d'Refaim, d'Pakoriter, d'Hiviten, d'Amoriter, d'Kanaaniter, d'Girgashiter an d'Jebusiter.'
19 An den Dag ass vergaangen, an den Abram huet d'Stécker, an d'Vullen, an hir Uebstoffer an hir Gedrénksoffere geoffert, an d'Feier huet se verschléngt.
20 An un deem Dag hu mir e Bund mam Abram gemaach, sou wéi mir et an dësem Mount mam Noah gemaach haten; an den Abram huet d'Fest an d'Uerdnung fir ëmmer fir sech erneiert.

21 Den Abram huet sech gefreet an huet all dës Saache senger Fra Sarai bekannt gemaach; an hie gleeft, datt hie Kanner kréie géif, awer si huet keng Kanner kritt.
22 An d'Sarai huet hirem Mann Abram geroden a sot zu him: "Ginn bei d'Hagar, meng egyptesch Déngschtmeedchen; vläicht kann ech dir duerch hir e Nokomme ginn."
23 Den Abram huet op d'Stëmm vu senger Fra Sarai gelauschtert a gesot zu hir: "Maach dat." An d'Sarai huet d'Hagar, hir Déngschtmeedchen, d'Ägyptin, geholl a si hirem Mann Abram zur Fra ginn.
24 An hien ass bei si eragaangen, an si ass schwanger ginn an huet him e Jong gebuer, an hien huet him Ismael genannt, am fënnefte Joer vun dëser Woch [1965 AM]; an dëst war dat sechsanzwanzegst Joer am Liewe vum Abram.

KAPITEL 15

1 An am fënnefte Joer vun der véierter Woch vun dësem Jubiläum, [1979 AM] am drëtte Mount, an der Mëtt vum Mount, huet den Abram d'Fest vun den Éischtfruucht vun der Getreideernte gefeiert.
2 An hien huet nei Affer um Altor bruecht, d'Éischtfriichte vun der Ernte, fir den Här, eng Kéi, eng Geess an e Schof um Altor als Brandopfer fir den Här; hir Uebstoffer an hir Gedrénksoffer huet hien um Altor mat Weihrauch bruecht.
3 An den Här ass dem Abram erschéngen a sot zu him: Ech sinn den Allmächtege Gott; sief gutt viru mir a sidd perfekt.
4 An ech wäert mäi Bund tëscht mir an dir maachen, an ech wäert dech iwwerméisseg multiplizéieren.
5 An den Abram ass op säi Gesiicht gefall, an Gott huet mat him geschwat a gesot:
6 „Kuckt, meng Uerdnung ass mat dir,
An du wäerts de Papp vu ville Vëlker sinn.
7 Äre Numm soll net méi Abram genannt ginn,
Mä däin Numm soll vun elo un a fir ëmmer Abraham sinn.
Well ech dech zum Papp vu ville Natiounen gemaach hunn.
8 An ech wäert dech ganz grouss maachen,
An ech wäert dech zu Natiounen maachen,
A Kinneke wäerten aus dir erauskommen.
9 An ech wäert mäi Bund tëscht mir an dir, an dengen Nokommen no dir, duerch hir Generatiounen opstellen, fir en éiwege Bund, sou datt ech fir dir e Gott sinn, an fir dengen Nokommen no dir.
10 <An ech ginn dir an dengem Nokommen no dir> d'Land, wou du als Friemen gewiescht bass, d'Land Kanaan, fir datt du et fir ëmmer besëtze kanns, an ech wäert hire Gott sinn.'
11 An den Här sot zum Abraham: "A wat dech ugeet, haalt mäi Bund, du an däin Nokommen no dir; a beschneit all männlecht Ënnert iech, a beschneit Är Virhaut, an et soll en Zeeche vun engem éiwege Bund tëscht mir an iech sinn."
12 An d'Kand um aachten Dag sollt Dir all männlecht Kand duerch Är Generatiounen beschnidden, deen am Haus gebuer ass, oder deen Dir mat Sue vun engem Friemen kaaft hutt, deen Dir kaaft hutt, deen net vun Ärem Nokommen ass.
13 Deejéinegen, deen an dengem Haus gebuer gëtt, soll sécherlech beschnidden ginn, an déi, déi du mat Sue kaaft hues, solle beschnidden ginn, a mäi Bund soll an dengem Fleesch fir eng éiweg Veruerdnung sinn.
14 An de Mann, deen net um aachten Dag am Fleesch vu senger Virhaut beschnidden ass, soll aus sengem Vollek ausgeschloss ginn, well hie mäi Bund gebrach huet.
15 An Gott sot zum Abraham: Wat d'Sarai, Är Fra, ugeet, hiren Numm soll net méi Sarai sinn, mä Sarah soll hiren Numm sinn.
16 An ech wäert si seegnen, an dir e Jong aus hir ginn, an ech wäert hie seegnen, an hie wäert zu enger Natioun ginn, a Kinneke vun Natiounen wäerten aus him kommen.
17 Den Abraham ass op säi Gesiicht gefall, huet sech gefreet a sot a sengem Häerz: "Soll deem, deen honnert Joer al ass, e Jong gebuer ginn, a soll d'Sarah, déi nonzeg Joer al ass, e Jong kréien?"
18 An den Abraham sot zu Gott: "O, datt den Ismael virun dir liewe kéint!"
19 An Gott sot: 'Jo, an och d'Sara soll dir e Jong op d'Welt bréngen, an du solls hien Isaak nennen, an ech wäert mäi Bund mat him opstellen, en éiwege Bund, a fir säi Nokommen no him.'
20 An och wat den Ismael ugeet, hunn ech dech héieren, an ech wäert hien seegnen, hie grouss maachen, a hie wäert immens multiplizéieren, an hie wäert zwielef Prënzen kréien, an ech wäert hien zu enger grousser Natioun maachen.
21 Mäi Bund wäert ech awer mam Isaak opstellen, deen d'Sarah dir an dësen Deeg, am nächste Joer, op d'Welt bréngt.
22 An hien huet opgehalen mat him ze schwätzen, an Gott ass vum Abraham eropgaang.
23 Den Abraham huet gemaach, wéi Gott him gesot hat, an hien huet säi Jong Ismael geholl, an all déi a sengem Haus gebuer goufen, an déi hie mat sengem Geld kaaft hat, all männlech a sengem Haus, an huet d'Fleesch vun hirer Virhaut beschnidden.
24 Un deem selwechten Dag gouf den Abraham beschnidden, an all d'Männer vu sengem Haus, <an déi, déi am Haus gebuer sinn>, an all déi, déi hie mat Sue vun de Kanner vun engem Friemen kaaft hat, goufen mat him beschnidden.
25 Dëst Gesetz gëllt fir all Generatiounen a fir ëmmer, an et gëtt keng Beschneidung vun den Deeg, an et gëtt keen eenzegen Dag vun den aacht Deeg ausgelooss; well et ass eng éiweg Uerdnung, déi op den himmlesche Tafele festgeluecht a geschriwwe gouf.
26 An all Mënsch, deen gebuer gëtt, deem säi Fleesch net um aachten Dag beschnidden ass, gehéiert net zu de Kanner vum Bund, deen den Här mam Abraham gemaach huet, mä zu de Kanner vun der Vernichtung; an et gëtt och kee Zeechen op him, datt hie vum Här gehéiert, mä (hie ass bestëmmt) ze vernichten an ëmbruecht ze ginn, an aus der Äerd erausgerappt ze ginn, well hie de Bund vum Här, eisem Gott, gebrach huet.
27 Well all d'Engele vun der Präsenz an all d'Engele vun der Hellegung sinn esou geschaf ginn, vum Dag vun hirer Schëpfung un, an virun den Engele vun der Präsenz an den Engele vun der Hellegung huet Hien Israel geheiligt, fir datt si mat Him a mat senge hellegen Engelen zesumme solle sinn.
28 An du solls de Kanner vun Israel d'Zeeche vun dësem Bund fir hir Generatiounen als eng éiweg Uerdnung

beobachten, an si wäerten net aus dem Land erausgerappt ginn.
29 Well d'Gebot ass als e Bund festgeluecht, datt si et fir ëmmer ënner all de Kanner vun Israel respektéiere sollen.
30 Fir den Ismael a seng Jongen a seng Bridder an den Esau huet den Här net zu sech bruecht, an hien huet si net erausgesicht, well si d'Kanner vum Abraham sinn, well hien se kannt huet, mä hien huet Israel erausgesicht, fir säi Vollek ze sinn.
31 An Hien huet et geheiligt a gesammelt aus all de Mënschekanner; well et gëtt vill Natiounen a vill Vëlker, an all gehéieren Him, an iwwer alles huet Hien Geeschter mat Autoritéit gesat, fir se vun Him ofzeféieren.
32 Mä iwwer Israel huet hien keen Engel oder Geescht ernannt, well hien eleng hiren Herrscher ass, an hie wäert se erhalen a vun der Hand vu senge Engelen a senge Geeschter a vun der Hand vun all senge Kräften erfuerderen, fir datt hie se erhale kann a se seegne kann, an datt si senge gehéieren an hie vun elo un fir ëmmer hinne gehéiert.
33 An elo verkënnegen ech Iech, datt d'Kanner vun Israel sech net un dës Veruerdnung halen, an datt si hir Jongen net no dësem ganze Gesetz beschnidden; well am Fleesch vun hirer Beschneidung wäerten si dës Beschneidung vun hire Jongen ausloossen, an all vun hinnen, Jongen vum Beliar, wäerten hir Jongen onbeschnidden loossen, sou wéi se gebuer goufen.
34 An et wäert e grousse Roserei vum Här géint d'Kanner vun Israel ginn, well si säi Bund verlooss hunn a sech vu sengem Wuert ofgedréit hunn, a provozéiert a gelästert hunn, well si d'Uerdnung vun dësem Gesetz net respektéieren; well si hir Memberen wéi d'Heiden behandelt hunn, fir datt se ewechgeholl a verwuerzelt kënne ginn. An et wäert keng Verzeiung oder Verzeiung méi fir si ginn [sou datt et Verzeiung a Verzeiung soll ginn] fir all d'Sënn vun dësem éiwege Feeler.

KAPITEL 16

1 An um Neimound vum véierte Mount si mir dem Abraham bei der Eech vu Mamre erschéngen, a mir hunn mat him geschwat, a mir hunn him ugekënnegt, datt seng Fra Sarah him e Jong géif ginn.
2 An d'Sarah huet gelacht, well si héieren huet, datt mir dës Wierder mam Abraham geschwat hunn, an dofir hu mir si ermächtegt, an si huet Angscht kritt a verleegnt, datt si wéinst de Wierder gelacht huet.
3 An mir hunn hir den Numm vun hirem Jong gesot, wéi säin Numm op den himmlesche Tafelen (dh Isaac) virgeschriwwen ass,
4 An (datt) wa mir zu enger bestëmmter Zäit bei hir zréckkoumen, si e Jong hätt schwanger.
5 An dësem Mount huet den Här seng Uerteeler iwwer Sodom, Gomorra, Seboim an d'ganz Regioun vum Jordan vollzunn, an hien huet se mat Feier a Schwefel verbrannt an zerstéiert bis haut, sou wéi ech dir all hir Wierker erkläert hunn, datt si béis a sënneg sinn, an datt si sech veronreinigen an an hirem Fleesch Hoer maachen, an Onreinheet op der Äerd bewierken.
6 An op déiselwecht Aart a Weis wäert Gott Uerteel iwwer déi Plazen ausüben, wou si sech dem Onreinheets vun de Sodomiter ugefillt hunn, ähnlech wéi d'Uerteel iwwer Sodom.
7 Mä de Lot hu mir gerett; well Gott huet un den Abraham geduecht a hien aus der Mëtt vun der Ënnergang erausgeschéckt.
8 An hien a seng Duechtere hunn eng Sënn op der Äerd begaangen, sou wéi se zënter den Deeg vum Adam bis zu senger Zäit net méi op der Äerd virkomm war; well de Mann mat senge Duechtere geschlof huet.
9 An, kuckt, et gouf iwwer all seng Nokommen op den himmlesche Tafelen gebueden an agegravéiert, se ze ewechhuelen an auszerausen, an en Uerteel iwwer si ze maachen wéi d'Uerteel vu Sodom, a kee Nokomme vum Mënsch op der Äerd um Dag vun der Veruerteelung ze loossen.
10 An dësem Mount ass den Abraham vun Hebron fortgaangen, ass fortgaangen an huet sech tëscht Kadesch a Schur an de Bierger vu Gerar niddergelooss.
11 An an der Mëtt vum fënnefte Mount ass hie vun do fortgezunn a sech beim Eedsbuer gewunnt.
12 An der Mëtt vum sechste Mount huet den Här d'Sara besicht an huet mat hir gemaach, wéi hie gesot hat, an si ass schwanger ginn.
13 An am drëtte Mount huet si e Jong gebuer, an an der Mëtt vum Mount, zu där Zäit, iwwer déi den Här mam Abraham geschwat hat, um Fest vun den Éischtfruucht vun der Ernte, gouf den Isaak gebuer.
14 An den Abraham huet säi Jong um aachten Dag beschnidden; hie war den Éischten, deen no dem Bund, deen fir ëmmer bestëmmt ass, beschnidden gouf.
15 An am sechste Joer vun der véierter Woch si mir beim Abraham komm, bei de Quell vum Eed, a mir si him erschéngen [sou wéi mir der Sarah gesot haten, datt mir bei hatt zréckkomme sollten, an si e Jong hätt kréien.
16 An am siwente Mount si mir zréckkomm a mir hunn d'Sara virun eis mat Kand fonnt] a mir hunn hien geseent, a mir hunn him all d'Saachen ugekënnegt, déi iwwer hie bestëmmt gi waren, datt hie net stierwe sollt, bis hie sechs weider Jongen kritt hätt, a se gesinn hätt, ier hie stierft; awer datt säin Numm a säi Nokommen duerch den Isaak genannt solle ginn:
17 An (datt) all d'Nokommen vu senge Jongen net-jiddesch sinn a mat den net-jiddesche gezielt ginn; awer vun de Jonge vum Isaak soll een hellegt Nokommen ginn an net mat den net-jiddesche gezielt ginn.
18 Well hie sollt den Undeel vum Allerhéchsten ginn, a seng ganz Nokommen wieren an de Besëtz vu Gott gefall, fir datt et dem Här e Vollek fir säi Besëtz iwwer all Natiounen wier an datt et e Kinnekräich a Priester an eng helleg Natioun géif ginn.
19 Mir sinn fortgaangen a mir hunn der Sarah alles erzielt, wat mir him gesot haten, an si hunn sech allebéid mat iwwerwältegend grousser Freed gefreet.
20 An hien huet do en Altor fir den Här gebaut, deen hien gerett hat, an deen hien am Land vu sengem Auslänner erfreuet huet, an hien huet siwen Deeg laang e Freedefest an dësem Mount gefeiert, beim Altor, deen hien um Eedsbrunn gebaut hat.
21 An hien huet fir sech selwer a fir seng Dénger zu dësem Fest Hütten gebaut, an hie war den Éischten, deen d'Fest vun den Hütten op der Äerd gefeiert huet.

22 An dëse siwen Deeg huet hien all Dag e Brandoffer fir den Här zum Altor bruecht, zwee Ochsen, zwee Widder, siwe Schof, ee Geessebock, als Sündeoffer, fir doduerch fir sech selwer a fir seng Nokommen ze versöhnen.
23 An als Dankoffer siwe Widder, siwe Kanner, siwe Schof a siwe Geessen, an hir Uebstoffer an hir Gedrénksoffer; an hien huet all d'Fett dovun um Altor verbrannt, eng ausgewielt Offer fir den Här fir e séissen Geroch.
24 A moies an owes huet hien duftend Substanzen verbrannt, Weihrauch a Galbanum, a Stackte, a Nardus, a Myrrhe, a Gewierzer, a Kostüm; all dës siwen huet hien opgedrängt, zerquetscht, a gläichen Deeler (a) reng gemëscht.
25 An hien huet dëst Fest siwen Deeg laang gefeiert a sech mat ganzem Häerz a mat ganzer Séil gefreet, hien an all déi, déi a sengem Haus waren, an et war kee Friemen oder Onbeschniddenen bei him.
26 An hien huet säi Schëpfer geseent, deen hien a senger Generatioun erschaf hat, well Hien hien no sengem gudde Wëllen erschaf hat; well Hien wousst a gemierkt huet, datt aus him d'Planz vun der Gerechtegkeet fir déi éiweg Generatiounen entstinn géif, an aus him en hellege Som, fir datt et wéi Dem géif ginn, deen alles erschaf hat.
27 An hien huet geseent a sech gefreet, an hien huet dëse Fest Fest vum Här genannt, eng Freed, déi dem Allerhéchste Gott akzeptabel ass.
28 A mir hunn hien fir ëmmer gelueft, an all seng Nokommen no him duerch all Generatiounen vun der Äerd, well hien dëst Fest zu senger Zäit gefeiert huet, laut dem Zeienausso vun den himmlesche Tafelen.
29 Aus dësem Grond ass et op den himmlesche Tafelen iwwer Israel virgeschriwwen, datt si d'Fest vun den Tabernakelen siwen Deeg mat Freed feiere sollen, am siwente Mount, fir dem Här akzeptabel ze sinn - e Gesetz fir ëmmer duerch hir Generatiounen all Joer.
30 An dofir gëtt et keng Limit vun Deeg; well et ass fir ëmmer fir Israel bestëmmt, datt si et feieren a Lütten wunnen, a Kranz op hire Käpp leeën, a Bliederzweiger a Weiden aus dem Baach huelen.
31 An den Abraham huet Palmenzweiger an d'Friichte vu schéine Beem geholl, an all Dag ass hien siwe Mol moies mat de Zweiger ëm den Altor gaangen, an huet säi Gott fir alles mat Freed gelueft a gedankt.

KAPITEL 17

1 An am éischte Joer vun der fënnefter Woch gouf den Isaak an dësem Jubiläum entwöhnt, [1982 AM] an den Abraham huet e grousst Festmahl am drëtte Mount gemaach, den Dag wou säi Jong Isaak entwöhnt gouf.
2 An den Ismael, de Jong vun der Hagar, der Ägypterin, war viru sengem Papp Abraham a senger Plaz, an den Abraham huet sech gefreet a Gott gelueft, well hie seng Jongen gesinn hat an net ouni Kanner gestuerwen ass.
3 An hien huet sech un d'Wierder erënnert, déi hie mat him gesot hat, un deem Dag, un deem de Lot sech vun him getrennt hat, an hie war frou, well den Här him Som op der Äerd ginn hat, fir d'Äerd ze ierwen, an hie huet de Schëpfer vun allem mat sengem ganze Mond geseent.
4 An d'Sara huet den Ismael gesinn spillen an danzen, an den Abraham sech mat grousser Freed freedeg gefreet, an si gouf jalous op den Ismael a sot zum Abraham: "Verdreiw dës Déngschtmeedchen an hire Jong eraus, well de Jong vun dëser Déngschtmeedchen wäert net mat mengem Jong Isaak ierwen."
5 An d'Saach war schlecht an den Ae vum Abraham, wéinst senger Déngschtmeedchen a wéinst sengem Jong, datt hie se vu sech verdreiwe sollt.
6 An Gott sot zum Abraham: "Loos et net schlecht an dengen Ae sinn, wéinst dem Kand a wéinst der Déngschtmeedchen; an allem wat d'Sara dir gesot huet, lauschter op hir Wierder a maach se; well no Isaak soll däin Numm a Nokommen genannt ginn."
7 Mä wat de Jong vun dëser Déngschtmeedche ugeet, maachen ech hien zu enger grousser Natioun, well hie vun dengem Nokommen ass.
8 An den Abraham ass fréi moies opgestan, huet Brout an eng Fläsch Waasser geholl, se op d'Schëllere vun der Hagar an dem Kand geluecht a si fortgeschéckt.
9 An si ass fortgaangen an ass an der Wüst vu Beerscheba gewandert, an d'Waasser an der Fläsch war opgebraucht, an d'Kand hat Duuscht, konnt net méi weidergoen, an ass erofgefall.
10 Seng Mamm huet hien geholl a sech ënner en Olivenbam gehäit, ass gaangen an huet sech vis-à-vis vun him gesat, op enger Distanz vun engem Bouschéiss; well si sot: "Loosst mech den Doud vu mengem Kand net gesinn," an wéi si souz, huet si gekrasch.
11 An en Engel vu Gott, ee vun den Hellegen, sot zu hir: "Firwat kräischen du, Hagar? Stéi op, huel d'Kand an haal et an denger Hand; well Gott huet deng Stëmm héieren an d'Kand gesinn."
12 An si huet hir Aen opgemaach, an huet e Waasserbuer gesinn, an ass gaangen an huet hir Fläsch mat Waasser gefëllt, an hirem Kand ze drénken ginn, an ass opgestan an an d'Wüst vu Paran gaangen.
13 An d'Kand ass opgewuess a gouf e Béischütz, a Gott war mat him, a seng Mamm huet him eng Fra aus den Duechtere vun Egypten geholl.
14 An si huet him e Jong gebuer, an hien huet him Nebajoth genannt; well si sot: "Den Här war mir no, wéi ech hien geruff hunn."
15 An et ass geschitt, an der siwenter Woch, am éischte Joer dovun, [2003 AM] am éischte Mount an dësem Jubiläum, um zwieleften vun dësem Mount, goufen et Stëmmen am Himmel iwwer den Abraham, datt hie trei war an allem wat hie him gesot huet, an datt hie den Här gär hat, an datt hie a jidder Leed trei war.
16 An de Prënz Mastêmâ koum a sot viru Gott: 'Kuckt, den Abraham huet säi Jong Isaak gär, an hien huet méi Freed un him wéi un allem aneren; sot him, hie soll als Brandopfer um Altor opferen, an Dir wäert gesinn, ob hie sech un dësem Gebot halen wäert, an Dir wäert wëssen, ob hie bei allem trei ass, wat Dir hie probéiert.'
17 An den Här wousst, datt den Abraham a senge Leed trei war; well Hien hat hien duerch säi Land a mat Hongersnout gepréift, an hat hien mam Räichtum vu Kinneken gepréift, an hat hien nach eng Kéier gepréift duerch seng Fra, wéi si (vun him) gerappt gouf, a mat der Beschneidung; an hat hien duerch den Ismael an d'Hagar, seng

Déngschtmeedchen, gepréift, wéi Hien se fortgeschéckt huet.
18 An an allem, wou hie hie gepréift hat, gouf hie trei fonnt, a seng Séil war net ongedëlleg, an hie war net lues ze handelen; well hie war trei an e Léiftmann vum Här.

KAPITEL 18

1 An Gott sot zu him: "Abraham, Abraham!" An hien sot: "Kuckt, ech sinn hei."
2 An hien huet gesot: "Huel däi léiwe Jong, deen du gär hues, den Isaak, a gees an d'Héichland a offer hien op engem vun de Bierger, déi ech dir weisen wäert."
3 An hien ass fréi moies opgestan an huet säin Iesel gesatelt, an huet seng zwee jonk Männer matgeholl, an de Jong Isaak, an huet d'Holz vum Brandoffer geklaut, an ass den drëtten Dag op d'Plaz gaangen, an hien huet d'Plaz vu wäitem gesinn.
4 An hien ass bei e Waasserbuer komm, an hien huet zu senge jonke Männer gesot: "Bleift hei mam Iesel, an ech an de Jong ginn (dohin), a wann mir gebiet hunn, komme mir zréck bei iech."
5 An hien huet d'Holz vum Brandoffer geholl an et sengem Jong Isaak opgeluecht, an hien huet d'Feier an d'Messer an d'Hand geholl, an si sinn allebéid zesummen op déi Plaz gaangen.
6 An den Isaak sot zu sengem Papp: "Papp!" An hien huet gesot: "Hei sinn ech, mäi Jong." An hien huet zu him gesot: "Kuckt d'Feier, an d'Messer an d'Holz; awer wou ass d'Schof fir d'Brandoffer, Papp?"
7 An hien huet gesot: „Gott wäert sech e Schof fir e Brandoffer virsiichten, mäi Jong.“ An hien ass bei d'Plaz vum Bierg vu Gott komm.
8 An hien huet en Altor gebaut, an hien huet d'Holz op den Altor geluecht, an huet säi Jong Isaak gebonnen, an hien op d'Holz geluecht, dat um Altor war, an huet seng Hand ausgestreckt fir d'Messer ze huelen fir säi Jong Isaak ze schluechten.
9 An ech stoung virun him, a virum Prënz Mastêmâ, an den Här sot: 'Sot him, hie soll de Jong net mat der Hand leeën oder him eppes maachen, well ech hunn gewisen, datt hie virum Här fäert.'
10 An ech hunn hien vum Himmel geruff a gesot: 'Abraham, Abraham!' an hien huet sech erschreckt a gesot: 'Kuckt, (hei) sinn ech.'
11 An ech sot zu him: "Lee deng Hand net op de Jong, a maach him näischt; well elo hunn ech gewisen, datt du den Här fäerts, an däi Jong, däin éischte Jong, mir net zréckgehalen hues."
12 An de Prënz Mastêmâ huet sech beschämt; an den Abraham huet seng Aen opgehuewen a gekuckt, an do war e Widder, deen un den Hénger gefaange war, an den Abraham ass gaangen an huet de Widder geholl an en als Brandopfer amplaz vu sengem Jong geoffert.
13 An den Abraham huet déi Plaz genannt: 'Den Här huet gesinn', sou datt et um Bierg gesot gëtt, datt den Här gesinn huet: dat ass de Bierg Sion.
14 An den Här huet den Abraham en zweete Mol vum Himmel aus bei sengem Numm geruff, wéi hien eis erschénge gelooss huet, fir mat him am Numm vum Här ze schwätzen.
15 An hien huet gesot: „Ech hunn bei mir selwer geschwuer, seet den Här, well du dës Saach gemaach hues, an däi Jong, däi léiwe Jong, mir net zréckgehalen hues, datt ech dech mat Segen seenen, an däi Nokommen multiplizéieren, wéi d'Stäre vum Himmel, a wéi de Sand um Mierufer. An däi Nokommen wäerten d'Stied vun hire Feinde ierwen,
16 An an dengem Nokommen sollen all Natioune vun der Äerd geseent ginn; well du menger Stëmm gefollegt hues, an ech hunn allen gewisen, datt du mir trei bass an allem, wat ech dir gesot hunn: Gitt a Fridden.
17 An den Abraham ass bei seng jonk Männer gaangen, an si sinn opgestan an zesummen op Beerscheba gaangen, an den Abraham [2010 AM] huet sech beim Eedsbuer gewunnt.
18 An hien huet dëst Fest all Joer siwen Deeg mat Freed gefeiert, an hien huet et Fest vum Här genannt, no de siwen Deeg, an deenen hie friddlech gaangen a zréckkoum.
19 An dofir ass et op den himmlesche Tafele fir Israel a säi Nokommen bestëmmt a geschriwwen, datt si dëst Fest siwen Deeg mat der Freed vum Fest feiere sollen.

KAPITEL 19

1 Am éischte Joer vun der éischter Woch vum zweeundvierzegsten Jubiläum ass den Abraham zréckkomm a sech zwou Woche laang vis-à-vis vun Hebron, dat ass Kirjat-Arba, gewunnt.
2 An am éischte Joer vun der drëtter Woch vun dësem Jubiläum sinn d'Liewensdeeg vun der Sarah erfëllt ginn, an si ass zu Hebron gestuerwen.
3 An den Abraham ass gaangen, fir iwwer si ze traueren an si ze begruewen, an dofir hu mir hien op d'Prouf gestallt, ob säi Geescht gedëlleg wier an hien net rosen iwwer d'Wierder vu sengem Mond wier; an hien huet sech dobäi gedëlleg erwisen a gouf net gestéiert.
4 Well hie mat Gedold am Geescht mat de Kanner vum Heth geschwat huet, fir him eng Plaz ze ginn, wou hie seng Doudeg begruewe kéint.
5 An den Här huet him Gnod virun all deenen, déi hien gesinn hunn, ginn, an hien huet d'Söhne vum Heth mat Sanftheet gebiet, an si hunn him d'Land vun der duebeler Höhl vis-à-vis vu Mamre, dat ass Hebron, fir véierhonnert Sëlwerstécker ginn.
6 An si hunn hien gebiet a gesot: "Mir ginn et dir fir näischt; mä hie wollt et net fir näischt aus hiren Hänn huelen, well hie bezuelt huet, d'Suen am Ganzen, an hie sech zweemol virun hinne verbeugt, an duerno huet hie seng Doudeg an der duebeler Hiel begruewen.
7 An all d'Deeg vum Liewe vun der Sarah waren honnertzwanzeg Joer, dat heescht zwee Jubiläen a véier Wochen an ee Joer: dëst sinn d'Deeg vun de Liewensjore vun der Sarah.
8 Dëst ass déi zéngt Prüfung, mat där den Abraham op d'Prouf gestallt gouf, an hie gouf trei a gedëlleg am Geescht fonnt.
9 An hien huet net ee Wuert iwwer d'Gerücht am Land gesot, datt Gott gesot hat, datt hien et him a sengem Nokommen no him géif ginn, an hien huet do eng Plaz gebiet fir seng Doudeg ze begruewen; well hie gouf trei

fonnt, an op den himmlesche Tafelen als Frënd vu Gott opgeschriwwen.
10 Am véierte Joer dovun huet hien eng Fra fir säi Jong Isaak geholl, an hiren Numm war Rebekka [2020 AM] [d'Duechter vum Bethuel, dem Jong vum Nahor, dem Brudder vum Abraham], d'Schwëster vum Laban an d'Duechter vum Bethuel; an de Bethuel war de Jong vun der Melka, déi d'Fra vum Nahor, dem Brudder vum Abraham, war.
11 An den Abraham huet sech eng drëtt Fra geholl, an hiren Numm war Ketura, eng vun den Duechtere vu sengem Hausdéngscht, well d'Hagar virun der Sara gestuerwen ass. A si huet him sechs Jongen gebuer, de Zimram, de Jokshan, de Medan, de Midian, den Jisbak an de Shua, an den zwou Woche vum Joer.
12 An der sechster Woch, am zweete Joer dovun, huet d'Rebekka dem Isaak zwéi Jongen gebuer, de Jakob an den Esau,
13 An [2046 AM] De Jakob war e glaten an oprechte Mann, an den Esau war grausam, e Mann vum Feld a behaart, an de Jakob huet an Zelter gewunnt.
14 An déi jonk Leit sinn opgewuess, an de Jakob huet geléiert ze schreiwen; mä den Esau huet dat net geléiert, well hie war e Mann vum Feld an e Jeeër, an hie huet Krich geléiert, an all seng Dote ware grausam.
15 An den Abraham huet de Jakob gär gehat, mä den Isaak huet den Esau gär gehat.
16 An den Abraham huet d'Dote vum Esau gesinn, an hie wousst, datt no Jakob säin Numm a säi Nokommen genannt solle ginn; an hien huet d'Rebekka geruff an huet dem Jakob en Uerder ginn, well hie wousst, datt si de Jakob vill méi gär hat wéi den Esau.
17 An hien huet zu hir gesot: Meng Duechter, pass op mäi Jong Jakob op, well hie soll a menger Plaz op der Äerd sinn, an e Segen ënnert de Mënschekanner, an d'Herrlechkeet vum ganze Nokomme vum Sem.
18 Well ech weess, datt den Här hien auswiele wäert, fir sech e Vollek zum Besëtz ze sinn, aus all de Vëlker, déi op der Äerd sinn.
19 A kuck, mäi Jong Isaac huet den Esau méi gär wéi de Jakob, mä ech gesinn, datt du de Jakob wierklech gär hues.
20 Verbessert Är Frëndlechkeet zu him nach méi, a loosst Är Aen mat Léift op hie geriicht sinn; well hie wäert eis e Segen op der Äerd sinn vun elo un bis an all Generatiounen vun der Äerd.
21 Loosst Är Hänn staark sinn, a loosst Äert Häerz sech iwwer Äre Jong Jakob freeën; well ech hunn hien méi gär wéi all meng Jongen. Hie soll fir ëmmer geseent sinn, a säi Nokommen soll déi ganz Äerd erfëllen.
22 Wann ee Mënsch de Sand vun der Äerd ziele kann, da gëtt och säi Nokommen gezielt.
23 An all d'Seegen, mat deenen den Här mech a mäi Nokomme geseent huet, sollen dem Jakob a sengem Nokomme fir ëmmer gehéieren.
24 An a sengem Nokommen soll mäin Numm geseent ginn, an den Numm vu menge Pappen, Sem, Noab, Henoch, Mahalalel, Enos, Seth an Adam.
25 An dës wäerten déngen, fir d'Grondlage vum Himmel ze leeën, an d'Äerd ze stäerken, an all d'Liichter, déi um Firmament sinn, ze erneieren.
26 An hien huet de Jakob virun den Ae vu senger Mamm Rebecca geruff, an huet hie gekusst, a geseent hie a gesot:
27 „Jakob, mäi léiwe Jong, deen meng Séil gär huet, Gott soll dech vun iwwer dem Himmel seenen, a soll dir all d'Seegen ginn, mat deenen hien den Adam, den Henoch, den Noah an de Sem geseent huet; an all d'Saachen, vun deenen hien mir gesot huet, an all d'Saachen, déi hien mir versprach huet, sollen hien dir an dengem Nokommen fir ëmmer bäibehalen, sou wéi d'Deeg vum Himmel iwwer der Äerd.“
28 An d'Geeschter vum Mastêmâ wäerten net iwwer dech oder iwwer däin Nokommen herrschen, fir dech vum Här ofzelenken, deen vun elo un fir ëmmer däi Gott ass.
29 An den Här Gott soll dir e Papp sinn, an du, den éischte Jong, an dem Vollek fir ëmmer.
30 Géi a Fridden, mäi Jong!“ An si sinn allebéid zesumme vum Abraham fortgaang.
31 An d'Rebekka huet de Jakob mat ganzem Häerz a mat ganzer Séil gär gehat, vill méi wéi den Esau; mä den Isaak huet den Esau vill méi gär gehat wéi de Jakob.

KAPITEL 20

1 An am véieranzwanzegsten Jubiläum, am éischte Joer vun der siwenter Woch, huet den Abraham den Ismael [2052 (2045?) AM] a seng zwielef Jongen, den Isaak a seng zwee Jongen, an déi sechs Jongen vun der Ketura a seng Jongen geruff.
2 An hien huet hinnen gebueden, datt si de Wee vum Här beobachten sollen; datt si Gerechtegkeet maachen sollen, a jidderee säin Noper gär hunn, an op dës Manéier ënner all de Mënsche handelen; datt si jidderee sou a Bezuch op si wandelen soll, fir Uerteel a Gerechtegkeet op der Äerd ze maachen.
3 Datt si hir Jongen beschnidden sollen, no dem Bund, deen hie mat hinne gemaach hat, an net vun all de Weeër, déi den Här eis gebueden hat, riets oder lénks ofwäichen; an datt mir eis virun all Hoer an Onreinheet ophalen sollen, [an all Hoer an Onreinheet aus eiser Mëtt opginn].
4 A wann eng Fra oder eng Déngschtmeedchen ënner iech Hoer mécht, verbrennt se mat Feier a loosst se net mat hir Hoer maachen, no hiren Aen an hirem Häerz; a loosst se sech keng Fraen aus den Duechtere vu Kanaan huelen; well d'Nokommen vu Kanaan ginn aus dem Land erausgerappt.
5 An hien huet hinne vum Uerteel vun de Risen an dem Uerteel vun de Sodomiter erzielt, wéi si wéinst hirer Béisheet veruerteelt gi waren, a wéinst hirer Hoerlechkeet, hirer Onreinheet a géigesäiteger Korruptioun duerch Hoerlechkeet gestuerwe waren.
6 „A passt op, datt Dir eisen Numm net zu engem Fluch maacht, an Äert ganzt Liewen zu engem Zischen, an all Är Jongen net vum Schwäert ëmbruecht ginn, an Dir verflucht gitt wéi Sodom, an all Är Iwwerreschter wéi d'Jonge vu Gomorra.“
7 Ech bieden iech, meng Jongen, léift de Gott vum Himmel a hält Iech un all seng Geboter. A gitt net no hiren Idolen an no hiren Onreinheeten.
8 A maacht Iech keng geschmolten oder geschnëtzte Götter; well si sinn Eitelkeet, an et ass kee Geescht an hinnen; well si sinn d'Wierk vun (Mënschen-)Hänn, an all déi, déi op si vertrauen, vertrauen op näischt.

9 Déngt hinnen net, a veréiert se net, mä déngt dem héchste Gott, a veréiert hien stänneg: an hofft ëmmer op säi Gesiicht, a schafft Éierlechkeet a Gerechtegkeet virun him, fir datt hien Iech gefalen kann a seng Barmhäerzegkeet schenkt, a moies an owes Reen op Iech schéckt, a seegent all Är Wierker, déi Dir op der Äerd gemaach hutt, a seegent Äert Brout an Äert Waasser, a seegent d'Fruucht vun Ärem Schouss an d'Fruucht vun Ärem Land, an d'Häerden vun Ärem Véi, an d'Häerden vun Äre Schof.
10 An Dir wäert e Segen op der Äerd sinn, an all Natioune vun der Äerd wäerten Iech begeeschteren, a wäerten Är Jongen a mengem Numm seenen, fir datt si geseent kënne ginn, wéi ech.
11 An hien huet dem Ismael a senge Jongen an de Jonge vu Ketura Kaddoe ginn, an huet se vu sengem Jong Isaak fortgeschéckt, an hien huet sengem Jong Isaak alles ginn.
12 An den Ismael a seng Jongen, an d'Söhne vu Ketura an hir Jongen sinn zesummen gaangen a si vu Paran bis bei d'Entrée vu Babylon am ganze Land gewunnt, dat Richtung Osten vis-à-vis vun der Wüst läit.
13 An dës hunn sech mateneen vermëscht, an hire Numm gouf Araber an Ismaelitter genannt.

KAPITEL 21

1 Am sechste Joer vun der siwenter Woch vun dësem Jubiläum huet den Abraham den Isaak zu sengem Jong geruff, an [2057 (2050?) AM] him de Gebot ginn: 'Ech sinn al ginn, an ech weess den Dag vu mengem Doud net, an ech sinn voll vu menge Deeg.'
2 A kuckt, ech sinn honnertsechzegfënnef Joer al, an all d'Deeg vu mengem Liewen hunn ech un den Här geduecht, a mat ganzem Häerz probéiert säi Wëllen ze maachen, an oprecht op all senge Weeër ze goen.
3 Meng Séil huet Gëtzendénger gehaasst, <an ech hunn déi veruecht, déi hinne gedéngt hunn, an ech hunn mäin Häerz a mäi Geescht ginn> fir de Wëlle vun deem ze maachen, deen mech erschaf huet.
4 Well Hie ass de liewege Gott, an Hie ass helleg an trei, an Hie ass gerecht iwwer alles, an et gëtt bei Him kee Akzeptanz vu Persounen a kee Akzeptanz vu Kaddoen; well Gott ass gerecht, an hie mécht Uerteel iwwer all déi, déi seng Geboter iwwertrieden a säi Bund veruechten.
5 An du, mäi Jong, haalt seng Geboter, seng Uerder a seng Urteeler an halt dech un, a halt de Gräueltäten, de geschnëtzten an de gegossene Biller net no.
6 An iesst guer kee Blutt vun Déieren oder Véi, oder vun iergendenger Vugel, déi um Himmel fléien.
7 A wann Dir en Affer als akzeptabelt Friddensopfer schluecht, schluecht et a gitt säi Blutt um Altor aus, an all d'Fett vum Opfer, dat um Altor mat feinem Miel an dem Fleeschopfer, dat mat Ueleg gemëscht ass, mat sengem Gedrénksoffer, opfert dat alles zesummen um Altor vum Brandopfer; et ass e séissen Geroch virum Här.
8 An du solls d'Fett vum Dankoffer op d'Feier op dem Altor opferen, an d'Fett um Bauch, an all d'Fett um Inneren an un den zwou Nieren, an all d'Fett, dat drop ass, an um Lenden an um Liewer solls du ewechhuelen, zesumme mat den Nieren.
9 An offréiert all dëst als e séissen Geroch, deen dem Här akzeptabel ass, zesumme mat sengem Spiessoffer a sengem Gedrénksoffer, als e séissen Geroch, d'Brout vun der Offer fir den Här.
10 An iesst säi Fleesch un deem Dag an um zweeten Dag, a loosst d'Sonn um zweeten Dag net driwwer ënnergoen, bis et giess ass, a loosst näischt fir den drëtten Dag iwwreg bleiwen; well et ass net akzeptabel [well et net guttgeheescht ass] a loosst et net méi giess ginn, an all déi dovun iessen, bréngen d'Sënn op sech; well sou hunn ech et an de Bicher vu menge Virgänger an an de Wierder vum Henoch an an de Wierder vum Noah geschriwwe fonnt.
11 An op all Är Offeren sollt Dir Salz streien, an d'Salz vum Bund soll net an all Ären Offeren virum Här feelen.
12 A wat d'Holz vun den Affer ugeet, passt op, datt Dir net zousätzlech zu dësen Holzer aner Holz fir den Altor matbréngt: Zypressen, Lorbeer, Mandel, Dännen, Kiefer, Zedern, Savin, Feigen, Oliven, Myrrhe, Lorbeer, Aspalathus.
13 A vun dësen Zorte vu Holz leet een um Altor ënnert dem Affer, sou eppes wéi dat, wat hiert Ausgesinn gepréift gouf, a leet kee gespléckt oder donkelt Holz drop, mee haart a propper, ouni Feeler, e gesonden an neie Wuesstum; a leet keen aalt Holz drop, [well säi Geroch fort ass], well et kee Geroch méi dran ass wéi virdrun.
14 Nieft dësen Zorte vu Holz gëtt et keen anert, wat Dir (op den Altor) leeë sollt, well den Doft verbreet sech, an de Geroch vu sengem Doft geet net an den Himmel erop.
15 Halt Iech un dëst Gebot a maacht et, mäi Jong, fir datt Dir an all Ären Dote riicht sidd.
16 A sidd ëmmer rein an Ärem Kierper, a wäscht Iech mat Waasser ier Dir Iech dem Altor uschléisst fir ze opferen, a wäscht Är Hänn an Är Féiss ier Dir Iech dem Altor uschléisst; a wann Dir fäerdeg sidd mat dem Opferen, wäscht nach eng Kéier Är Hänn an Är Féiss.
17 A loosst kee Blutt op dir oder op dengen Kleeder erschéngen; passt op, mäi Jong, virum Blutt op, passt ganz besonnesch op; bedeckt et mat Stëbs.
18 An iesst kee Blutt, well et ass d'Séil; iesst guer kee Blutt.
19 An huelt keng Kaddoe fir d'Blutt vum Mënsch un, fir datt et net ongestraft a ouni Uerteel vergoss gëtt; well et ass d'Blutt, dat vergoss gëtt, dat d'Äerd sënnegt, an d'Äerd kann net vum Blutt vum Mënsch gereinegt ginn, ausser duerch d'Blutt vun deem, deen et vergoss huet.
20 An huel kee Kaddo oder Geschenk fir d'Blutt vun engem Mënsch un: Blutt fir Blutt, fir datt Dir virum Här, dem Allerhéchste Gott, ugeholl gitt; well Hie ass d'Verdeedegung vun de Gutten: an datt Dir virun allem Béisen geschützt sidd, an datt Hie Iech virun all Zort Doud rett.
21 Ech gesinn, mäi Jong, datt all d'Wierker vun de Mënschekanner Sënn a Béis sinn, an all hir Dote sinn Onreinheet an eng Gräuelegkeet an eng Verschmotzung, an et gëtt keng Gerechtegkeet bei hinnen.
22 Pass op, datt s du net op hire Weeër gees an op hire Weeër trëppels, an eng Sënn zum Doud virum Allerhéchste Gott sënnegt; soss verstoppt hien säi Gesiicht virun dir, an iwwergëtt dech zréck an d'Hänn vun denger Iwwertriedung, an réiert dech aus dem Land eraus, an och däi Nokommen ënner dem Himmel, an däin Numm an däi Nokommen wäerten vun der ganzer Äerd verschwannen.

23 Dréit Iech vun all hiren Doten an all hirer Onreinheet ewech, a befollegt d'Uerdnung vum Allerhéchste Gott, a maacht säi Wëllen a sidd an allem oprecht.
24 An Hie wäert dech an all dengen Doten seegnen, an aus dir eng Planz vun der Gerechtegkeet op der ganzer Äerd, duerch all Generatiounen vun der Äerd erhiewen, a mäin Numm an däin Numm sollen ënner dem Himmel fir ëmmer net vergiess ginn.
25 Gitt a Fridden, mäi Jong. Mee den Allerhéchste Gott, mäi Gott an däi Gott, dech stäerken, fir säi Wëllen ze maachen, an hie soll all däi Nokommen an de Rescht vun dengem Nokommen fir ëmmer a Generatiounen mat all gerechte Segen seenen, fir datt du e Segen op der ganzer Äerd bass.
26 An hien ass frou vun him fortgaang.

KAPITEL 22

1 An et ass geschitt, datt an der éischter Woch vum véieranzwanzegste Jubiläum, am zweete Joer, dat heescht dem Joer, an deem den Abraham gestuerwen ass, den Isaak an den Ismael vum Eedsbrunn koumen, fir d'Fest vun de Wochen ze feieren - dat heescht d'Fest vun den Éischtfriichte vun der Ernte - bei den Abraham, hire Papp, an den Abraham huet sech gefreet, well seng zwee Jongen komm waren.
2 Den Isaak hat nämlech vill Besëtz zu Beerscheba, an den Isaak war gewinnt, säi Besëtz ze kucken an dann bei säi Papp zréckzekommen.
3 An deenen Deeg ass den Ismael bei säi Papp komm, an si koumen allebéid zesummen, an den Isaak huet e Brandopfer bruecht an et um Altor vu sengem Papp bruecht, deen hien zu Hebron gebaut hat.
4 An hien huet e Merci-Offer bruecht an e Freedefest viru sengem Brudder Ismael gemaach. An d'Rebekka huet nei Kuchen aus dem neie Kären gebak an huet se hirem Jong Jakob ginn, fir se dem Abraham, sengem Papp, vun den Éischtfruucht vum Land ze bréngen, fir datt hie kéint iessen a de Schëpfer vun allem luewen, ier hie stierft.
5 An och den Isaak huet dem Abraham duerch d'Hand vum Jakob e schéint Dankoffer geschéckt, fir datt hie kéint iessen an drénken.
6 An hien huet giess an gedronk, a Gott den Allerhéchste gelueft, deen Himmel an Äerd erschaf huet, deen all déi fett Saachen vun der Äerd gemaach huet, a se de Mënschekanner ginn huet, fir datt si iessen an drénken a hire Schëpfer luewen.
7 An elo soen ech dir Merci, mäi Gott, well du mir dësen Dag gesi hues: Kuckt, ech sinn honnertsechzegfofzéng Joer al, en ale Mann a voller Deeg, an all meng Deeg ware fir mech Fridden.
8 D'Schwäert vum Géigner huet mech net iwwerwonne bei allem, wat Du mir a menge Kanner ginn hues, all d'Deeg vu mengem Liewen bis haut.
9 Mäi Gott, deng Barmhäerzegkeet an däi Fridden sollen iwwer dengem Dénger an iwwer d'Nokommen vu senge Jongen sinn, fir datt si dir eng erausgewielt Natioun an en Ierfschaft aus all de Natioune vun der Äerd sinn, vun elo un bis zu all den Deeg vun de Generatiounen vun der Äerd, bis zu all Zäitalter.
10 An hien huet de Jakob geruff a gesot: „Mäi Jong Jakob, de Gott vun allen soll dech seenen a stäerken, fir Gerechtegkeet ze maachen, a säi Wëlle virun him, an hie soll dech an däin Nokommen auswielen, fir datt Dir e Vollek fir säin Ierfschaft no sengem Wëlle fir ëmmer gitt.“
11 An du, mäi Jong Jakob, komm bei mech a kuss mech.' An hien ass bei hie komm a kësst hien, a sot: 'Geseent sief mäi Jong Jakob, an all d'Sënne vum Allerhéchste Gott, fir all Éiwegkeeten: Mee Gott dir e Gerechte Nokomme ginn; an e puer vun dengen Sënne soll hien an der Mëtt vun der ganzer Äerd helleg maachen; Mee d'Natiounen dir déngen, an all d'Natiounen sech virun dengen Nokommen béien.
12 Sidd staark virun de Mënschen, a übt Autoritéit iwwer all d'Nokommen vum Seth aus. Dann ginn Är Weeër an d'Weeër vun Äre Jongen gerechtfäerdegt, sou datt si eng helleg Natioun ginn.
13 De Gott den Allerhéchste soll dir all d'Seegen ginn, mat deenen hie mech geseent huet, an mat deenen hie den Noah an den Adam geseent huet; si sollen op dem hellege Kapp vun dengem Nokommen vu Generatioun zu Generatioun fir ëmmer rouen.
14 An hie soll dech vun all Ongerechtegkeet an Onreinheet botzen, fir datt dir all d'Iwwertrëtter verginn ginn, déi du ouni Wëssen begaangen hues. An hie soll dech stäerken an dech seenen. An du solls déi ganz Äerd ierwen,
15 An hie soll säi Bund mat dir erneieren, fir datt du fir him eng Natioun als säin Ierfschaft fir all Éiwegkeete bass, an datt hie fir dir an dengem Nokommen e Gott a Wourecht a Gerechtegkeet fir all d'Deeg vun der Äerd ass.
16 An du, mäi Jong Jakob, denk un meng Wierder, an haalt d'Geboter vum Abraham, dengem Papp: Trenn dech vun den Natiounen, an iesst net mat hinnen; an maach net no hire Wierker, a gitt net hire Partner; well hir Wierker sinn onrein, an all hir Weeër sinn eng Verschmotzung an eng Ofgräiflechkeet an Onreinheet.
17 Si bréngen hir Affer un déi Doudeg, a si veréieren béis Geeschter, a si iessen iwwer de Griewer, an all hir Wierker sinn Eitelkeet an Näischt.
18 Si hunn kee Häerz fir ze verstoen, an hir Aen gesinn net, wat hir Wierker sinn, a wéi se sech täuschen, wann se zu engem Stéck Holz soen: 'Du bass mäi Gott,' an zu engem Steen: 'Du bass mäin Här a du bass mäi Retter.' [A si hunn kee Häerz.]
19 A wat dech ugeet, mäi Jong Jakob, soll den Allerhéchste Gott dir hëllefen, an de Gott vum Himmel soll dech seenen, an dech vun hirer Onreinheet an all hirem Irrtum ewechhuelen.
20 Pass op, mäi Jong Jakob, datt Dir keng Fra vun iergendenger Nokomme vun den Duechtere vu Kanaan huelt; well all seng Nokomme sollen aus der Äerd erausgerappt ginn.
21 Well, wéinst der Iwwertriedung vum Ham, huet de Kanaan sech geiert, a seng ganz Nokommen an all hir Reschter ginn vun der Äerd zerstéiert, a keen, deen aus him kënnt, gëtt um Dag vum Uerteel gerett.
22 A wat all d'Gëtzendénger an déi Onheileg ugeet
(a) Et gëtt keng Hoffnung fir si am Land vun de Liewegen;
(b) An et soll keng Erënnerung un si op der Äerd ginn;
(c) Well si wäerten an de Scheol erofkommen,
(d) An an d'Plaz vun der Veruerteelung solle si goen,

Wéi d'Kanner vu Sodom vun der Äerd ewechgeholl goufen, sou wäerten all déi, déi Gëtzendéngschter ubidden, ewechgeholl ginn.
23 Fäert Iech net, mäi Jong Jakob, a sidd net verréckt, Jong vum Abraham! Den Allerhéchste Gott soll dech virun der Ënnergang schützen, an dech virun all de Weeër vum Irrtum befreien.
24 Dëst Haus hunn ech mir gebaut, fir mäin Numm op der Äerd drop ze setzen: [Et gëtt dir an dengem Nokommen fir ëmmer ginn], an et soll Haus vum Abraham genannt ginn; et gëtt dir an dengem Nokommen fir ëmmer ginn; well du wäerts mäin Haus bauen a mäin Numm fir ëmmer viru Gott befestegen: däin Nokommen an däin Numm wäerten duerch all Generatiounen op der Äerd bestoen.
25 An hien huet opgehalen, him ze befeelen an him ze seenen.
26 An déi zwee louchen zesummen op engem Bett, an de Jakob huet am Broscht vum Abraham, dem Papp vu sengem Papp, geschlof, an hien huet hie siwe Mol gekësst, a seng Léift a säin Häerz hunn sech iwwer hie gefreet.
27 An hien huet hien mat sengem ganze Häerz geseent a gesot: 'Den Allerhéchste Gott, de Gott vun allem, a Schëpfer vun allem, deen mech aus Ur vun de Chaldeen erausgefouert huet, fir mir dëst Land ze ginn, fir et fir ëmmer ze ierwen, an datt ech en hellegt Nokomme grënne kann - geseent sief den Allerhéchste fir ëmmer.'
28 An hien huet de Jakob geseent a gesot: „Mäi Jong, iwwer deen ech mech mat ganzem Häerz a menger Léift freeën, soll Deng Gnod an Deng Barmhäerzegkeet iwwer hien a seng Nokommen ëmmer erhiewen.“
29 A verlooss hien net, a veruecht hien net vun elo un bis an d'Deeg vun der Éiwegkeet, a soll Deng Aen op him an op säi Nokommen opgemaach ginn, fir datt Du hien erhale kanns, hie seegens, an hien als Natioun fir Däin Ierfschaft hellegs;
30 A seegent hien mat all Äre Seegen vun elo un bis an all d'Deeg vun der Éiwegkeet, an erneiert Äre Bund an Är Gnod mat him a mat sengem Nokommen no all Ärem gudde Wëllen fir all Generatiounen vun der Äerd.

KAPITEL 23

1 An hien huet dem Jakob seng zwee Fanger op d'Aen geluecht, an hien huet de Gott vun de Götter gelueft, an hien huet säi Gesiicht bedeckt a seng Féiss ausgestreckt a schlofe de Schlof vun der Éiwegkeet, an ass zu senge Pappen versammelt ginn.
2 An trotz all deem louch de Jakob a senger Broscht, an hie wousst net, datt den Abraham, de Papp vu sengem Papp, dout war.
3 An de Jakob ass aus sengem Schlof erwächt, an huet gemierkt, den Abraham war kal wéi Äis, an hie sot: "Papp, Papp!"; awer et war keen, deen geschwat huet, an hie wousst, datt hie gestuerwen war.
4 An hien ass vu sengem Broscht opgestan, ass gerannt an huet et der Rebekka, senger Mamm, erzielt; an d'Rebekka ass an der Nuecht bei den Isaak gaangen an huet et him erzielt; an si sinn zesumme gaangen, an de Jakob mat hinnen, an eng Luucht war a senger Hand, an wéi si eran gaange waren, hunn si den Abraham dout fonnt.
5 An den Isaak ass sengem Papp op d'Gesiicht gefall, huet gekrasch a hie gekusst.
6 An d'Stëmme goufen am Haus vum Abraham héieren, an dem Ismael säi Jong ass opgestan, ass bei säi Papp Abraham gaangen, an huet iwwer säi Papp Abraham geweint, hien an dat ganzt Haus vum Abraham, a si hunn mat engem grousse Gejäiz geweint.
7 Seng Jongen, den Isaak an den Ismael, hunn hien an der Duebelhöhl begruewen, nieft senger Fra Sara, a si hunn véierzeg Deeg ëm hie geweint, all d'Männer vu sengem Haus, an den Isaak an den Ismael, an all hir Jongen, an all d'Sënne vu Ketura op hire Plazen; an d'Deeg vum Weenen ëm den Abraham waren eriwwer.
8 An hien huet dräi Jubiläen a véier Joreswochen gelieft, honnertzwanzegfënnef Joer, an huet d'Deeg vu sengem Liewen erfëllt, well hien al a voller Deeg war.
9 Well d'Deeg vun de Virfahren, vun hirem Liewen, waren néngzéng Jubileeën; an no der Iwwerschwemmung hunn si ugefaang manner wéi néngzéng Jubileeën ze kréien, an et gouf manner Jubileeën, a si goufen séier al, a si hunn hir Deeg voll kritt wéinst villen Tribünen an der Béisheet vun hire Weeër, mat Ausnam vum Abraham.
10 Well den Abraham war perfekt a senge Wierker mam Här, a war a Gerechtegkeet gefälteg all d'Deeg vu sengem Liewen; a kuckt, hie konnt véier Jubiläen a sengem Liewen net erfëllen, well hie wéinst senger Béisheet al gi war a seng Deeg voll hat.
11 An all d'Generatiounen, déi vun dëser Zäit bis zum Dag vum grousse Geriicht opkommen, wäerten séier al ginn, ier se zwee Jubiläen erfëllen, an hiert Wëssen wäert se wéinst hirem Alter opginn an all hiert Wëssen wäert verschwannen.
12 An an deenen Deeg, wann e Mann ee Jubiläum an en halleft Joer lieft, da soll een iwwer hie soen: 'Hien huet laang gelieft, an de gréissten Deel vu senge Deeg sinn Péng, Trauer a Bedruch, an et gëtt kee Fridden.'
13 Well Katastroph kënnt op Katastroph, Wonn op Wonn, Leed op Leed, schlecht Neiegkeeten op schlecht Neiegkeeten, Krankheet op Krankheet, an all béis Uerteeler wéi dës, een no deem aneren: Krankheet an Ënnergang, Schnéi, Frascht an Äis, Féiwer, Erkältung, Schläfegkeet, Hongersnout, Doud, Schwäert, Gefaangenschaft, an all Zorte vu Katastrophen a Péng.
14 An all dës Saachen kommen op eng béis Generatioun, déi op der Äerd Iwwertrieden mécht: hir Wierker sinn Onreinheet an Hurregkeet, Verschmotzung an Ofgräiflechkeeten.
15 Dann wäerte si soen: 'D'Deeg vun de Virgänger ware vill (souwéi dausend Joer), a ware gutt; awer kuckt, d'Deeg vun eisem Liewen, wann e Mënsch vill gelieft huet, sinn dräisechzeg Joer an zéng, a wann hie staark ass, véiersechzeg Joer, an déi sinn béis, an et gëtt kee Fridden an den Deeg vun dëser béiser Generatioun.'
16 An där Generatioun wäerten d'Kanner hir Pappen an hir Eelst vun der Sënn an der Ongerechtegkeet iwwerzeegen, an och vun de Wierder vun hirem Mond an de grousse Béisen, déi si maachen, an datt si de Bund verlooss hunn, deen den Här tëscht hinnen a him gemaach huet, datt si all seng Geboter a seng Uerder an all seng Gesetzer sollten halen an ausféieren, ouni weder riets nach lénks ofzewäichen.

17 Well all hunn Béises gemaach, an all Mond schwätzt Ongerechtegkeet an all hir Wierker sinn Onreinheet an eng Gräuelegkeet, an all hir Weeër sinn Verschmotzung, Onreinheet an Zerstéierung.
18 Kuckt, d'Äerd gëtt wéinst all hire Wierker zerstéiert, an et gëtt kee Som vum Wäirebe méi a kee Ueleg; well hir Wierker sinn total onglaubeg, a si ginn all zesummen ënner, Déieren a Véi a Vigel, an all d'Fësch vum Mier, wéinst de Mënschekanner.
19 An si wäerten sech een mat deem aneren streiden, déi Jonk mat deenen Alen, an déi Al mat deenen Jonken, déi Aarm mat de Räichen, déi Niddereg mat de Groussen, an de Bettler mat dem Prënz, wéinst dem Gesetz an dem Bund; well si hunn d'Geboter an de Bund, a Fester, a Méint, a Sabbaten, a Jubiläen, an all Uerteeler vergiess.
20 An si wäerten <mat Béi a> Schwäerter a Krich stoen, fir se zréck op de Wee ze bréngen; awer si wäerten net zréckkommen, bis vill Blutt op der Äerd vergoss gouf, een nom aneren.
21 An déi, déi entkomm sinn, wäerten net vun hirer Béisheet op de Wee vun der Gerechtegkeet zréckkommen, mä si wäerten sech all zu Bedruch a Räichtum erhiewen, fir datt si all alles huelen, wat sengem Noper gehéiert, a si wäerten den groussen Numm nennen, awer net an der Wourecht an net a Gerechtegkeet, a si wäerten dat Allerhellegst mat hirer Onreinheet an der Verunreinung vun hirer Verunreinung veronreinigen.
22 An eng grouss Strof wäert d'Dote vun dëser Generatioun vum Här treffen, an hie wäert se dem Schwäert an dem Uerteel an der Gefaangenschaft iwwerginn, a si wäerten ausgeplëmmt a verschléngt ginn.
23 An hie wäert géint si d'Sünder vun den Heiden erwächen, déi weder Barmhäerzegkeet nach Matgefill hunn, an déi d'Persoun vun kengem respektéieren, weder Al nach Jonk, nach iergendeen, well si méi béis a méi staark sinn, fir Béises ze maachen, wéi all d'Mënschekanner. A si wäerten Gewalt géint Israel a Verbriechen géint Jakob uwenden, a vill Blutt wäert op der Äerd vergoss ginn, an et wäert keen sinn, deen zesummesammelt a keen, deen begruewe kann.
24 An deenen Deeg wäerte si haart ruffen, a ruffen a bieden, datt si aus der Hand vun de Sënner, den Heiden, gerett ginn; awer keen wäert gerett ginn.
25 An d'Käpp vun de Kanner wäerte wäiss mat groe Hoer sinn, an e Kand vun dräi Wochen wäert al ausgesinn wéi e Mann vun honnert Joer, an hir Statur wäert duerch Leed an Ënnerdréckung zerstéiert ginn.
26 An deenen Deeg wäerten d'Kanner ufänken, d'Gesetzer ze studéieren, an d'Geboter ze sichen, an op de Wee vun der Gerechtegkeet zréckzekommen.
27 An d'Deeg wäerten ufänken ze vill ze ginn an ënner dëse Mënschekanner ze vermëschen, bis hir Deeg sech un dausend Joer riichten. An op eng méi grouss Zuel vu Joren wéi (virdrun) d'Zuel vun den Deeg war.
28 An et wäert kee ale Mann sinn, nach een, deen net mat senge Deeg zefridden ass, well all wäerten (wéi) Kanner a Jugendlecher sinn.
29 An all hir Deeg wäerte si fäerdeg sinn a Fridden a Freed liewen, an et wäert kee Satan oder iergendeen béisen Zerstéierer ginn; well all hir Deeg wäerten Deeg vum Segen an der Heelung sinn.
30 An zu där Zäit wäert den Här seng Dénger heelen, an si wäerten opstoen a grousse Fridden gesinn, an hir Géigner verdreiwen. An déi Gerecht wäerten et gesinn a dankbar sinn, a sech mat Freed fir ëmmer an ëmmer freeën, a wäerten all hir Uerteeler an all hir Fluchen op hir Feinde gesinn.
31 An hir Schanken wäerten an der Äerd rouen, an hir Séilen wäerten vill Freed hunn, a si wäerten wëssen, datt et den Här ass, deen Uerteel mécht, a Barmhäerzegkeet weist Honnerte an Dausenden an all deenen, déi hien gär hunn.
32 An du, Moses, schreif dës Wierder op; well sou sinn se geschriwwen, an si notéieren se op den himmlesche Tafelen als Zeienausso fir d'Generatiounen fir ëmmer.

KAPITEL 24

1 Nom Doud vum Abraham huet den Här säi Jong Isaak geseent, an hien ass vun Hebron opgestan an ass am éischte Joer vun der drëtter Woch [2073 AM] vun dësem Jubiläum, siwe Joer, beim Quell vun der Visioun gewunnt.
2 An am éischte Joer vun der véierter Woch huet eng Hongersnout am Land ugefaangen, [2080 AM] nieft der éischter Hongersnout, déi et an den Deeg vum Abraham gouf.
3 An de Jakob huet e Lënsenzooss gekacht, an den Esau koum hongereg vum Feld. An hie sot zu sengem Brudder Jakob: "Gëff mir vun dësem rouden Zoss." An de Jakob sot zu him: "Verkaaf mir däi Gebuertsrecht, an ech ginn dir Brout an och e bësse vun dësem Lënsenzooss."
4 An den Esau sot a sengem Häerz: „Ech stierwen; wat bréngt mir dëst Gebuertsrecht?
5 An hien huet zum Jakob gesot: „Ech ginn et dir.“ An de Jakob sot: „Schwéier et mir haut nach,“ an hien huet et him geschwuer.
6 An de Jakob huet sengem Brudder Esau Brout a Plat ginn, an hien huet giess bis hie satt war, an den Esau huet säi Gebuertsrecht veruecht; dofir gouf den Esau Edom genannt, wéinst dem roude Plat, deen de Jakob him als Gebuertsrecht ginn huet.
7 An de Jakob ass den Eelsten ginn, an den Esau gouf vu senger Dignitéit erofgedréckt.
8 An d'Hongersnout war iwwer d'Land, an den Isaak ass am zweete Joer vun dëser Woch fortgaang, fir an Ägypten erofzegoen, an ass bei de Kinnek vun de Philistiner op Gerar gaangen, bei den Abimelech.
9 An den Här ass him erschéngen a sot zu him: "Géi net erof an Ägypten; wunn am Land, dat ech dir soen, a wunn als Asylant an dësem Land, an ech wäert mat dir sinn a dech seenen."
10 Well dir an dengem Nokommen ginn ech dëst ganzt Land, an ech wäert mäin Eed erfëllen, deen ech dengem Papp Abraham geschwuer hunn, an ech wäert däi Nokommen multiplizéieren wéi d'Stäre vum Himmel, an ech wäert dengem Nokommen dëst ganzt Land ginn.
11 An an dengem Nokommen sollen all d'Natioune vun der Äerd geseent ginn, well däi Papp meng Stëmm gefollegt huet a meng Geboter, meng Gesetzer, meng Uerder a mäi Bund agehalen huet; an elo gefollegt meng Stëmm a wunnt an dësem Land.
12 An hien huet dräi Woche laang Joer zu Gelar gewunnt.

13 An den Abimelech huet him [2080-2101 AM] an iwwer alles, wat him gehéiert, ugeklot a gesot: "Jiddereen, deen hien oder eppes, wat him gehéiert, beréiert, dee soll sécherlech stierwen."
14 An den Isaak gouf staark bei de Philistiner, an hie krut vill Besëtz, Ochsen a Schof a Kamelen an Ieselen an e grousst Haushalt.
15 An hien huet am Land vun de Philistiner geséit an huet honnertfacht sou vill bruecht, an den Isaak ass immens grouss ginn, an d'Philistiner hunn hien beneit.
16 All d'Bränn, déi dem Abraham seng Dénger zu sengem Liewe gegruewen haten, déi haten d'Philister nom Abraham sengem Doud zougemaach a mat Äerd gefëllt.
17 An den Abimelech sot zum Isaak: "Géi vun eis fort, well du bass vill méi mächteg wéi mir." An den Isaak ass am éischte Joer vun der siwenter Woch vun do fortgaangen an huet sech an den Däller vu Gerar verbruecht.
18 An si hunn d'Waasserquellen, déi d'Dénger vum Abraham, sengem Papp, gegruewen haten, an déi d'Philister nom Doud vu sengem Papp Abraham zougemaach haten, erëm gegruewen, an hien huet hinnen déi Nimm ginn, déi säi Papp Abraham hinnen genannt hat.
19 An d'Dénger vum Isaak hunn e Brunn am Dall gegruewen a liewegt Waasser fonnt, an d'Hierte vu Gerar hunn sech mat den Hierte vum Isaak gestridden a gesot: 'D'Waasser gehéiert eis'; an den Isaak huet de Brunn 'Perversitéit' genannt, well se sech pervers mat eis beholl haten.
20 An si hunn en zweete Brunn gegruewen, an och doriwwer hunn si sech gestridden, an hien huet en 'Feindschaft' genannt. An hien ass vun do opgestan an hunn en anere Brunn gegruewen, an doriwwer hunn si sech net gestridden, an hien huet en 'Plaz' genannt, an den Isaak sot: 'Elo huet den Här Plaz fir eis gemaach, a mir sinn am Land vermehrt.'
21 An hien ass vun do erop op de Brunn vum Eed gaangen, am éischte Joer vun der éischter Woch am véieranzwanzegste Jubiläum.
22 An den Här ass him an där Nuecht, um Neimound vum éischte Mount, erschéngen a sot zu him: "Ech sinn de Gott vun dengem Papp Abraham; fäert net, well ech sinn mat dir, an ech wäert dech seenen an däi Nokommen sécherlech multiplizéieren wéi de Sand vun der Äerd, fir d'Wuel vu mengem Dénger Abraham."
23 An hien huet do en Altor gebaut, deen den Abraham säi Papp fir d'éischt gebaut hat, an hien huet den Numm vum Här ugeruff, an hien huet dem Gott vu sengem Papp Abraham Affer bruecht.
24 An si hunn e Brunn gegruewen a liewegt Waasser fonnt.
25 An d'Dénger vum Isaak hunn en anere Brunn gegruewen a kee Waasser fonnt, an si sinn gaangen an hunn dem Isaak gesot, datt si kee Waasser fonnt hätten, an den Isaak sot: "Ech hunn haut de Philistiner geschwuer an dës Saach gouf eis bekannt ginn."
26 An hien huet d'Plaz de Brunn vum Eed genannt; well hien do dem Abimelech an dem Ahuzzat, sengem Frënd, an dem Pikol, dem Präfekt, oder sengem Gaascht, e Schwéier versprach hat.
27 An den Isaak wousst deen Dag, datt hien hinnen ënner Zwang geschwuer hat, Fride mat hinne ze maachen.
28 An den Isaak huet un deem Dag d'Philister verflucht a gesot: 'Fluch sinn d'Philister bis zum Dag vum Roserei an der Empörung ënner all de Vëlker! Gott soll si zu enger Spott an engem Fluch an zu engem Objet vum Roserei an Empörung an den Hänn vun de Sënner, den Heiden, an an den Hänn vun de Kittim maachen.
29 A wien och ëmmer dem Schwäert vum Feind an de Kittim entkommt, soll déi gerecht Natioun am Uerteel ënner dem Himmel erausgerappt ginn; well si wäerten d'Feinde a Feinde vu menge Kanner duerch hir Generatiounen op der Äerd sinn.
30 A kee Rescht soll hinne bleiwen, nach een deen um Dag vum Zorn vum Uerteel gerett gëtt; Fir Zerstéierung, Ausräumung an Verdreiwung vun der Äerd ass dat ganzt Nokomme vun de Philistiner (reservéiert), an et soll fir dës Kaftorien kee Numm oder Nokomme méi op der Äerd bleiwen.
31 Well wann hien och an den Himmel eropgeet, dovunner wäert hien erofgestuerwen ginn, a wann hien sech op der Äerd staark mécht, dovunner wäert hien erausgezunn ginn, a wann hien sech ënner den Natiounen verstoppt, och vun do aus wäert hien erausgerappt ginn; a wann hien an d'Sheol erofgeet, do wäert seng Veruerteelung och grouss sinn, an do wäert hien och kee Fridden hunn.
32 A wann hie gefaange gëtt, da wäerten déi, déi säi Liewe sichen, hien ënnerwee ëmbréngen, an et wäert him weder Numm nach Nokommen op der ganzer Äerd iwwreg bleiwen; well hie wäert an déi éiweg Verfluchung fortgoen.
33 An esou steet et iwwer hien op den himmlesche Tafelen geschriwwen a gravéiert, fir mat him um Dag vum Uerteel ze maachen, fir datt hie vun der Äerd erausgerutscht ka ginn.

KAPITEL 25

1 An am zweete Joer vun dëser Woch an dësem Jubiläum huet d'Rebekka hire Jong Jakob geruff a sot zu him: "Mäi Jong, huel dir keng Fra vun den Duechtere vu Kanaan, wéi den Esau, däi Brudder, deen sech zwou Frae vun den Duechtere vu Kanaan geholl huet, an déi meng Séil mat all hiren onreine Dote verbittert hunn: well all hir Dote sinn Hurregkeet a Begier, an et gëtt keng Gerechtegkeet bei hinnen, well (hir Dote) béis sinn."
2 An ech, mäi Jong, hunn dech immens gär, a mäin Häerz a meng Zuneigung seegenen dech all Stonn vum Dag a Wach vun der Nuecht.
3 An elo, mäi Jong, lauschter op meng Stëmm, a maach de Wëlle vun denger Mamm, a huel dir keng Fra aus den Duechtere vun dësem Land, mee nëmmen aus dem Haus vu mengem Papp a vu menger Famill. Du solls dir eng Fra aus dem Haus vu mengem Papp huelen, an den Allerhéchste Gott wäert dech seenen, an deng Kanner wäerten eng gerecht Generatioun an en hellegt Nokomme sinn.
4 An dunn huet de Jakob zu senger Mamm, der Rebecca, geschwat a gesot: "Kuckt, Mamm, ech sinn néng Woche Joer al, an ech kennen nach hunn ech eng Fra ugegraff, nach hunn ech mech mat iergendenger verlobt, an ech hunn och net drun geduecht, mir eng Fra vun den Duechtere vu Kanaan ze huelen."

5 Well ech erënnere mech, Mamm, un d'Wierder vum Abraham, eisem Papp, well hien huet mir gebueden, keng Fra aus den Duechtere vu Kanaan ze huelen, mä mir eng Fra aus dem Nokomme vu mengem Papp sengem Haus a vu menger Famill ze huelen.
6 Ech hunn schonn héieren, datt dem Laban, dengem Brudder, Duechtere gebuer goufen, an ech hunn mäin Häerz drop geluecht, eng Fra aus hinnen ze huelen.
7 An dofir hunn ech mech a mengem Geescht virun der Sënn oder der Verunreinigung a menger ganzer Liewenszäit geschützt; well wat d'Begier an d'Horn ugeet, huet mir den Abraham, mäi Papp, vill Geboter ginn.
8 An, trotz allem wat hie mir gebueden huet, huet mäi Brudder sech dës zweeanzwanzeg Joer mat mir gestridden, a mir dacks gesot a gesot: 'Mäi Brudder, huel eng Schwëster vu menge zwou Fraen zur Fra'; awer ech refuséieren dat ze maachen, wat hie gemaach huet.
9 Ech schwieren virun dir, Mamm, datt ech mir all d'Deeg vu mengem Liewen keng Fra vun den Duechtere vum Nokomme vu Kanaan huelen wäert, an ech wäert net béis handelen, wéi mäi Brudder et gemaach huet.
10 Fäert Iech net, Mamm; sidd sécher, datt ech däi Wëlle maachen an oprecht wandere wäert, an meng Weeër net fir ëmmer verduerwe wäert.
11 An duerno huet si hiert Gesiicht zum Himmel gehuewen an d'Fanger vun hiren Hänn ausgestreckt, an huet hire Mond opgemaach a Gott den Allerhéchste geseent, deen Himmel an Äerd erschaf hat, an huet him Merci gesot a gelueft.
12 An si sot: „Gelueft sief den Här Gott, a säin hellegen Numm soll fir ëmmer an ëmmer gepriesent ginn, deen mir de Jakob als e reine Jong an en hellegt Som ginn huet; well hie gehéiert däin, an däin soll säi Som fir ëmmer an duerch all Generatiounen fir ëmmer sinn.“
13 Seegen hien, Här, a lee mir de Segen vun der Gerechtegkeet a mäi Mond, fir datt ech hie seegen kann.
14 An zu där Stonn, wéi de Geescht vun der Gerechtegkeet an hire Mond erofkomm ass, huet si hir béid Hänn op de Kapp vum Jakob geluecht a gesot:
15 Gelueft bass du, Här vun der Gerechtegkeet a Gott vun den Éiwege, an hie soll dech iwwer all Generatioune vun de Mënsche seenen. Hie soll dir, mäi Jong, de Wee vun der Gerechtegkeet ginn, an dengem Nokommen d'Gerechtegkeet verroden.
16 An hie soll deng Jongen zu villen an dengem Liewen maachen, an si sollen no der Zuel vun de Méint vum Joer opstoen. An hir Jongen sollen vill ginn a méi grouss sinn wéi d'Stäre vum Himmel, an hir Zuel soll méi grouss sinn wéi de Sand vum Mier.
17 An hie soll hinnen dëst schéint Land ginn - sou wéi hie gesot huet, datt hie et dem Abraham a sengem Nokomme fir ëmmer géif ginn - an datt si et fir ëmmer als Besëtz behalen.
18 An ech dier, mäi Jong, geseent Kanner a mengem Liewen gesinn (gebuer), an däi ganzt Nokomme soll e geseent an hellegt Nokomme sinn.
19 An esou wéi du de Geescht vun denger Mamm während hirem Liewe erfrëscht hues, seent de Schouss vun där, déi dech gedroen huet, dech sou, [Meng Häerzenheet] a meng Broscht seenen dech a mäi Mond a meng Zong luewen dech ganz vill.
20 Vergréissert Iech a verbreet Iech iwwer d'Äerd, an Äert Nokommen soll fir ëmmer perfekt an der Freed vum Himmel an der Äerd sinn; an Äert Nokommen soll sech freeën, an um groussen Dag vum Fridden soll et Fridden hunn.
21 An däin Numm an däin Nokommen sollen fir all Éiwegkeeten bestoen, an den Allerhéchste Gott soll hire Gott sinn, an de Gott vun der Gerechtegkeet soll bei hinne wunnen, an duerch si soll säin Heiligtum fir all Éiwegkeeten gebaut ginn.
22 Geseent sief deen, deen dech seent, an all Fleesch, dat dech falsch verflucht, soll verflucht sinn.
23 An si huet hie gekësst a gesot: "Den Här vun der Welt soll dech gär hunn, sou wéi d'Häerz vun denger Mamm an hir Häerzegkeet sech un dir freeën a dech seenen." An si huet opgehalen ze seenen.

KAPITEL 26

1 Am siwente Joer vun dëser Woch huet den Isaak den Esau, säin eelste Jong, geruff a gesot: 'Ech sinn al, mäi Jong, a kuckt, meng Aen si schwaach am Kucken, an ech weess den Dag vu mengem Doud net.'
2 An elo huel deng Juegdwaffen, däi Köcher an däi Bou, a gitt eraus op d'Feld, a fänk mech (Wëld), mäi Jong, a maach mir e leckert Iessen, sou wéi meng Séil et gär huet, a bréng et mir, fir datt ech et iesse kann, a fir datt meng Séil dech seenen kann, ier ech stierwen.
3 Mä d'Rebekka huet den Isaak mam Esau schwätzen héieren.
4 An den Esau ass fréi moies op d'Feld gaangen, fir ze juegen, ze fänken an et sengem Papp heem ze bréngen.
5 An d'Rebekka huet de Jakob, hire Jong, geruff a sot zu him: "Kuckt, ech hunn den Isaak, däi Papp, zum Esau, däi Brudder, héieren schwätzen a soen: 'Sicht mech, a maacht mir e leckert Iessen, a bréngt et mir, dat...
6 Ech däerf iessen a virum Här seenen, ier ech stierwen." An elo, mäi Jong, befolleg meng Stëmm an deem, wat ech dir gebueden hunn: Gitt bei Är Trapp a bréngt mir zwee gutt Geessekäpp, an ech wäert hinnen e leckert Iessen fir Äre Papp maachen, sou wéi hie gär huet, an Dir sollt et Ärem Papp bréngen, fir datt hie iesst a virum Här seent, ier hie stierft, an datt Dir geseent gitt.
7 An de Jakob sot zu senger Mamm Rebecca: „Mamm, ech wäert näischt zréckhalen, wat mäi Papp géif iessen a wat him gefalen géif; ech fäerten nëmmen, meng Mamm, datt hie meng Stëmm erkennt a mech beréiere wëll.
8 An du weess, datt ech glat sinn, an den Esau, mäi Brudder, ass hoereg, an ech wäert viru senge Ae wéi e Béisen erschéngen, an ech wäert eng Dot maachen, déi hie mir net gebueden huet, an hie wäert rosen op mech sinn, an ech wäert e Fluch iwwer mech bréngen, an net e Segen.
9 An d'Rebekka, seng Mamm, sot zu him: "Op mir soll däi Fluch sinn, mäi Jong, lauschter nëmme menger Stëmm."
10 An de Jakob huet der Stëmm vu senger Mamm Rebekka gelauschtert, ass gaangen an huet zwou gutt a fett Geessekaache geholl a se senger Mamm bruecht, an seng Mamm huet hinnen e leckert Iessen gemaach, sou wéi hie gär hat.
11 An d'Rebekka huet déi schéi Kleeder vum Esau, hirem eelste Jong, geholl, déi bei hir am Haus waren, an huet dem

Jakob, hirem jéngste Jong, domat ugedoen, an d'Fell vun de Kanner op seng Hänn an op déi fräi Plaze vu sengem Hals geluecht.
12 An si huet d'Fleesch an d'Brout, dat si virbereet hat, an d'Hand vun hirem Jong Jakob ginn.
13 An de Jakob ass bei säi Papp gaangen a sot: "Ech sinn däi Jong. Ech hunn gemaach, wéi s du mir gesot hues. Stéi op, setzt dech a iesst vun deem, wat ech gefaangen hunn, Papp, fir datt deng Séil mech seenen kann."
14 An den Isaak sot zu sengem Jong: „Wéi hues du dat sou séier fonnt, mäi Jong?
15 'An de Jakob sot: 'Well den Här, däi Gott, mech dozou bruecht huet, ze fannen."
16 An den Isaak sot zu him: Komm bei mech, mäi Jong, fir datt ech dech tasten kann, ob du mäi Jong Esau bass oder net.
17 An de Jakob ass bei säi Papp Isaak gaangen, an hien huet hien getart a gesot: "D'Stëmm ass dem Jakob seng Stëmm, awer d'Hänn sinn dem Esau seng Hänn."
18 an hien huet hien net erkannt, well et eng Dispens vum Himmel war, fir seng Fäegkeet ze gesinn ewechzehuelen, an den Isaak huet et net erkannt, well seng Hänn hoereg waren, wéi déi vu sengem Brudder Esau, sou datt hien hie geseent huet.
19 An hien huet geäntwert: "Bass du mäi Jong, Esau?" An hien huet geäntwert: "Ech sinn däi Jong." An hien huet geäntwert: "Bréng dech bei mech, mäi Jong, fir datt ech vun deem iesse kann, wat du gefaange hues, fir datt meng Séil dech seenen kann."
20 An hien huet him eppes bruecht, an hien huet giess, an hien huet him Wäin bruecht, an hien huet gedronk.
21 An den Isaak, säi Papp, sot zu him: "Komm bei mech a kuss mech, mäi Jong."
22 An hien ass bei hie komm a huet hie gekësst. An hien huet de Geroch vu senge Kleeder geroch, an hien huet hie geseent a gesot: 'Kuckt, de Geroch vu mengem Jong ass wéi de Geroch vun engem Feld, dat den Här geseent huet.'
23 An den Här soll dir vum Tau vum Himmel an vum Tau vun der Äerd ginn, a vill Kären an Ueleg; d'Natiounen sollen dir déngen, an d'Vëlker sollen sech virun dir verneigen.
24 Sidd Här iwwer deng Bridder, an d'Söhne vun denger Mamm solle sech virun dir verneigen; an all d'Seegen, mat deenen den Här mech geseent huet an den Abraham, mäi Papp, geseent huet, sollen dir an dengen Nokommen fir ëmmer ginn. Verfluch ass deen, deen dech verflucht, a geseent ass deen, deen dech seent.
25 An et ass geschitt, soubal den Isaak fäerdeg war, säi Jong Jakob ze seenen, an de Jakob vu sengem Papp Isaak fortgaangen war, huet hie sech verstoppt, an den Esau, säi Brudder, ass vun der Juegd komm.
26 An hien huet och e leckert Iessen gemaach, et sengem Papp bruecht, a sot zu sengem Papp: "Mäi Papp soll opstoen a vu mengem Wëld iessen, fir datt deng Séil mech seegene kann."
27 An den Isaak, säi Papp, sot zu him: "Wien bass du?" An hien sot zu him: "Ech sinn däin Éischtgebuerenen, däi Jong Esau. Ech hunn gemaach, wat du mir gebueden hues."
28 An den Isaak war ganz erstaunt a sot: "Wien ass deen, deen gejot, gefaangen a mir bruecht huet, an ech hunn alles giess, ier du komms, an ech hunn hie geseent: an hie soll geseent sinn, a seng ganz Nokommen fir ëmmer."
29 Wéi den Esau d'Wierder vu sengem Papp Isaak héieren huet, huet hie mat engem ganz groussen a battere Geschrei gekrasch a sot zu sengem Papp: "Segen mech, och mech, Papp."
30 An hien huet zu him gesot: "Däi Brudder ass mat List komm an huet däi Segen ewechgeholl." An hien huet gesot: "Elo weess ech, firwat hie Jakob genannt gëtt: Kuckt, hien huet mech elo zweemol verdrängt: hien huet mäi Gebuertsrecht ewechgeholl, an elo huet hien mäi Segen ewechgeholl."
31 An hien huet gesot: "Hues du mir kee Segen reservéiert, Papp?" An den Isaak huet geäntwert a gesot zum Esau: "Kuckt, ech hunn hien zu Ärem Här gemaach, an all seng Bridder hunn ech him als Dénger ginn, a mat vill Kären, Wäin an Ueleg hunn ech hie gestäerkt. A wat soll ech elo fir dech maachen, mäi Jong?"
32 An den Esau sot zu sengem Papp Isaak: "Hues du nëmmen ee Segen, Papp? Seegen mech, och mech, Papp!"
33 An den Esau huet seng Stëmm erhuewen a gekrasch. An den Isaak huet geäntwert a gesot zu him: "Kuckt, wäit vum Tau vun der Äerd soll däi Wunnsëtz sinn, a wäit vum Tau vum Himmel vun uewen."
34 An duerch däi Schwäert wäerts du liewen, an du wäerts dengem Brudder déngen. An et wäert geschéien, wann s du grouss gëss, a säi Joch vun dengem Hals schëdds, da wäerts du eng komplett Sënn bis zum Doud sënnegen, an däi Nokommen wäert ënner dem Himmel erausgerappt ginn.
35 An den Esau huet de Jakob ëmmer nees gedreet wéinst dem Segen, mat deem säi Papp hie geseent hat, an hien huet a sengem Häerz gesot: "D'Deeg vun der Trauer ëm mäi Papp sollen elo kommen, fir datt ech mäi Brudder Jakob ëmbrénge kann."

KAPITEL 27

1 An d'Wierder vum Esau, hirem eelste Jong, goufen der Rebekka an engem Dram erzielt, an d'Rebekka huet geschéckt a Jakob, hire jéngste Jong, geruff,
2 an huet zu him gesot: "Kuck, däi Brudder Esau wäert sech un dir rächen, fir dech ëmzebréngen."
3 Also elo, mäi Jong, lauschter menger Stëmm, a stinn op a flücht bei de Laban, mäi Brudder, op Haran, a bleift e puer Deeg bei him, bis de Roserei vun Ärem Brudder sech berouegt huet, an hien säi Roserei vun dir ewechhëlt, an alles vergiess huet, wat Dir gemaach hutt; dann schécken ech dech vun do ofzehuelen.
4 An de Jakob sot: "Ech hunn keng Angscht; wann hie mech ëmbrénge wëll, da bréngen ech hien ëm."
5 Mä si sot zu him: "Loos mech net op engem Dag vun mengen zwéi Jongen berouegt ginn."
6 An de Jakob sot zu senger Mamm Rebecca: "Kuckt, du weess, datt mäi Papp al gi ass a kee méi gesäit, well seng Aen dout sinn. Wann ech hie verloossen, da wäert et him schlecht sinn, well ech hie verloossen a vun dir fortgoen. Mäi Papp wäert rosen sinn a mech verfluchen. Ech wäert net goen; wann hie mech schéckt, da wäert ech nëmme goen."

7 An d'Rebekka sot zum Jakob: "Ech ginn eran a schwätzen mat him, an hie wäert dech fortschécken."
8 An d'Rebekka ass eran gaangen a sot zum Isaak: "Ech veruechten mäi Liewen wéinst den zwou Duechtere vum Heth, déi den Esau him zu Frae geholl huet; a wann de Jakob eng Fra aus den Duechtere vum Land hëlt, wéi dës, fir wat soll ech dann nach liewen? D'Duechtere vu Kanaan si jo béis."
9 An den Isaak huet de Jakob geruff a geseent hien, an huet him ermahnt a gesot zu him: 'Huel dir keng Fra vun enger vun den Duechtere vu Kanaan;
10 Stinn op a gitt a Mesopotamien, an d'Haus vu Bethuel, dem Papp vun Ärer Mamm, a huel dir do eng Fra vun den Duechtere vum Laban, dem Brudder vun Ärer Mamm.
11 An den Allmächtege Gott soll dech seenen, dech vergréisseren a multiplizéieren, sou datt du zu enger Grupp vu Vëlker gëss, an dir an dengem Nokommen no dir de Segen vu mengem Papp Abraham ginn, fir datt du d'Land vun dengem Auslännerschaft an dat ganzt Land, dat Gott dem Abraham ginn huet, ierwe kanns: Géi, mäi Jong, a Fridden.
12 An den Isaak huet de Jakob fortgeschéckt, an hie goung a Mesopotamien, bei de Laban, de Jong vum Bethuel, dem Syrer, de Brudder vun der Rebekka, der Mamm vum Jakob.
13 An et ass geschitt, nodeems de Jakob opgestan war, fir a Mesopotamien ze goen, datt de Geescht vun der Rebekka no hirem Jong bedrunn gouf, an si huet gekrasch.
14 An den Isaak sot zu der Rebekka: „Meng Schwëster, kräisch net wéinst dem Jakob, mengem Jong; well hie geet a Fridden hin, a a Fridden kënnt hie zréck.“
15 Den Allerhéchste Gott wäert hie virum Béisen schützen a mat him sinn, well hie wäert hien net all seng Deeg verloossen;
16 Well ech weess, datt seng Weeër a jiddwer Saach gutt goe wäerten, wou och ëmmer hie geet, bis hie friddlech bei eis zréckkënnt a mir hie friddlech gesinn.
17 Fäert Iech net wéinst him, meng Schwëster, well hie geet op dem richtege Wee an hien ass e perfekte Mann: an hien ass trei a wäert net verkommen. Wein net.
18 An den Isaak huet d'Rebekka wéinst hirem Jong Jakob getréischt a hie geseent.
19 An de Jakob ass vum Eedsbrunn fortgaang, fir op Haran ze goen, am éischte Joer vun der zweeter Woch am véieranzwanzegsten Jubiläum, an hien ass zu Luz an de Bierger komm, dat heescht Bethel, um Neimound vum éischte Mount vun dëser Woch, [21:15 Auer] an hien ass owes op déi Plaz komm an huet sech vun der Strooss Richtung Westen an där Nuecht ofgedréit: an hien huet do geschlof; well d'Sonn ënnergaangen war.
20 An hien huet ee vun de Steng vun där Plaz geholl an en ënner dem Bam zu sengem Kapp geluecht, an hien war eleng ënnerwee, an hien huet geschlof.
21 An där Nuecht huet hien gedreemt, an do stoung eng Leeder op der Äerd, an hir Spëtzt huet bis an den Himmel gereecht, an do sinn d'Engele vum Här drop erop- an erofgaangen, an do stoung den Här drop.
22 An hien huet zum Jakob geschwat a gesot: „Ech sinn den Här, de Gott vum Abraham, dengem Papp, an de Gott vum Isaak; d'Land, op deem du schléifs, ginn ech dir an dengem Nokommen no dir.“
23 An däi Nokommen wäert sinn wéi de Stëbs vun der Äerd, an du wäerts no Westen an no Osten, no Norden an no Süden zouhuelen, an an dir an an dengem Nokommen wäerten all Famillje vun de Vëlker geseent ginn.
24 An ech wäert mat dir sinn a wäert dech iwwerall bewahren, wou s du gees, an ech wäert dech a Fridden zréck an dëst Land bréngen; well ech wäert dech net verloossen, bis ech alles gemaach hunn, wat ech dir gesot hunn.
25 An de Jakob ass aus sengem Schlof erwächt a sot: "Dës Plaz ass wierklech d'Haus vum Här, an ech wousst et net." An hien huet Angscht kritt a sot: "Schrecklech ass dës Plaz, déi näischt anescht ass wéi d'Haus vu Gott, an dëst ass d'Paart vum Himmel."
26 De Jakob ass fréi moies opgestan, huet de Steen geholl, deen hie sech ënner de Kapp geluecht hat, an huet en als Sail als Zeeche opgeriicht, an huet Ueleg drop gegoss. An hien huet déi Plaz Bethel genannt, mä den Numm vun der Plaz war urspréinglech Luz.
27 An de Jakob huet dem Här e Gelübde geschwuer a gesot: "Wann den Här mat mir ass a mech op dësem Wee bewaart, op deem ech higoen, a mir Brout zum Iessen a Kleeder zum Undoen gëtt, sou datt ech a Fridden zréck an d'Haus vu mengem Papp kommen, dann ass den Här mäi Gott, an dëse Steen, deen ech als Sail fir e Zeeche op dëser Plaz opgeriicht hunn, ass dem Här säin Haus, an vun allem, wat du mir gëss, ginn ech dir, mäi Gott, den Zéngtel."

KAPITEL 28

1 An hien ass op seng Rees gaangen, an ass an d'Land vum Osten komm, bei de Laban, dem Brudder vun der Rebekka, an hie war mat him, an huet him eng Woch fir seng Duechter Rachel gedéngt.
2 An am éischte Joer vun der drëtter Woch [2122 Auer] sot hien zu him: 'Gëff mir meng Fra, fir déi ech dir siwe Joer gedéngt hunn'; an de Laban sot zum Jakob: 'Ech ginn dir deng Fra.'
3 An de Laban huet e Festmahl gemaach, an huet d'Lea, seng eelst Duechter, geholl a si dem Jakob zur Fra ginn, an huet hir d'Zilpa, seng Déngschtmeedchen, zur Déngschtmeedchen ginn; an de Jakob wousst et net, well hie geduecht huet, datt si d'Rachel wier.
4 An hien ass bei si eragaangen, an do war et d'Lea; an de Jakob war rosen op de Laban a sot zu him: "Firwat hues du mir sou ugedoen? Hunn ech dir net fir d'Rachel gedéngt a net fir d'Lea? Firwat hues du mir Onrecht ugedoen?"
5 Huel deng Duechter, an ech ginn fort; well du hues mir Béises ugedoen.’ Well de Jakob d'Rachel méi gär hat wéi d'Lea; well d'Lea hir Aen schwaach waren, awer hir Gestalt war ganz schéin; awer d'Rachel hat schéin Aen an eng schéin a ganz schéin Gestalt.
6 An de Laban sot zum Jakob: "Et ass net sou an eisem Land, déi Jéngst virun der Eelster ze ginn." An et ass net richteg, dat ze maachen; well sou ass et an den himmlesche Tafelen virgeschriwwen a geschriwwe ginn, datt keen seng jéngst Duechter virun der Eelster soll ginn; mee déi Eelst gëtt een als éischt an duerno déi Jéngst - an de Mann, deen dat mécht, gëtt him d'Schold am Himmel, a keen ass gerecht, deen dat mécht, well dës Dot ass béis virum Här.

7 An du gebued de Kanner vun Israel, dës Saach net ze maachen; si loossen de Jéngsten weder huelen nach ginn, ier se deen Eelsten ginn hunn, well et ass ganz béis.
8 An de Laban sot zum Jakob: "Loosst déi siwen Deeg vum Fest vun dësem vergaange sinn, an ech ginn dir d'Rachel, fir datt du mir nach siwe Joer déngs, fir meng Schof ze weiden, wéi du et an der viregter Woch gemaach hues."
9 Un den Dag, wou déi siwen Deeg vum Fest vun der Lea eriwwer waren, huet de Laban dem Jakob d'Rachel ginn, fir datt hie him nach siwe Joer dénge kéint, an hien huet der Rachel d'Bilha, d'Schwëster vun der Zilpa, als Déngschtmeedche ginn.
10 An hien huet nach siwe Joer fir d'Rachel gedéngt, well d'Lea him fir näischt ginn war.
11 An den Här huet de Schouss vun der Lea opgemaach, an si ass schwanger ginn an huet dem Jakob e Jong gebuer, an hien huet him Ruben genannt, um véierzéngten Dag vum néngte Mount, am éischte Joer vun der drëtter Woch. [2122 AM]
12 Mä de Schouss vun der Rachel war zou, well den Här huet gesinn, datt d'Lea gehaasst an d'Rachel gär hat.
13 An de Jakob ass erëm bei d'Lea gaangen, an si ass schwanger ginn a krut dem Jakob en zweete Jong, an hien huet him Simeon genannt, um eenanzwanzegsten Dag vum zéngte Mount, am drëtte Joer vun dëser Woch. [2124 AM]
14 An de Jakob ass erëm bei d'Lea gaangen, an si ass schwanger ginn a krut him en drëtte Jong, an hien huet him Levi genannt, am Neimound vum éischte Mount am sechste Joer vun dëser Woch. [2127 AM]
15 An de Jakob ass erëm bei si eragaangen, an si ass schwanger ginn a krut him e véierte Jong, an hien huet him Juda genannt, um fofzéngte vum drëtte Mount, am éischte Joer vun der véierter Woch. [2129 AM]
16 An aus Grënn vun all deem huet d'Rachel d'Lea beneit, well si keng Kanner op d'Welt bruecht huet, an huet zum Jakob gesot: "Gëff mir Kanner." An de Jakob sot: "Hunn ech dir d'Friichten vun dengem Schouss zréckgehalen? Hunn ech dech verlooss?"
17 Wéi d'Rachel gesinn huet, datt d'Lea dem Jakob véier Jongen op d'Welt bruecht hat: de Ruben, de Simeon, de Levi an de Juda, sot si zu him: "Ginn bei meng Déngschtmeedchen Bilha eran, an si wäert schwanger ginn a mir e Jong op d'Welt bréngen." (An si huet him hir Déngschtmeedchen Bilha zu Fra ginn.)
18 An hien ass bei si eragaangen, an si ass schwanger ginn a krut him e Jong, an hien huet him den Numm Dan genannt, um néngten Dag vum sechste Mount, am sechste Joer vun der drëtter Woch. [2127 AM]
19 An de Jakob ass erëm eng zweet Kéier bei d'Bilha gaangen, an si ass schwanger ginn a krut dem Jakob en anere Jong, an d'Rachel huet him Naftali genannt, um fënnefte Dag vum siwente Mount, am zweete Joer vun der véierter Woch. [2130 Auer]
20 Wéi d'Lea gesinn huet, datt si onfruchtbar gi war a keng Kanner krut, huet si d'Rachel beneit, an huet dem Jakob hir Déngschtmeedchen Zilpa zu Fra ginn, an si gouf schwanger a krut e Jong, an d'Lea huet him den Numm Gad genannt, am zwielefte vum aachte Mount, am drëtte Joer vun der véierter Woch. [2131 AM]
21 An hien ass erëm bei si eragaangen, an si ass schwanger ginn a krut him en zweete Jong, an d'Lea huet him den Numm Asher genannt, um zweeten Dag vum elfte Mount, am fënnefte Joer vun der véierter Woch. [2133 AM]
22 An de Jakob ass bei d'Lea komm, an si ass schwanger ginn an huet e Jong gebuer, an huet him den Numm Issachar ginn, um véierte Dag vum fënnefte Mount, am véierte Joer vun der véierter Woch, [2132 AM] an huet hien enger Kannerfra ginn.
23 An de Jakob ass erëm bei hir eragaangen, an si ass schwanger ginn an huet zwee (Kanner) gebuer, e Jong an eng Duechter, an huet dem Jong den Numm Sebulon an der Duechter den Numm Dina genannt, am siwente vum siwente Mount, am sechste Joer vun der véierter Woch. [2134 AM]
24 An den Här war der Rachel gnädeg an huet hire Schouss opgemaach, an si ass schwanger ginn an huet e Jong gebuer, an si huet him den Numm Joseph genannt, um Neimound vum véierte Mount, am sechste Joer an dëser véierter Woch. [2134 AM]
25 An den Deeg, wéi de Josef gebuer gouf, sot de Jakob zum Laban: "Gëff mir meng Fraen a Jongen, a loosst mech bei mäi Papp Isaak goen, a loosst mech mir en Haus bauen; well ech hunn d'Joren erfëllt, an deenen ech dir fir deng zwou Duechtere gedéngt hunn, an ech ginn an d'Haus vu mengem Papp."
26 An de Laban sot zum Jakob: "Bleif bei mir fir däi Loun, a weid meng Trapp erëm fir mech, a kritt däi Loun."
27 An si hunn sech eens ginn, datt hie him als Loun dat vun de Lämmcher a Kanner, déi schwaarz, gefleckt a wäiss gebuer goufen, als Loun sollt ginn; (dëst) sollt säi Loun sinn.
28 An all d'Schof kruten gefleckt, gefleckt a schwaarz, mat verschiddene Marken, an si kruten erëm Lämmcher wéi si selwer, an all déi gefleckt waren, ware vum Jakob an déi, déi net gefleckt waren, ware vum Laban.
29 An dem Jakob säi Besëtz huet sech enorm vermehrt, an hien hat Ochsen, Schof, Ieselen, Kamelen, Dénger a Déngschtmeedercher.
30 An de Laban a seng Jongen hunn de Jakob beneit, an de Laban huet seng Schof vun him zréckgeholl, an hien huet hien mat béise Absicht observéiert.

KAPITEL 29

1 Wéi d'Rachel de Joseph gebuer hat, ass de Laban seng Schof schéiere gaangen, well si dräi Deeg vun him ewech waren.
2 An de Jakob huet gesinn, datt de Laban seng Schof schéiere wollt, an de Jakob huet d'Lea an d'Rachel geruff a frëndlech zu hinne gesot, datt si mat him an d'Land Kanaan solle kommen.
3 Well hien huet hinnen erzielt, wéi hien alles an engem Dram gesinn hat, souguer alles, wat hien him gesot hat, datt hie sollt an d'Haus vu sengem Papp zréckkommen, an si soten: "Op all Plaz, wou Dir gitt, wäerte mir mat Iech goen."
4 An de Jakob huet de Gott vu sengem Papp Isaak an de Gott vum Papp Abraham vu sengem Papp gelueft, an hien ass opgestan an ass op seng Fraen a seng Kanner geklommen, an huet all säi Besëtz geholl an ass iwwer de

Floss gaangen, an ass an d'Land Gilead komm, an de Jakob huet seng Absicht virum Laban verstoppt an huet et him net gesot.
5 An am siwente Joer vun der véierter Woch huet de Jakob sech am éischte Mount, den eenanzwanzegsten, Richtung Gilead gedréint. [2135 AM] De Laban huet hien verfollegt an de Jakob am drëtte Mount, den dräizéngten, um Bierg vu Gilead iwwerholl.
6 An den Här huet him net erlaabt, dem Jakob eppes ze schueden, well hien him an engem Dram an der Nuecht erschéngt ass. An de Laban huet mam Jakob geschwat.
7 An um fofzéngte vun deem Dag huet de Jakob e Fest fir de Laban gemaach, an fir all déi mat him komm sinn, an de Jakob huet dem Laban deen Dag geschwuer, an de Laban och dem Jakob, datt keen de Bierg vu Gilead zum aneren mat béisem Absicht iwwerquere sollt.
8 An hien huet do en Zeienhauf gebaut; dofir gëtt den Numm vun där Plaz no dësem Zeienhauf genannt.
9 Mä virdru gouf d'Land Gilead d'Land vun de Refaim genannt; well et war d'Land vun de Refaim, an d'Refaim goufen (do) gebuer, Risen, deenen hir Gréisst zéng, néng, aacht bis siwe Ell war.
10 An hir Wunnsëtz war vum Land vun den Ammoniten bis zum Bierg Hermon, an d'Sëtzer vun hirem Kinnekräich ware Karnaim an Astharoth, an Edrei, a Misur a Beon.
11 An den Här huet si zerstéiert wéinst der Béisheet vun hire Dote; well si ganz béiswëlleg waren, an d'Amoriter hunn an hirer Plaz gewunnt, béis a sënneg, an et gëtt haut kee Vollek, dat all hir Sënne vollstänneg gemaach huet, an si hunn net méi laang Liewen op der Äerd.
12 An de Jakob huet de Laban fortgeschéckt, an hien ass a Mesopotamien gaangen, an d'Land vum Osten, an de Jakob ass zréck an d'Land Gilead gaangen.
13 An hien ass am néngte Mount, den elfte dovun, iwwer de Jabbok gaangen. An un deem Dag koum den Esau, säi Brudder, bei hie, an hie gouf mat him versöhnt, an ass vun him an d'Land Seir fortgaang, awer de Jakob huet an Zelter gewunnt.
14 An am éischte Joer vun der fënnefter Woch an dësem Jubiläum [2136 Auer] ass hien iwwer de Jordan gaangen, huet sech op der anerer Säit vum Jordan gewunnt, an huet seng Schof vum Mier vum Koup bis zu Bethshan, an bis zu Dothan an bis zum Bësch vun Akrabbim geweidet.
15 An hien huet sengem Papp Isaak all säi Besëtz geschéckt, Kleeder a Liewensmëttel a Fleesch a Gedrénks a Mëllech a Botter a Kéis, an e puer Dattelen aus dem Dall.
16 An och senger Mamm Rebekka véiermol am Joer, tëscht den Zäite vun de Méint, tëscht Plouen an Ernten, tëscht Hierscht an Reenzäit a tëscht Wanter a Fréijoer, an den Tuerm vum Abraham.
17 Den Isaak war nämlech vum Eedsbrunn zréckkomm an op den Tuerm vu sengem Papp Abraham eropgaangen, an hien huet do getrennt vu sengem Jong Esau gewunnt.
18 Well zu den Deeg, wéi de Jakob a Mesopotamien gaangen ass, huet den Esau sech d'Mahalath, d'Duechter vum Ismael, zu enger Fra geholl, an hien huet all d'Herd vu sengem Papp a senge Fraen zesummegeruff, ass eropgaangen a sech um Bierg Seir niddergelooss, an huet säi Papp Isaak eleng beim Eedsbuer gelooss.
19 An den Isaak ass vum Eedsbrunn eropgaangen an huet sech am Tuerm vu sengem Papp Abraham op de Bierger vun Hebron gewunnt,
20 An dohi huet de Jakob alles geschéckt, wat hie sengem Papp a senger Mamm vun Zäit zu Zäit geschéckt huet, alles wat se gebraucht hunn, an si hunn de Jakob mat ganzem Häerz a mat ganzer Séil geseent.

KAPITEL 30

1 Am éischte Joer vun der sechster Woch [21:43 Auer] ass hien am véierte Mount a Fridden op Salem gaangen, östlech vu Sichem.
2 An do hunn si d'Dina, d'Duechter vum Jakob, an d'Haus vum Sichem bruecht, dem Jong vum Hamor, dem Hiwit, dem Prënz vum Land, an hien huet mat hir geschlof an hatt onrein gemaach, an si war e klengt Meedchen, e Kand vun zwielef Joer.
3 An hien huet säi Papp a seng Bridder gebiet, si him zur Fra ze ginn. An de Jakob a seng Jongen ware rosen wéinst de Männer vu Sichem; well si d'Dina, hir Schwëster, entweiht haten, an si hunn mat béise Absichten zu hinne geschwat a si bedrunn a si bedrunn.
4 An de Simeon an de Levi koumen onerwaart op Sichem a si hunn en Uerteel iwwer all d'Männer vu Sichem gefollegt, an hunn all d'Männer ëmbruecht, déi si do fonnt hunn, an hunn keen eenzegen do iwwereg gelooss: si hunn all a Qualen ëmbruecht, well si hir Schwëster Dina veruecht haten.
5 An esou soll et vun elo un net méi geschéien, datt eng Duechter vun Israel sech veronreinegt; well d'Uerteel ass am Himmel géint si verordnet, datt si all d'Männer vun de Sichemiter mam Schwäert ëmbrénge sollen, well si Israel eng Schimmt ugedoen hunn.
6 An den Här huet si an d'Hänn vun de Jonge vum Jakob iwwerginn, fir datt si se mam Schwäert ausrotten an en Uerteel iwwer si vollzéie konnten, an datt et net méi sou an Israel geschitt, datt eng Jongfra vun Israel onrein gemaach gëtt.
7 A wann et iergendeen an Israel gëtt, deen seng Duechter oder seng Schwëster engem Mann wëll ginn, deen aus dem Nokomme vun den Heiden ass, da soll hien dout sinn, a si sollen hien mat Steng steenegen; well hien huet Israel eng Schimmt ugedoen; an si sollen d'Fra mat Feier verbrennen, well si den Numm vun hirem Papp sengem Haus entéiert huet, an si soll aus Israel erausgerutscht ginn.
8 A keng Ehebriecherin a keng Onreinheet soll an Israel während all de Generatiounen vun der Äerd fonnt ginn; well Israel ass dem Här helleg, an all Mënsch, deen et onrein gemaach huet, soll sécherlech stierwen: si sollen hien mat Steng steenegen.
9 Well sou ass et an den himmlesche Tafele fir all d'Nokommen vun Israel bestëmmt a geschriwwen: Wien et onrein mécht, soll sécherlech stierwen, a mat Steng soll gestengegt ginn.
10 An dësem Gesetz gëtt et keng Limit vun Deeg, a keng Erléisung, a keng Versöhnung: mee de Mann, deen seng Duechter onrein gemaach huet, soll aus der Mëtt vun ganz Israel ausgerott ginn, well hien dem Moloch säi Nokommen ginn huet, a béiswëlleg gehandelt huet, fir et onrein ze maachen.

11 An du, Moses, gebued de Kanner vun Israel a verman se, hir Duechteren net den Heiden ze ginn, a keng vun den Duechtere vun den Heiden fir hir Jongen ze huelen, well dat ass grausam virum Här.
12 Aus dësem Grond hunn ech dir an de Wierder vum Gesetz all d'Dote vun de Sichemiten opgeschriwwen, déi si géint d'Dina gemaach hunn, a wéi d'Söhne vum Jakob gesot hunn a gesot hunn: "Mir ginn eis Duechter net engem Mann, deen onbeschnidden ass; well dat wier eng Spott fir eis."
13 An et ass eng Spott fir Israel, fir déi, déi liewen, an fir déi, déi d'Duechtere vun den Heiden huelen; well dat ass onrein an ofgräiflech fir Israel.
14 An Israel wäert net fräi vun dëser Onreinheet sinn, wann et eng Fra vun den Duechtere vun den Heiden huet, oder eng vu senge Duechtere engem Mann ginn huet, deen aus engem vun den Heiden ass.
15 Well et gëtt Pescht op Pescht, a Fluch op Fluch, an all Uerteel, Pescht a Fluch wäerten iwwer hie kommen: wann hie dat mécht, oder seng Aen virun deenen verstoppt, déi Onreinheet maachen, oder deenen, déi den Hellegtum vum Här entweihen, oder deenen, déi säin hellegen Numm entweihen, (da) wäert déi ganz Natioun zesummen fir all d'Onreinheet an d'Entweihung vun dësem Mann veruerteelt ginn.
16 An et gëtt kee Mënscherecht [a keng Rücksicht op Persounen] a kee Uebst, Offeren, Brandofferen a Fett, nach de Geroch vu séissen Aromen aus senger Hand ugeholl, fir et unzehuelen: an esou geet et mat all Mann oder Fra an Israel, déi den Heiligtum entweichen.
17 Aus dësem Grond hunn ech dir gebueden a gesot: 'Bezeien dës Zeienausso fir Israel: kuckt wéi et de Sichemiten an hire Jongen gaangen ass: wéi se an d'Hänn vun zwéi Jonge vum Jakob iwwerginn goufen, an déi se ënner Folter ëmbruecht hunn, an et gouf hinnen als Gerechtegkeet ugesinn, an et ass hinnen als Gerechtegkeet opgeschriwwe ginn.'
18 An d'Nokommen vum Levi goufen fir d'Priesteramt erausgesicht, a fir Leviten ze sinn, fir datt si virum Här déngen, wéi mir, stänneg, an datt de Levi a seng Jongen fir ëmmer geseent kënne ginn; well hie war eifreg fir Gerechtegkeet, Uerteel a Rach un all deenen auszeüben, déi sech géint Israel opgestan hunn.
19 An dofir schreiwen si als Zeienausso zu senge Gonschten op déi himmlesch Tafelen Segen a Gerechtegkeet virum Gott vun allen:
20 A mir erënneren eis un d'Gerechtegkeet, déi de Mann a sengem Liewen erfëllt huet, zu all Zäit vum Joer; bis dausend Generatiounen et opschreiwen, an et wäert him a senge Nokommen no him kommen, an hien ass op den himmlesche Tafelen als Frënd an e gerechte Mann opgeschriwwen.
21 Dëse ganze Bericht hunn ech fir dech geschriwwen, an ech hunn dir gebueden, de Kanner vun Israel ze soen, datt si keng Sënn maachen, keng Uerder iwwertrieden oder de Bund briechen, deen fir si verordnet gouf, (mee) datt si en erfëllen a als Frënn opgeholl ginn.
22 Mee wa se iwwertrieden an op all Manéier Onreinheet maachen, da gi se op den himmlesche Tafele als Géigner opgeschriwwen, a si gi vum Buch vum Liewen ausgerott, a si gi am Buch vun deenen opgeschriwwen, déi zerstéiert ginn, a mat deenen, déi aus der Äerd erausgerappt ginn.
23 An den Dag, wou d'Söhne vum Jakob de Sichem ëmbruecht hunn, gouf am Himmel eng Schrëft zu hire Gonschten opgeschriwwen, datt si Gerechtegkeet a Rechtfertegkeet a Rach un de Sënner bewältegt haten, an et gouf als Segen opgeschriwwen.
24 An si hunn d'Dina, hir Schwëster, aus dem Haus vu Sichem bruecht, an hunn alles wat zu Sichem war, gefaange geholl, hir Schof, hir Rënd, hir Ieselen, all hire Räichtum an all hir Hënn, an hunn dat alles bei hire Papp Jakob bruecht.
25 An hien huet si virgeworf, well si d'Stad mam Schwäert ëmbruecht haten, well hie virun deenen, déi am Land gewunnt hunn, de Kanaaniter an de Perizziter, gefaart huet.
26 An d'Angscht virum Här war iwwer all d'Stied ronderëm Sichem, an si sinn net opgestan, fir d'Söhne vum Jakob ze verfollegen; well den Terror war op si gefall.

KAPITEL 31

1 An um Neimound vum Mount huet de Jakob zu all de Leit a sengem Haus geschwat a gesot: "Reinegt Iech a wiesselt Är Kleeder, a loosst eis opstoen a goen op Bethel, wou ech him e Gelübde gemaach hunn, den Dag wou ech virum Gesiicht vum Esau, mengem Brudder, geflücht sinn, well hie mat mir war a mech a Fridden an dëst Land bruecht huet, an Dir hutt déi friem Götter ewechgeholl, déi ënnert iech sinn."
2 An si hunn déi friem Götter an dat, wat an hiren Oueren an um Hals war, opginn, an d'Idolen, déi d'Rachel hirem Papp Laban geklaut hat, hunn si ganz dem Jakob ginn. An hien huet se verbrannt a zerbrach an zerstéiert, an huet se ënner enger Eech am Land Sichem verstoppt.
3 An hien ass um Neimound vum siwente Mount op Bethel eropgaang. An hien huet en Altor op der Plaz gebaut, wou hie geschlof hat, an hien huet do eng Sail opgeriicht, an hien huet sengem Papp Isaak e Message geschéckt, fir bei hien op säin Affer ze kommen, an zu senger Mamm Rebekka.
4 An den Isaak sot: "Loos mäi Jong Jakob kommen, a loosst mech hie gesinn, ier ech stierwen."
5 An de Jakob ass bei säi Papp Isaak a bei seng Mamm Rebekka gaangen, an d'Haus vu sengem Papp Abraham, an hien huet zwéi vu senge Jongen matgeholl, de Levi an de Juda, an hien ass bei säi Papp Isaak a bei seng Mamm Rebekka komm.
6 An d'Rebekka koum vum Tuerm eraus, fir de Jakob ze kussen an hien an d'Äerm ze huelen; well hire Geescht hat sech erfrëscht, wéi si héieren huet: "Kuckt, däi Jong Jakob ass komm!" An si huet hie gekësst.
7 An si huet seng zwee Jongen gesinn, an huet se erkannt, a sot zu him: "Sinn dat deng Jongen, mäi Jong?" an huet se ëmklammert a gekësst, a se geseent a gesot: "An iech wäert den Nokomme vum Abraham berühmt ginn, an Dir wäert e Segen op der Äerd sinn."
8 An de Jakob ass bei säi Papp Isaak gaangen, an d'Zëmmer, wou hie gelunn huet, an seng zwee Jongen ware mat him. Hie huet säi Papp seng Hand geholl, sech erofgebickt a gekusst. Den Isaak huet säi Jong Jakob um Hals gehalen a geweint.

9 An d'Däischtert huet dem Isaak seng Aen verlooss, an hien huet déi zwee Jongen vum Jakob gesinn, de Levi an de Juda, an hie sot: "Sinn dat deng Jongen, mäi Jong? Well si sinn wéi du."
10 An hien huet zu him gesot, datt si wierklech seng Jongen wieren: 'An du hues wierklech gesinn, datt si wierklech meng Jongen sinn.'
11 An si koumen bei hie, an hien huet sech ëmgedréint a si gekusst an huet si béid zesummen an d'Äerm geholl.
12 An de Geescht vun der Prophezeiung ass a säi Mond erofkomm, an hien huet de Levi bei senger rietser Hand an de Juda bei senger lénkser Hand geholl.
13 An hien huet sech fir d'éischt zum Levi gedréint, huet ugefaangen hien als éischt ze seenen, a sot zu him: De Gott vun allen, den Här vun all den Zäiten, soll dech an deng Kanner duerch all d'Zäiten seenen.
14 An den Här soll dir an dengem Nokommen Gréisst a grouss Herrlechkeet ginn, an dech an dengem Nokommen, aus all Fleesch, zu Him kommen loossen, fir a sengem Hellegtum ze déngen, wéi d'Engele vun der Präsenz an als déi Helleg. (Genauso) wéi si, sollen d'Nokommen vun dengen Jongen zu Herrlechkeet, Gréisst an Hellegkeet sinn, an Hie soll si fir all Éiwegkeet grouss maachen.
15 A si wäerten Riichter a Prënzen a Cheffen vun all de Nokommen vun de Jonge vum Jakob sinn; si wäerten d'Wuert vum Här a Gerechtegkeet schwätzen, a si wäerten all seng Uerteeler a Gerechtegkeet beurteelen. A si wäerten dem Jakob meng Weeër a meng Weeër Israel erklären. De Segen vum Här wäert an hire Mond ginn, fir all d'Nokommen vun de Léifsten ze seegnen.
16 Deng Mamm huet däin Numm Levi genannt, a gerechtfäerdegt huet si däin Numm genannt; Du solls dem Här ugeschloss sinn an de Frënd vun all de Jonge vum Jakob sinn; säin Dësch soll däin sinn, an du an deng Jongen iesst dovun; an däin Dësch soll fir all Generatiounen gefëllt sinn, an däin Iessen net fir all Alter opginn.
17 An all déi, déi dech haassen, solle virun dir falen, an all deng Géigner solle gerappt a stierwen; a geseent sief deen, deen dech seent, a verflucht sief all Natioun, déi dech verflucht.
18 An zu Juda sot hien: „Den Här soll dir Kraaft a Muecht ginn, fir all déi, déi dech haassen, ze zertrëppelen; e Prënz wäerts du sinn, du an ee vun dengen Jongen, iwwer d'Jonge vum Jakob; däin Numm an den Numm vun dengen Jongen sollen erausgoen an all Land a Regioun duerchzéien. Dann wäerten d'Heiden virun dengem Gesiicht Angscht hunn, an all d'Natiounen wäerten zidderen."
19 An dir ass d'Hëllef vum Jakob, an an dir ass d'Rettung vun Israel ze fannen.
20 An wann Dir op den Troun vun der Éier vun Ärer Gerechtegkeet sëtzt, da wäert et e grousse Fridden fir all d'Nokommen vun de Jonge vum Léifsten sinn; Geseent sief deen, deen dech seent, an all déi, déi dech haassen, dech plagen a verfluchen, ginn ausgerott a vun der Äerd zerstéiert a verflucht.
21 An hien huet sech ëmgedréint, huet hien nach eng Kéier gekusst an ëmfaasst, a sech ganz gefreet; well hien d'Sënne vu sengem Jong Jakob a Wierklechkeet gesinn hat.
22 An hien ass tëscht senge Féiss erausgaang, ass erofgefall a sech virun him verbeugt, an huet si geseent an huet sech do déi Nuecht mat sengem Papp Isaac ausgerout, an si hunn mat Freed giess a gedronk.
23 An hien huet dem Jakob seng zwee Jongen aschlofe gelooss, deen een op senger rietser an deen aneren op senger lénkser, an et gouf him als Gerechtegkeet ugerechent.
24 An de Jakob huet sengem Papp an der Nuecht alles erzielt, wéi den Här him grouss Barmhäerzegkeet gewisen hat, a wéi hien him op all senge Weeër gutt gemaach hat, a wéi hien hien virun allem Béisen geschützt hat.
25 An den Isaak huet de Gott vu sengem Papp Abraham gelueft, deen seng Barmhäerzegkeet a seng Gerechtegkeet net vun de Jonge vu sengem Dénger Isaak zréckgezunn hat.
26 An de Moie erzielt de Jakob sengem Papp Isaak d'Gelübde, dat hie dem Här gemaach hat, an d'Visioun, déi hie gesinn hat, an datt hie en Altor gebaut hat, an datt alles prett war, fir datt d'Affer virum Här bruecht soll ginn, wéi hie versprach hat, an datt hie komm war, fir hien op en Iesel ze setzen.
27 An den Isaak sot zu sengem Jong Jakob: "Ech kann net mat dir goen, well ech al sinn a kann de Wee net méi erdroen; gitt a Fridden, mäi Jong; well ech sinn haut honnertfënnefanzwanzeg Joer al; ech kann net méi reesen; setzt deng Mamm (op en Iesel) a loosst si mat dir goen."
28 An ech weess, mäi Jong, datt du wéinst mir komm bass, an dësen Dag soll geseent sinn, op deem du mech lieweg gesinn hues, an ech hunn dech och gesinn, mäi Jong.
29 Mee du solls erfollegräich sinn an däi Gelübde erfëllen, dat du gemaach hues; a verréckel däi Gelübde net; well du wäerts fir d'Gelübde Rechenschaft gezu ginn; also elo maach dech séier et ze erfëllen, an dee soll zefridden sinn, deen alles erschaf huet, deem du d'Gelübde gemaach hues.
30 An hien huet zu der Rebekka gesot: "Géi mat dengem Jong Jakob." An d'Rebekka ass mat hirem Jong Jakob gaangen, an d'Deborah mat hir, a si koumen op Bethel.
31 An de Jakob huet sech un d'Gebied erënnert, mat deem säi Papp hien a seng zwee Jongen, de Levi an de Juda, geseent hat, an hie war frou a lueft de Gott vu senge Pappen, den Abraham an den Isaak.
32 An hien huet gesot: 'Elo weess ech, datt ech eng éiweg Hoffnung hunn, an och meng Jongen, virum Gott vun allem'; an esou ass et fir déi zwee bestëmmt; an si schreiwen et als éiwegt Zeienausso fir si op den himmlesche Tafelen op, wéi den Isaak si geseent huet.

KAPITEL 32

1 An hien ass déi Nuecht zu Bethel bliwwen, an de Levi huet gedreemt, datt si hien zum Priester vum Allerhéchste Gott geweit an ernannt haten, hien a seng Jongen fir ëmmer; an hien ass aus sengem Schlof erwächt an huet den Här gelueft.
2 An de Jakob ass fréi moies opgestan, um véierzéngte vun dësem Mount, an hien huet en Zéngtel vun allem ginn, wat mat him komm ass, souwuel vu Männer wéi och vu Véi, souwuel vu Gold wéi och vun all Geschir a Kleeder, jo, hien huet den Zéngtel vun allem ginn.
3 An deenen Deeg ass d'Rachel mat hirem Jong Benjamin schwanger ginn. An de Jakob huet seng Jongen vun him un erop gezielt, an de Levi ass dem Här säin Deel ginn, a säi

Papp huet him d'Kleeder vum Priestertum ugedoen a seng Hänn gefëllt.
4 An de fofzéngte vun dësem Mount huet hien véierzéng Ochsse vun de Ranner, aachtanzwanzeg Widder, nénganzwanzeg Schof, siwe Lämmcher an eenanzwanzeg Geessekaach als Brandoffer um Afferaltor bruecht, e gudden, séissen Geroch viru Gott.
5 Dëst war säin Offer, als Konsequenz vum Gelübde, mat deem hie geschwuer hat, en Zéngtel ze ginn, mat hiren Uebstoffer an hiren Gedrénksofferen.
6 An nodeems d'Feier et verschléngt hat, huet hien Räucherstäbchen op dem Feier verbrannt, an als Dankoffer zwee Ochsen a véier Widder a véier Schof, véier Geessen, zwee Schof vun engem Joer an zwee Geessekécher; an esou huet hien all Dag siwen Deeg laang gemaach.
7 An hien, all seng Jongen a seng Männer hunn (dëst) do siwen Deeg laang mat Freed giess a si hunn den Här geseent a gedankt, deen hien aus all senger Leed befreit hat a säi Gelübde ginn hat.
8 An hien huet all déi rein Déieren Zéngt ginn an e Brandopfer gemaach, awer déi onrein Déieren huet hien dem Levi sengem Jong net ginn, an hien huet him all d'Séile vun de Mënsche ginn.
9 An de Levi huet d'Priisteramt zu Bethel viru sengem Papp Jakob iwwerholl, amplaz vu senge zéng Bridder, an hie war do Priester, an de Jakob huet säi Gelübde gemaach: sou huet hien dem Här den Zéngtel erëm bezuelt an en geheiligt, an et gouf him helleg.
10 An aus dësem Grond ass et op den himmlesche Tafelen als Gesetz fir den Zéngten festgeluecht, fir den Zéngten erëm virum Här vu Joer zu Joer ze iessen, op der Plaz wou et erausgesicht ass, datt säin Numm wunne soll, an dësem Gesetz gëtt et keng Limit vun Deeg fir ëmmer.
11 Dës Uerdnung ass geschriwwen, fir datt se vu Joer zu Joer erfëllt ka ginn, andeems den zweeten Zéngtel virum Här op der Plaz giess gëtt, wou en erausgesicht gouf, an näischt dovunner soll vun dësem Joer op dat nächst Joer iwwreg bleiwen.
12 Well a sengem Joer soll de Som giess ginn, bis zu den Deeg vun der Sammelung vum Som vum Joer, an de Wäin, bis zu den Deeg vum Wäin, an d'Ueleg, bis zu den Deeg vu senger Saison.
13 An alles wat dovunner iwwreg bleift a al gëtt, soll als onrein ugesi ginn; et soll mat Feier verbrannt ginn, well et ass onrein.
14 An esou solle si et zesummen am Heiligtum iessen, a solle si et net al ginn loossen.
15 An all den Zéngtel vun den Ochsen a Schof soll dem Här helleg sinn a senge Priester gehéieren, déi si vu Joer zu Joer virun Him iessen; well sou ass et op den himmlesche Tafele virgeschriwwen a gravéiert wat den Zéngtel ugeet.
16 An der nächster Nuecht, um zwanzegsten Dag vun dësem Mount, huet de Jakob decidéiert, dës Plaz ze bauen, den Haff mat enger Mauer ëmzekreesen, an en ze helleg an fir ëmmer helleg ze maachen, fir sech selwer a seng Kanner no him.
17 An den Här ass him an der Nuecht erschéngen, huet hie geseent a sot zu him: "Däin Numm soll net Jakob heeschen, mä Israel soll däin Numm nennen."
18 An hien huet nach eng Kéier zu him gesot: „Ech sinn den Här, deen den Himmel an d'Äerd erschaf huet, an ech wäert dech vergréisseren an dech immens multiplizéieren, a Kinneke wäerten aus dir erauskommen, a si wäerten iwwerall riichten, wou de Fouss vun de Mënschekanner getrëppelt ass.“
19 An ech ginn dengem Nokommen déi ganz Äerd ënner dem Himmel, an si wäerten all d'Natiounen no hirem Wëllen beurteelen, an duerno wäerten si déi ganz Äerd am Besëtz kréien an se fir ëmmer ierwen.
20 An hien huet opgehalen mat him ze schwätzen, an ass vun him eropgaang. An de Jakob huet gekuckt, bis hien an den Himmel opgestiegen war.
21 An hien huet an enger Visioun vun der Nuecht gesinn, an do ass en Engel vum Himmel erofkomm mat siwe Tafelen a senge Hänn, an hien huet se dem Jakob ginn, an hien huet se gelies a wousst alles wat drop geschriwwe stoung, wat him a senge Jongen duerch all d'Jore geschéie géif.
22 An hien huet him alles gewisen, wat op de Tafele geschriwwe stoung, a sot zu him: "Bau dës Plaz net, a maach se net zu engem éiwege Hellegtum, a wunn net hei; well dëst ass net déi richteg Plaz. Gitt an d'Haus vun Ärem Papp Abraham a wunn bei Ärem Papp Isaac bis zum Doud vun Ärem Papp."
23 Well an Ägypten wäerts du a Fridden stierwen, an an dësem Land wäerts du mat Éier am Graf vun dengen Pappen, mam Abraham an dem Isaak, begruewe ginn.
24 Fäert Iech net, well sou wéi Dir et gesinn a gelies hutt, sou soll et alles sinn; a schreift alles op, sou wéi Dir et gesinn a gelies hutt.
25 An de Jakob sot: „Här, wéi kann ech mech un alles erënneren, wat ech gelies an gesinn hunn?“ An hien sot zu him: „Ech wäert dir un alles erënneren.“
26 An hien ass vun him eropgaang, an hien ass aus sengem Schlof erwächt, an hien huet sech un alles erënnert, wat hie gelies an gesinn hat, an hien huet all d'Wierder opgeschriwwen, déi hie gelies an gesinn hat.
27 An hien huet do nach en aneren Dag gefeiert, an hien huet do geaffert no allem, wat hien un den fréiere Deeg geaffert hat, an huet säin Numm 'Zousätzlech' genannt, well dësen Dag derbäigesat gouf an déi fréier Deeg huet hien 'Fest' genannt.
28 An esou gouf et manifestéiert, datt et soll sinn, an et steet op den himmlesche Tafelen geschriwwen: dofir gouf him opgedeckt, datt hie soll et feieren, an et zu de siwen Deeg vum Fest bäifügen.
29 An et gouf 'Zousätzlech' genannt, well et ënner den Deeg vun de Festdeeg opgezielt gouf, no der Zuel vun den Deeg vum Joer.
30 An an der Nuecht, um dräianzwanzegsten Dag vun dësem Mount, ass d'Debora, d'Krankschwëster vun der Rebecca, gestuerwen, an si hunn si ënner der Stad ënner der Eech vum Floss begruewen, an hien huet den Numm vun dëser Plaz 'De Floss vun der Debora' genannt, an d'Eech 'D'Eech vun der Trauer vun der Debora'.
31 An d'Rebekka ass gaangen an ass zréck an hiert Haus bei säi Papp Isaak gaangen, an de Jakob huet hir Widder, Schof a Geessen geschéckt, fir datt si sengem Papp e Plat virbereede sollt, sou wéi hie wollt.
32 An hien ass senger Mamm nogefollegt, bis hien an d'Land vu Kabratan koum, an hien huet sech do gewunnt.

33 An d'Rachel huet an der Nuecht e Jong gebuer, an huet him den Numm "Jong vu menger Trauer" ginn, well si him gelidden huet, well si him gebuer huet; mä säi Papp huet him den Numm Benjamin ginn, um elfte vum aachte Mount an der éischter vun der sechster Woch vun dësem Jubiläum. [2143 AM]
34 An d'Rachel ass do gestuerwen a si gouf am Land vun Efrath, dat ass Bethlehem, begruewen, an de Jakob huet eng Sail um Graf vun der Rachel gebaut, op der Strooss iwwer hirem Graf.

KAPITEL 33

1 An de Jakob ass gaangen a südlech vu Magdaladra'ef gewunnt. An hien ass bei säi Papp Isaak gaangen, hien a seng Fra Lea, um Neimound vum zéngte Mount.
2 An de Ruben huet d'Bilha, d'Déngschtmeedche vun der Rachel, d'Konkubin vu sengem Papp, gesinn, wéi si sech op enger geheimer Plaz am Waasser gebad huet, an hien huet si gär gehat.
3 An hien huet sech nuets verstoppt, an ass an d'Haus vun der Bilha gaangen, an hien huet si eleng op engem Bett an hirem Haus fonnt.
4 An hien huet bei hir gelunn, an si ass erwächt a gesinn, an do louch de Ruben bei hir am Bett. Si huet de Rand vun hirem Decken opgedeckt a gegraff, huet hie geruff a festgestallt, datt et de Ruben war.
5 An si huet sech wéinst him geschummt, an huet hir Hand vun him lassgelooss, an hie ass fortgelaf.
6 An si huet sech staark dofir beklot an et kengem erzielt.
7 Wéi de Jakob zréckkoum a si gesicht huet, sot si zu him: "Ech sinn net reng wéinst dir, well ech mech wéinst dir veronreinigt hunn; well de Ruben huet mech veronreinigt an huet an der Nuecht bei mir gelunn, an ech war am Schlof, an hunn et net gemierkt, bis hien mäi Mantel opgedeckt huet a mat mir geschlof huet."
8 An de Jakob war ganz rosen op de Ruben, well hie mat der Bilha geschlof hat, well hien d'Kleeder vu sengem Papp opgedeckt hat.
9 An de Jakob ass net méi bei si komm, well de Ruben si onrein gemaach hat. A wat de Mann ugeet, deen d'Réckkleed vu sengem Papp opdeckt, seng Dot ass immens béis, well hie virum Här eng Gräuelegkeet ass.
10 Aus dësem Grond steet et op den himmlesche Tafelen geschriwwen a bestëmmt, datt e Mann net mat der Fra vu sengem Papp schléie soll, an de Mantel vu sengem Papp net opdecke soll, well dat ass onrein: si solle sécher zesumme stierwen, de Mann, deen mat der Fra vu sengem Papp schléit, an och d'Fra, well si Onreinheet op der Äerd gemaach hunn.
11 An et soll näischt Onreines virun eisem Gott an der Natioun sinn, déi hie fir sech selwer als Besëtz erausgesicht huet.
12 An et steet nach eng Kéier geschriwwen: 'Verfluch ass deen, deen mat der Fra vu sengem Papp schléift, well hien d'Schimmt vu sengem Papp opgedeckt huet.' An all déi Helleg vum Här soten: 'Sou soll et sinn, sou soll et sinn.'
13 An du, Moses, befiel de Kanner vun Israel, datt si dëst Wuert befollegen; well et (bedeit) eng Strof vum Doud; an et ass onrein, an et gëtt keng Sühne fir ëmmer fir de Mann ze sühne, deen dëst gemaach huet, mä hie soll ëmbruecht a geschloen, mat Steng gestengt a vun der Mëtt vum Vollek vun eisem Gott erausgerappt ginn.
14 Well kengem Mënsch an Israel, deen dat mécht, ass et erlaabt, een eenzegen Dag op der Äerd lieweg ze bleiwen, well hie grausam an onrein ass.
15 A loosst se net soen: Dem Ruben gouf Liewen a Verzeiung geschenkt, nodeems hie mat der Konkubin vu sengem Papp geschlof hat, an hir och, obwuel si e Mann hat, an hire Mann Jakob, säi Papp, nach ëmmer lieweg war.
16 Bis zu där Zäit war d'Uerdnung, d'Uerteel an d'Gesetz net a senger Vollständegkeet fir all opgedeckt ginn, mee an dengen Deeg (ass et opgedeckt ginn) als e Gesetz vun Zäiten an Deeg, an en éiwegt Gesetz fir déi éiweg Generatiounen.
17 An dëst Gesetz gëtt et keng Enn vun den Deeg, a keng Sühne dofir, mä si mussen allebéid an der Mëtt vun der Natioun ausgerout ginn: den Dag wou se et begaangen hunn, solle se se ëmbréngen.
18 An du, Moses, schreif et fir Israel op, fir datt si et respektéieren an no dëse Wierder handelen, an net eng Sënn zum Doud maachen; well den Här, eise Gott, ass Riichter, deen net Persounen respektéiert a keng Kaddoe unhëlt.
19 A sot hinnen dës Wierder vum Bund, fir datt si se héieren an observéieren, a virsiichteg sinn, fir datt si net zerstéiert a vum Land erausgerappt ginn; well eng Onreinheet, eng Gräuelegkeet, eng Kontaminatioun an eng Verschmotzung sinn all déi, déi et op der Äerd virun eisem Gott maachen.
20 An et gëtt keng méi grouss Sënn wéi d'Hourie, déi si op der Äerd maachen; well Israel ass eng helleg Natioun fir den Här, hirem Gott, an eng Ierfschaftsnatioun, an eng priesterlech a kinneklech Natioun a fir (säin eegenen) Besëtz; an et soll keng sou Onreinheet an der Mëtt vun der helleger Natioun optrieden.
21 An am drëtte Joer vun dëser sechster Woch [21:45 Auer] sinn de Jakob a seng Jongen gaangen a si am Haus vum Abraham gewunnt, bei sengem Papp Isaak a senger Mamm Rebekka.
22 An dëst waren d'Nimm vun de Jongen vum Jakob: den éischte Gebuer: Ruben, Simeon, Levi, Juda, Issachar, Sebulon, d'Jongen vun der Lea; an d'Jongen vun der Rachel, de Josef an de Benjamin; an d'Jongen vun der Bilha, den Dan an den Naftali; an d'Jongen vun der Zilpa, de Gad an den Aser; an d'Dina, d'Duechter vun der Lea, déi eenzeg Duechter vum Jakob.
23 An si koumen a verbeugten sech virum Isaak a Rebekka, an wéi si se gesinn hunn, hunn si de Jakob a seng Jongen geseent, an den Isaak huet sech ganz gefreet, well hien d'Jonge vum Jakob, sengem jéngere Jong, gesinn huet, an hien huet se geseent.

KAPITEL 34

1 Am sechste Joer vun dëser Woch vun dësem véieranzwanzegste Jubiläum [2148 AM] huet de Jakob seng Jongen geschéckt fir hir Schof ze weiden, a seng Dénger mat hinnen op d'Weide vu Sichem.
2 An déi siwe Kinneke vun den Amoriter hunn sech géint si versammelt, fir si ëmzebréngen, andeems si sech ënnert de Beem verstoppt hunn a fir hiert Véi ze beute.

3 An de Jakob, de Levi, de Juda an de Josef ware bei hirem Papp Isaak am Haus; well säi Geescht traureg war, a si konnten hien net verloossen; an de Benjamin war de Jéngsten, an dofir ass hien bei sengem Papp bliwwen.
4 An do koumen de Kinnek(en) vun Taphu an de Kinnek(en) vun Aresa, an de Kinnek(en) vu Seragan, an de Kinnek(en) vu Selo, an de Kinnek(en) vu Gaas, an de Kinnek vu Bethoron, an de Kinnek vu Maanisakir, an all déi, déi an dëse Bierger wunnen (an) déi an de Bëscher am Land Kanaan wunnen.
5 An si hunn dem Jakob dëst verkënnegt a gesot: "Kuckt, d'Kinneke vun den Amoriter hunn deng Jongen ëmginn a hir Häerden geplëmmt."
6 An hien ass aus sengem Haus opgestan, hien a seng dräi Jongen an all d'Dénger vu sengem Papp, a seng eege Dénger, an hien ass mat sechsdausend Männer, déi Schwäerter gedroen hunn, géint si gaangen.
7 An hien huet se op de Weide vu Sichem ëmbruecht, an déi verfollegt, déi geflücht sinn, an hien huet se mat der Schneid vum Schwäert ëmbruecht, an hien huet 'Aresa an Taphu an Saregan an Selo an 'Amanisakir an Ga[ga]'as ëmbruecht, an hien huet seng Häerden zeréckgewonnen.
8 An hien huet si duerchgesat an huet hinnen Tribut opgezwongen, datt si him Tribut bezuele sollten, fënnef Uebstprodukter vun hirem Land, an hien huet Robel an Tamnatares gebaut.
9 An hien ass a Fridden zréckkomm a Fridde mat hinne gemaach, an si goufen seng Dénger, bis zu deem Dag, wou hien a seng Jongen an Ägypten erofgaange sinn.
10 An am siwente Joer vun dëser Woch [21:49 Auer] huet hien de Joseph vu sengem Haus aus an d'Land Sichem geschéckt, fir sech iwwer d'Wuelbefannen vu senge Bridder z'informéieren, an hien huet si am Land Dothan fonnt.
11 An si hunn him verréideresch behandelt a géint hie Verschwörung geschmied, fir hien ëmzebréngen, awer nodeems si hir Meenung geännert hunn, hunn si hien un ismaelitesch Händler verkaaft, déi hien an Ägypten bruecht hunn, an hien un de Potifar verkaaft hunn, dem Eunuch vum Pharao, dem Chef vun de Kach, dem Paschtouer vun der Stad Elew.
12 An d'Söhne vum Jakob hunn e Béck geschluecht, dem Josef säi Mantel am Blutt getippt an et dem Jakob, hirem Papp, um zéngte vum siwente Mount geschéckt.
13 An hien huet déi ganz Nuecht gekrasch, well si et him owes bruecht haten, an hien ass fiebereg vum Trauer ëm säin Doud ginn, an hien huet gesot: 'Eng béis Béischter huet de Joseph verschléngt'; an all d'Membere vu sengem Haus [hun deen Dag mat him gekrasch, an si] hunn de ganzen Dag mat him gekrasch a gekrasch.
14 Seng Jongen a seng Duechter sinn opgestan, fir hien ze tréischten, mä hie wollt sech net iwwer säi Jong tréischten loossen.
15 Un deem Dag huet d'Bilha héieren, datt de Joseph gestuerwen ass, an si ass gestuerwen, well si ëm hien gekrasch huet, an si huet zu Qafratef gewunnt, an och seng Duechter Dina ass gestuerwen, nodeems de Joseph gestuerwen ass.
16 An et koumen dës dräi Trauerfäll iwwer Israel an engem Mount. An si hunn d'Bilha vis-à-vis vum Graf vun der Rachel begruewen, an och seng Duechter Dina hunn si do begruewen.
17 An hien huet ee Joer ëm de Joseph getrauert, an huet net opgehalen, well hie sot: "Loos mech an d'Graf erofgoen, trauernd ëm mäi Jong."
18 Aus dësem Grond ass et fir d'Kanner vun Israel virgeschriwwen, datt si sech den zéngte vum siwente Mount - den Dag wou d'Nouvelle, déi hien ëm de Joseph zum Weinen bruecht huet, bei säi Papp Jakob koum -, datt si sech do den zéngte vum siwente Mount, eemol am Joer, mat engem jonke Geessebock fir hir Sënne versöhnen sollten; well si d'Léift vun hirem Papp fir säi Jong Joseph bedauert haten.
19 An dësen Dag ass festgeluecht ginn, datt si op deem Dag fir hir Sënnen, fir all hir Iwwertrëtter an all hir Feeler traueren sollen, fir datt si sech un deem Dag eemol am Joer botze kënnen.
20 Nodeems de Joseph ëmkomm war, hunn sech d'Söhne vum Jakob Fraen geholl. Den Numm vun der Fra vum Ruben ass Ada; an den Numm vun der Fra vum Simeon ass Adlbaa, eng Kanaaniterin; an den Numm vun der Fra vum Levi ass Melka, eng vun den Duechtere vun Aram, aus dem Nokomme vun de Jonge vum Terach; an den Numm vun der Fra vum Juda, Betasuel, eng Kanaaniterin; an den Numm vun der Fra vum Issachar, Hezaka; an den Numm vun der Fra vum Sabulon, Niiman; an den Numm vun der Fra vum Dan, Egla; an den Numm vun der Fra vum Naphtali, Rasuu, aus Mesopotamien; an den Numm vun der Fra vum Gad, Maka; an den Numm vun der Fra vum Asher, Ijona; an den Numm vun der Fra vum Joseph, Asenath, d'Ägypterin; an den Numm vun der Fra vum Benjamin, Ijasaka.
21 An de Simeon huet sech bekéiert a sech eng zweet Fra aus Mesopotamien geholl, wéi seng Bridder.

KAPITEL 35

1 An am éischte Joer vun der éischter Woch vum fënnefanzwanzegsten Jubiläum [2157 Auer] huet d'Rebekka hire Jong Jakob geruff an him betreffend säi Papp a säi Brudder gebueden, si all d'Deeg vu sengem Liewen ze éieren.
2 An de Jakob sot: Ech maachen alles, wéi du mir gebueden hues; well dës Saach wäert mir Éier a Gréisst sinn, a Gerechtegkeet virum Här, datt ech si éieren soll.
3 An och du, Mamm, weess vun der Zäit wou ech gebuer sinn bis haut, all meng Doten an alles wat a mengem Häerz ass, datt ech ëmmer gutt iwwer alles denken.
4 A wéi soll ech dat net maachen, wat du mir gebueden hues, fir mäi Papp a mäi Brudder ze éieren!
5 So mir, Mamm, wat fir eng Perversitéit hues du a mir gesinn, an ech wäert mech dovunner ofwenden, an d'Barmhäerzegkeet wäert mat mir sinn.
6 An si sot zu him: "Mäi Jong, ech hunn an dir all meng Deeg näischt falsch gesinn, mee (nëmmen) oprecht Doten. An trotzdem wäert ech dir d'Wourecht soen, mäi Jong: Ech stierwen dëst Joer, an ech wäert dëst Joer a mengem Liewen net iwwerliewen; well ech hunn an engem Dram den Dag vu mengem Doud gesinn, datt ech net méi wéi honnertfënnefanzwanzeg Joer liewen géif: an elo hunn ech

all d'Deeg vu mengem Liewen erfëllt, déi ech liewen wäert."
7 An de Jakob huet iwwer d'Wierder vu senger Mamm gelacht, well seng Mamm him gesot hat, datt si stierwe sollt; a si souz vis-à-vis vun him a voller Kraaft, an hir Kraaft war net schwaach; well si ass eran an eraus gaangen a gesinn, an hir Zänn ware staark, an hatt hat keng Krankheet all d'Deeg vun hirem Liewen beréiert.
8 An de Jakob sot zu hir: "Glécklech sinn ech, Mamm, wann meng Deeg sou wäit kommen wéi däi Liewen, a meng Kraaft sou bei mir bleift wéi deng Kraaft: an du wäerts net stierwen, well du lächerlech mat mir iwwer däin Doud scherzs."
9 An si ass bei den Isaak gaangen a sot zu him: „Ech bieden dir eng eenzeg Bitt: Loosst den Esau schwieren, datt hie dem Jakob kee Schued undoen oder hien net mat Feindschaft verfollege wäert; well du weess, datt dem Esau seng Gedanken vun senger Jugend un pervers sinn, an et gëtt keng Guttheet an him; well hie wëll hien no dengem Doud ëmbréngen.
10 An du weess alles, wat hie gemaach huet, vun deem Dag un, wou säi Brudder Jakob op Haran gaangen ass, bis haut: wéi hien eis mat sengem ganzen Häerz verlooss huet a Béises mat eis gemaach huet; hien huet deng Trapp fir sech geholl an all däi Besëtz virun dengem Gesiicht ewechgeholl.
11 An wéi mir hien ëm eist Eegent gebiet an ugesot hunn, huet hien et gemaach wéi ee Mann, deen Matleed mat eis hat.
12 An hie ass batter géint dech, well du de Jakob, däi perfekte a gerechte Jong, geseent hues; well et kee Béises an him ass, mä nëmme Guttheet, an zënter hien aus Haran komm ass bis haut huet hien eis näischt beraubt, well hie bréngt eis ëmmer alles zu senger Zäit, a freet sech mat ganzem Häerz, wa mir et aus senge Hänn huelen an hie seent eis, an huet sech net vun eis getrennt, zënter hien aus Haran komm ass bis haut, an hie bleift stänneg bei eis doheem a éiert eis.
13 An den Isaak sot zu hir: "Ech weess a gesinn och d'Dote vum Jakob, deen mat eis ass, wéi hien eis mat ganzem Häerz éiert; mee ech hunn den Esau fréier méi gär wéi de Jakob, well hie war den Éischtgebuerene; mee elo hunn ech de Jakob méi gär wéi den Esau, well hie vill béis Dote gemaach huet, an et gëtt keng Gerechtegkeet an him, well all seng Weeër Ongerechtegkeet a Gewalt sinn, [an et gëtt keng Gerechtegkeet ronderëm hien.]"
14 An elo ass mäin Häerz wéinst all senge Dote besuergt, a weder hien nach seng Nokommen solle gerett ginn, well si sinn déi, déi vun der Äerd zerstéiert ginn an déi ënner dem Himmel erausgerappt ginn, well hien de Gott vum Abraham verlooss huet a senge Fraen an hirer Onreinheet an hirem Irrtum nogelaf ass, hien a seng Kanner.
15 An du solls mech froen, hie schwieren ze loossen, datt hie säi Brudder Jakob net ëmbrénge wäert; och wann hie schwiert, datt hie säin Eed net hält, an hie wäert net Gutt maachen, mä nëmme Béises.
16 Mee wann hie säi Brudder Jakob ëmbrénge wëll, da gëtt hien a seng Hänn iwwerginn, an hie wäert net aus senge Hänn flüchten, [well hie wäert a seng Hänn erofkommen.]
17 An du solls keng Angscht virum Jakob hunn; well de Beschützer vum Jakob ass grouss a mächteg a gëtt méi geéiert a gelueft wéi de Beschützer vum Esau.
18 D'Rebekka huet den Esau geruff, an hie koum bei si, an si sot zu him: "Mäi Jong, ech hunn eng Bitt un dech ze maachen, an du verspréchs, datt du se erfëlle wäerts, mäi Jong."
19 An hien huet gesot: "Ech maachen alles, wat Dir mir seet, an ech refuséieren Är Ufro net."
20 An si sot zu him: "Ech froen dech, datt s du mech den Dag wou ech stierwen ophëlls a mech bei der Sarah, der Mamm vun dengem Papp, begruews, an datt du an de Jakob sech géigesäiteg gär hues an datt keen deen aneren eppes Béises wëll, mä nëmmen géigesäiteg Léift, an (sou) wäerts du, meng Jongen, erfollegräich sinn a geéiert ginn am ganze Land, a kee Feind wäert sech iwwer iech freeën, an Dir wäert e Segen an eng Barmhäerzegkeet an den Ae vun all deenen sinn, déi iech gär hunn."
21 An hien huet gesot: Ech maachen alles, wat du mir gesot hues, an ech begruewen dech den Dag, wou du bei der Sarah, der Mamm vu mengem Papp, stierws, sou wéi du gewënscht hues, datt hir Schanken bei dengen Schanken sinn.
22 An och de Jakob, mäi Brudder, wäert ech iwwer all Fleesch gär hunn; well ech kee Brudder op der ganzer Äerd hunn ausser him nëmmen: an dat ass kee grousse Verdéngscht fir mech, wann ech hie gär hunn; well hie mäi Brudder ass, a mir goufen zesummen an dengem Kierper geséit, an zesummen si mir aus dengem Schouss erauskomm, a wann ech mäi Brudder net gär hunn, wien soll ech dann gär hunn?
23 An ech selwer bieden dech, de Jakob iwwer mech a meng Jongen ze ermunteren, well ech weess, datt hie sécherlech Kinnek iwwer mech a meng Jongen wäert sinn, well den Dag wou mäi Papp hie geseent huet, huet hien hien zum héijen an mech zum niddregsten gemaach.
24 An ech schwieren dir, datt ech hien gär hunn a kee Béist géint hie wëllen, all d'Deeg vu mengem Liewen, mä nëmme Gutt.
25 An hien huet hir iwwer all dës Saach geschwuer. An si huet de Jakob virun den Ae vum Esau geruff a him d'Geboter ginn, no de Wierder, déi si dem Esau gesot hat.
26 An hien huet gesot: "Ech wäert Äre Wëlle maachen; gleeft mir, datt kee Béist vu mir oder vu menge Jongen géint den Esau erauskomme wäert, an ech wäert an näischt den Éischten sinn, ausser nëmmen an der Léift."
27 An si hunn giess a gedronk, si an hir Jongen an där Nuecht, an si ass an där Nuecht gestuerwen, dräi Jubiläum an eng Woch an ee Joer al, an hir zwee Jongen, den Esau an de Jakob, hunn si an der duebeler Hiel bei der Sarah, der Mamm vun hirem Papp, begruewen.

KAPITEL 36

1 Am sechste Joer vun dëser Woch [2162 Auer] huet den Isaak seng zwee Jongen, den Esau an de Jakob, geruff, an si koumen bei hie, an hie sot zu hinnen: 'Meng Jongen, ech ginn de Wee vu menge Pappen, an dat éiwegt Haus, wou meng Pappen sinn.'
2 Dofir begruew mech bei mengem Papp Abraham, an der duebeler Hiel um Feld vum Ephron dem Hethiter, wou den

Abraham e Graf kaaft huet fir ze begruewen; an deem Graf, dat ech mir gegruewen hunn, do begruew mech.
3 An dëst gebueden ech iech, meng Jongen, datt Dir Gerechtegkeet a Riichtegkeet op der Äerd praktizéiert, fir datt den Här alles iwwer iech bréngt, wat den Här gesot huet, datt hie mam Abraham a sengem Nokommen maache géif.
4 A loosst Iech géigesäiteg gär hunn, meng Jongen, Är Bridder wéi ee Mann, deen seng eege Séil gär huet, a loosst jidderee sichen, wat sengem Brudder guttgeet, a loosst zesummen op der Äerd handelen; a loosst si sech géigesäiteg gär hunn wéi hir eege Séilen.
5 An wat d'Fro vun den Idolen ugeet, befielen an ermahnen ech iech, se ze refuséieren an ze haassen, a se net ze gär ze hunn, well se voller Täuschung sinn fir déi, déi se ubidden, an déi, déi sech virun hinne verneigen.
6 Denkt drun, meng Jongen, den Här, Gott vum Abraham, Ärem Papp, a wéi ech hien och ugebiet an him a Gerechtegkeet a Freed gedéngt hunn, fir datt hien iech multiplizéiere kéint an är Som sou vill wéi d'Stäre vum Himmel kéint maachen, an iech op der Äerd als d'Planz vun der Gerechtegkeet begrënne kéint, déi vun all Generatioun fir ëmmer net ausgewurzelt gëtt.
7 An elo wäert ech iech e groussen Eed schwieren loossen - well et gëtt keen Eed, deen méi grouss ass wéi dësen, mam Numm glorräichen an geéierten a groussen a prächtegen a wonnerbaren a mächtegen, deen den Himmel an d'Äerd an alles zesummen erschaf huet - datt Dir Hien fäert a Hien ubiedt.
8 An datt jidderee säi Brudder mat Häerzegkeet a Gerechtegkeet gär huet, an datt kee säi Brudder vun elo un fir ëmmer a fir all d'Deeg vun Ärem Liewen eppes Béises wëll, fir datt Dir an all Ären Dote erfollegräich sidd an net zerstéiert gitt.
9 A wann ee vun iech säi Brudder Béises ausdenkt, da wësst, datt vun elo un jiddereen, deen säi Brudder Béises ausdenkt, a seng Hand fale wäert, an aus dem Land vun de Liewegen erausgerappt gëtt, a säi Nokommen ënner dem Himmel zerstéiert gëtt.
10 Mee um Dag vun der Onrou, der Veruerteelung, der Empörung an dem Roserei, mat flammendem, zerstéierendem Feier, wéi hien Sodom verbrannt huet, sou wäert hien och säi Land a seng Stad a alles, wat säi gehéiert, verbrennen, an hie wäert aus dem Buch vun der Disziplin vun de Mënschekanner ausgeläscht ginn, an net am Buch vum Liewen opgeholl ginn, mä an deem, wat fir d'Zerstéierung bestëmmt ass, an hie wäert an déi éiweg Veruerteelung goen; sou datt hir Veruerteelung ëmmer erneiert ka ginn a Hass an Veruerteelung an a Roserei an a Qualen an an Empörung an a Plagen an a Krankheet fir ëmmer.
11 Ech soen iech a bezeien iech, meng Jongen, no dem Uerteel, dat iwwer de Mann kënnt, deen sengem Brudder schuede wëll.
12 An hien huet all säi Besëtz un deem Dag tëscht deenen zwee opgedeelt an huet dem Éischtgebuerene de gréissere Bestanddeel ginn, an den Tuerm a alles wat ronderëm war, an alles wat den Abraham um Eedsbrunn hat.
13 An hien huet gesot: 'Dësen gréisseren Deel ginn ech dem Éischtgebuerenen.'
14 An den Esau sot: "Ech hunn dem Jakob mäi Gebuertsrecht verkaaft a him ginn; et soll him ginn, an ech hunn net ee Wuert doriwwer ze soen, well et gehéiert him."
15 An den Isaak sot: E Segen soll iwwer iech, meng Jongen, an iwwer är Nokommen haut leien, well dir mir Rou ginn hutt, a mäin Häerz ass net besuergt iwwer d'Gebuertsrecht, fir datt s du net doduerch Béises maache solls.
16 Den Allerhéchste Gott soll de Mënsch seenen, deen Gerechtegkeet schafft, hien a säi Nokommen fir ëmmer.
17 An hien huet opgehalen, hinnen ze befeelen an ze seegenen, an si hunn zesumme virun him giess an gedronk, an hie war frou, well et ee Geescht tëscht hinnen war, an si sinn vun him fortgaang an hunn sech deen Dag ausgerout a geschlof.
18 An den Isaak ass deen Dag frou op sengem Bett geschlof; an hien huet den éiwege Schlof geschlof, a gestuerwen am Alter vun honnertaachtzeg Joer. Hie war fënnefanzwanzeg Wochen a fënnef Joer fäerdeg; a seng zwee Jongen, den Esau an de Jakob, hunn hien begruewen.
19 An den Esau ass an d'Land Edom gaangen, an d'Bierger vu Seir, an huet sech do gewunnt.
20 An de Jakob huet an de Bierger vun Hebron gewunnt, am Tuerm vum Land vun de Friemen vu sengem Papp Abraham, an hien huet den Här mat ganzem Häerz a no de siichtbare Geboter ugebueden, sou wéi hien d'Deeg vu senge Generatiounen opgedeelt hat.
21 An seng Fra Lea ass am véierte Joer vun der zweeter Woch vum fënnefanzwanzegsten Jubiläum gestuerwen, [2167 AM] an hien huet si an der duebeler Höhl bei senger Mamm Rebecca begruewen, lénks vum Graf vun der Sarah, der Mamm vu sengem Papp.
22 an all hir Jongen a seng Jongen koumen, fir mat him ëm seng Fra Lea ze traueren an hien iwwer si ze tréischten, well hie si ganz gär hat, nodeems d'Rachel, hir Schwëster, gestuerwen ass;
23 well si war perfekt an oprecht a jiddwer hire Wee a si huet de Jakob geéiert, an all déi Deeg, déi si mat him gelieft huet, huet hie kee haart Wuert aus hirem Mond héieren, well si war sanft a friddlech, oprecht an éierbar.
24 An hien huet sech un all hir Dote erënnert, déi si während hirem Liewe gemaach hat, an hien huet si ganz vill beklot; well hie si mat sengem ganzen Häerz a mat senger ganzer Séil gär hat.

KAPITEL 37

1 Un den Dag wou den Isaak, de Papp vum Jakob an Esau, gestuerwen ass, [2162 AM] hunn d'Söhne vum Esau héieren, datt den Isaak dem jéngere Jong Jakob den Deel vum eelste ginn hat, a si ware ganz rosen.
2 An si hunn sech mat hirem Papp gestridden a gesot: "Firwat huet däi Papp dem Jakob den Deel vum Eelsten ginn an dech iwwersinn, obwuel du dee Eelsten an de Jakob dee Jéngsten bass?"
3 An hien huet zu hinnen gesot: "Well ech mäi Gebuertsrecht un de Jakob fir e klenge Portioun Lënsen verkaaft hunn, an den Dag wou mäi Papp mech geschéckt huet fir ze juegen an ze fänken a fir him eppes ze bréngen, wat hie sollt iessen a mech seenen, ass hie mat List komm

a bréngt mengem Papp Iessen an Drénken, a mäi Papp huet hie geseent a mech ënner seng Hand gestallt."
4 An elo huet eise Papp eis schwieren gelooss, mech an hien, datt mir eis géigesäiteg kee Béises ausdenke wäerten, weder géint säi Brudder, an datt mir a Léift a Fridden all mat sengem Brudder bleiwen an eis Weeër net verduerwe wäerten.
5 An si soten zu him: "Mir wäerten net op dech lauschteren, fir Fride mat him ze maachen; well eis Kraaft ass méi grouss wéi seng Kraaft, a mir si méi staark wéi hien; mir wäerten géint hie goen an hien ëmbréngen, an hien a seng Jongen zerstéieren. A wann s du net mat eis gees, wäerte mir dir och Schued maachen."
6 An elo lauschtert eis zou: Loosst eis no Aram a Philistea a Moab an Ammon schécken, a loosst eis fir eis ausgewielte Männer auswielen, déi begeeschtert fir de Kampf sinn, a loosst eis géint hie goen a mat him kämpfen, a loosst eis hien vun der Äerd ausrotten, ier hie staark gëtt.
7 An hire Papp sot zu hinnen: "Gitt net a maacht kee Krich mat him, fir datt Dir net virun him fale sollt."
8 An si soten zu him: "Och dat ass genau däi Verhalen vun denger Jugend bis haut, an du leeës däin Hals ënner säi Joch."
9 Mir wäerten op dës Wierder net lauschteren.‘ An si hunn no Aram geschéckt, an no Aduram zum Frënd vun hirem Papp, an hunn zesumme mat hinnen dausend Kämpfer, ausgewielte Krichsmänner, engagéiert.
10 An aus Moab a vun den Ammoniten koumen zu hinne dausend ausgewielte Männer, aus Philistea dausend ausgewielte Krichsmänner, aus Edom a vun den Horiten dausend ausgewielte Krieger, a vun de Kittimer, déi kräfteg Krichsmänner waren.
11 An si soten zu hirem Papp: "Gitt mat hinnen eraus a féiert se, soss stierwe mir dech ëm."
12 An hie war voller Roserei an Empörung, wéi hie gesinn huet, datt seng Jongen hien gezwongen hunn, virun hinnen ze goen, fir si géint säi Brudder Jakob unzeféieren.
13 Mä duerno huet hien sech un all dat Béist erënnert, wat a sengem Häerz géint säi Brudder Jakob verstoppt war; an hien huet sech net un den Eed erënnert, deen hie sengem Papp a senger Mamm geschwuer hat, datt hie seng ganz Deeg näischt Béises géint säi Brudder Jakob géif ausdenken.
14 An trotz all deem wousst de Jakob net, datt si géint hie géife kämpfen, an hien huet ëm seng Fra Lea gekrauert, bis si ganz no beim Tuerm koumen, mat véierdausend Krieger an ausgewählten Zaldoten.
15 An d'Männer vun Hebron hunn him geschéckt a gesot: "Kuckt, däi Brudder ass géint dech komm, fir dech ze bekämpfen, mat véierdausend Mann, déi mam Schwäert bekleed sinn, a si droen Schëlder a Waffen." Well si de Jakob méi gär haten wéi den Esau. Also hunn si et him gesot; well de Jakob e méi generéise a barmhäerzege Mann war wéi den Esau.
16 Mä de Jakob wollt net gleewen, bis si ganz no beim Tuerm koumen.
17 An hien huet d'Paarte vum Tuerm zougemaach; an hien huet sech op d'Schluechtplazen gestallt a mat sengem Brudder Esau geschwat a gesot: "Edel ass den Trouscht, mat deem Dir komm sidd, fir mech fir meng Fra ze tréischten, déi gestuerwen ass. Ass dat den Eed, deen Dir Ärem Papp a nach eng Kéier Ärer Mamm geschwuer hutt, ier se gestuerwen sinn? Dir hutt den Eed gebrach, an an deem Moment, wou Dir Ärem Papp geschwuer hutt, waart Dir veruerteelt."
18 An den Esau huet him geäntwert: „Weder d'Mënschekanner nach d'Déieren op der Äerd hunn en Eed vun der Gerechtegkeet, deen si mat hirem Schwéier (en Eed, deen fir ëmmer gëlteg ass) geschwuer hunn; mä all Dag plangen si sech Béises géinteneen, a wéi jidderee säi Géigner a Feind ëmbrénge kann.“
19 An du wäerts mech a meng Kanner fir ëmmer haassen. An et gëtt kee Grond, d'Brudderschaft mat dir ze respektéieren.
20 Lauschter dës Wierder, déi ech dir soen: Wann d'Wëllschwäin seng Haut verännere kann a seng Borsten esou mëll wéi Woll maache kann, oder wann et Hörner op sengem Kapp sprëtze léisst wéi d'Hörner vun engem Hirsch oder engem Schof, dann halen ech mech un d'Brudderschaft mat dir, a wann d'Broscht sech vun hirer Mamm trennen, well du kee Brudder fir mech wars.
21 A wann d'Wëllef Fridde mat de Lämmcher maachen, fir se net ze verschlénge oder Gewalt unzedoen, a wann hiert Häerz fir d'Gutt zu hinne geriicht ass, dann soll et Fridden a mengem Häerz fir dech sinn.
22 A wann de Léiw dem Ochs säi Frënd gëtt a Fridde mat him mécht, a wann hie mat him ënner engem Joch gebonnen ass a mat him ploegt, dann maachen ech Fridde mat dir.
23 A wann de Kueb wäiss gëtt wéi de Raza, da wësst, datt ech dech gär hunn, a Fridde mat dir maachen, du wäerts erausgerappt ginn, an deng Jongen wäerten erausgerappt ginn, an et wäert kee Fridde fir dech ginn.
24 An wéi de Jakob gesinn huet, datt hie mat sengem Häerz a mat senger ganzer Séil sou béis géint hie geriicht war, datt hie wollt hien ëmbréngen, an datt hie wéi e Wëllschwäin ugesprongen ass, dat op d'Spies kënnt, déi et duerchstécht an ëmbréngt, an net dovun zréckzéit;
25 Dunn huet hien zu senge Leit a senge Dénger gesot, si sollten hien an all seng Begleeder attackéieren.

KAPITEL 38

1 Duerno huet de Juda zu sengem Papp Jakob geschwat a gesot: "Spann däi Bou, Papp, a schéck deng Feiler eraus a werft den Géigner erof an ëmbréngt de Feind; a vläicht hues du d'Muecht, well mir wäerten däi Brudder net ëmbréngen, well hien ass sou wéi du, an hien ass wéi du. Loosst eis him (dës) Éier ginn."
2 Dunn huet de Jakob säi Bou gespannt a mat engem Pfeil fortgeschéckt, an huet dem Esau säi Brudder op seng riets Broscht getraff an hien ëmbruecht.
3 An nach eng Kéier huet hien e Feil erausgeschéckt an den Adoran, den Aramäer, op d'lénks Broscht getraff, hien zréckgedréckt an ëmbruecht.
4 An dunn sinn d'Sënne vum Jakob erausgaang, si an hir Dénger, a sech a Gruppen op de véier Säite vum Tuerm opgedeelt.
5 An de Juda ass viru vir gaangen, an den Naftali an de Gad mat him, a fofzeg Dénger mat him op der Südsäit vum Tuerm, an si hunn all déi ëmbruecht, déi se virun hinne fonnt hunn, an net ee vun hinnen ass entkomm.

6 An de Levi, den Dan an den Asher sinn op d'Ostseite vum Tuerm erausgaangen, a fofzeg (Männer) mat hinnen, an hunn d'Kämpfer vu Moab an Ammon ëmbruecht.
7 An de Ruben, den Issachar an de Sebulon sinn op déi nërdlech Säit vum Tuerm erausgaangen, a fofzeg Männer mat hinnen, an hunn d'Kämpfer vun de Philistiner ëmbruecht.
8 An de Simeon, de Benjamin an den Henoch, de Jong vum Ruben, sinn op d'Westsäit vum Tuerm erausgaangen, a fofzeg (Männer) mat hinnen, an hunn aus Edom an aus den Horiten véierhonnert Männer, kräfteg Krieger, geschloen; a sechshonnert sinn geflücht, a véier vun den Esaus Jongen sinn mat hinne geflücht, an hunn hire Papp dout gelooss, wéi hien um Hiwwel zu Aduram gefall war.
9 An d'Söhne vum Jakob hunn si bis an d'Bierger vu Seir verfollegt. An de Jakob huet säi Brudder um Hiwwel zu Aduram begruewen, an ass zréck a säin Haus gaangen.
10 An d'Söhne vum Jakob hunn d'Söhne vum Esau an de Bierger vu Seir staark ugedréckt a sech den Hals gebéit, sou datt si Dénger vun de Söhne vum Jakob goufen.
11 An si hunn hirem Papp geschéckt (fir ze froen), ob si Fridde mat hinne solle maachen oder se ëmbréngen.
12 An de Jakob huet senge Jongen d'Noriicht geschéckt, datt si Fridde solle maachen, an déi hunn Fridde mat hinne gemaach an hinnen d'Joch vun der Knechtschaft opgeluecht, sou datt si dem Jakob a senge Jongen ëmmer Tribut bezuelt hunn.
13 An si hunn dem Jakob weider Tribut bezuelt bis zu deem Dag, wou hien an Ägypten erofgaangen ass.
14 An d'Kanner vun Edom sinn bis haut net vum Joch vun der Knechtschaft befreit ginn, dat déi zwielef Jonge vum Jakob hinnen opgezwonge haten.
15 An dëst sinn d'Kinneken, déi an Edom regéiert hunn, ier e Kinnek iwwer d'Kanner vun Israel [bis haut] am Land Edom regéiert huet.
16 De Balaq, de Jong vum Beor, huet iwwer Edom regéiert, a seng Stad huet Danaba geheescht.
17 An de Balaq ass gestuerwen, an de Jobab, de Jong vum Zara vu Boser, ass a sengem Plaz Kinnek ginn.
18 An de Jobab ass gestuerwen, an den Asam aus dem Land Teman ass a sengem Plaz regéiert.
19 Den Asam ass gestuerwen, an den Adath, de Jong vum Barad, deen d'Midianer am Feld vu Moab geschloen huet, ass a sengem Plaz regéiert ginn, an den Numm vu senger Stad war Awit.
20 An den Adath ass gestuerwen, an de Salman aus Amaseqa ass a sengem Plaz regéiert.
21 An de Salman ass gestuerwen, an de Saul vu Ra'abot (um) Floss huet a sengem Plaz regéiert.
22 An de Saul ass gestuerwen, an de Ba'elunan, de Jong vum Achbor, ass a sengem Plaz regéiert ginn.
23 An de Ba'elunan, de Jong vum Achbor, ass gestuerwen, an den Adath ass a sengem Plaz regéiert ginn, a seng Fra huet Maitabith geheescht, d'Duechter vum Matarat, der Duechter vum Metabedza'ab.
24 Dëst sinn d'Kinneken, déi am Land Edom regéiert hunn.

KAPITEL 39

1 An de Jakob huet am Land vu sengem Papp senger Zäit als Auslänner am Land Kanaan gewunnt. Dëst sinn d'Generatioune vum Jakob.
2 De Joseph war siwwenzéng Joer al, wéi si hien an Egypten bruecht hunn, an de Potifar, en Eunuch vum Pharao, den ieweschte Kach, huet hien kaaft.
3 An hien huet de Joseph iwwer säi ganzt Haus gesat, an de Segen vum Här koum iwwer d'Haus vum Ägypter wéinst dem Joseph, an den Här huet him an allem wat hie gemaach huet, erfollech gemaach.
4 An den Ägypter huet dem Joseph alles an d'Hänn geluecht; well hie gesinn huet, datt den Här mat him war, an datt den Här him an allem, wat hie gemaach huet, guttgeheescht huet.
5 An dem Joseph säi Gesiicht war schéin [a ganz schéin war säin Ausgesinn], an d'Fra vu sengem Meeschter huet hir Aen opgehuewen a Joseph gesinn, an si huet hie gär a gebiet, mat hir ze schlofen.
6 Mä hien huet seng Séil net opginn, an hien huet sech un den Här an un d'Wierder erënnert, déi säi Papp Jakob aus de Wierder vum Abraham gelies huet, datt kee Mann mat enger Fra, déi e Mann huet, Hoer maache soll; datt fir hien d'Strofe vum Doud am Himmel virum Allerhéchste Gott festgeluecht ass, an d'Sënn géint hien an den éiwege Bicher stänneg virum Här opgeschriwwen gëtt.
7 An de Joseph huet sech un dës Wierder erënnert a refuséiert mat hir ze schlofen.
8 An si huet hien ee Joer laang gebiet, mä hie refuséiert a wollt net lauschteren.
9 Mä si huet hien an d'Äerm geholl an hien am Haus festgehalen, fir hien ze zwéngen, mat hir ze schlofen, an huet d'Dieren vum Haus zougemaach an hien festgehalen; mä hien huet säi Kleed an hiren Hänn gelooss, ass duerch d'Dier gebrach a virun hir fortgelaf.
10 D'Fra huet gesinn, datt hie net mat hir schlofe wollt, an huet hien a Präsenz vu sengem Här verleumdet a gesot: "Däi hebräesche Knecht, deen du gär hues, huet probéiert mech ze zwéngen, mat mir ze schlofen; an et ass geschitt, wéi ech meng Stëmm erhuewen hunn, datt hie fortgelaf ass a säi Kleed a mengen Hänn gelooss huet, wéi ech hien festgehalen hunn, an hien ass duerch d'Dier gebrach."
11 An den Ägypter huet dem Joseph säi Kleed an déi futti Dier gesinn, an d'Wierder vu senger Fra héieren, an huet de Joseph an de Prisong gehäit, op déi Plaz, wou d'Gefangener festgehale goufen, déi de Kinnek agespaart hat.
12 An hie war do am Prisong; an den Här huet dem Joseph Gnod an den Ae vum Chef vun de Prisongswuechter a Matgefill virun him ginn, well hie gesinn huet, datt den Här mat him war, an datt den Här alles, wat hie gemaach huet, erfollegräich gemaach huet.
13 An hien huet him alles a seng Hänn geluecht, an de Chef vun de Prisongswuechter wousst näischt vun deem, wat bei him war, well de Joseph alles gemaach huet, an den Här huet et perfekt gemaach.
14 An hien ass do zwee Joer bliwwen. An an där Zäit war de Pharao, de Kinnek vun Egypten, rosen op seng zwee Eunuchen, op den Haaptschenker an op den Haaptbäcker, an hien huet se an d'Haus vum Haaptkach gesat, am Prisong, wou de Joseph festgehale gouf.
15 An de Chef vun de Prisongswuechter huet de Joseph ernannt, fir si ze déngen; an hien huet virun hinne gedéngt.

16 An si hunn allebéid en Dram gedreemt, den Haaptschenkmeeschter an den Haaptbäcker, an si hunn en dem Joseph erzielt.
17 An esou wéi hien hinnen d'Wuert interpretéiert hat, sou ass et hinne geschitt, an de Pharao huet den Haaptschenkmeeschter a säin Amt zeréckginn an de Bäcker huet hien ëmbruecht, sou wéi de Joseph et hinnen d'Wuert interpretéiert hat.
18 Mä den Iwwerbeschäftegungsmember huet de Joseph am Prisong vergiess, obwuel hien him gesot hat, wat mat him geschéie géif, an hien huet sech net drun erënnert, dem Pharao ze soen, wéi de Joseph him dat gesot hat, well hien et vergiess hat.

KAPITEL 40

1 An deenen Deeg huet de Pharao an enger Nuecht zwéi Dreem gedreemt iwwer eng Hongersnout, déi am ganze Land sollt sinn. Hie gouf aus sengem Schlof erwächt an huet all d'Dreeminterpretateuren an Ägypten an d'Magier geruff, an huet hinne seng zwéi Dreem erzielt, awer si konnten se net erklären.
2 An dunn huet den Haaptschenkmeeschter sech un de Joseph erënnert a mam Kinnek vun him geschwat, an hien huet hien aus dem Prisong erausgefouert, an hien huet seng zwee Dreem virun him gedreemt.
3 An hien huet virum Pharao gesot, datt seng zwee Dreem eent wieren, an hien huet zu him gesot: 'Siwe Joer kommen (an deenen et wäert sinn) Iwwerfloss iwwer ganz Ägypten, an duerno siwe Joer Hongersnout, sou eng Hongersnout, wéi et nach ni am ganze Land gouf.'
4 An elo soll de Pharao Opsiichtsleit am ganze Land vun Egypten ernennen, a sollen an all Stad Liewensmëttel sammelen, während d'Jore vun der Iwwerfloss sinn, an et wäert Liewensmëttel fir déi siwe Joer Hongersnout sinn, an d'Land wäert net duerch d'Hongersnout ënnergoen, well se wäert ganz schwéier sinn.
5 An den Här huet dem Joseph Gunst a Barmhäerzegkeet an den Ae vum Pharao ginn, an de Pharao sot zu senge Dénger: Mir wäerten esou e weise a klugen Mann wéi dëse Mann net fannen, well de Geescht vum Här ass mat him.
6 An hien huet hien zum zweeten a sengem ganze Kinnekräich ernannt a him Muecht iwwer ganz Ägypten ginn, an huet hien op dem zweete Won vum Pharao fueren gelooss.
7 An hien huet him Byssuskleeder ugedoen, an hien huet him eng Goldkette ëm den Hals geluecht, an (e Herold) huet virun him ausgeruff: 'El 'El wa 'Abirer', an huet him e Rank un d'Hand gesat an hien zum Herrscher iwwer säi ganzt Haus gemaach, an huet hien verherrlecht a sot zu him: 'Nëmmen um Troun wäert ech méi grouss sinn wéi du.'
8 An de Josef huet iwwer dat ganzt Land vun Egypten regéiert, an all d'Prinzen vum Pharao, an all seng Dénger, an all déi, déi dem Kinnek seng Aarbecht gemaach hunn, hunn hien gär, well hie ganz oprecht gelaf ass, well hie war ouni Stolz an Arroganz, an hie hat kee Persounesënn an huet keng Kaddoe ugeholl, mä hie huet all d'Leit vum Land oprecht gericht.
9 An d'Land Ägypten war a Fridden virum Pharao wéinst dem Josef, well den Här mat him war a him Gonscht a Barmhäerzegkeet fir all seng Generatiounen geschenkt huet, virun all deenen, déi hie kannt hunn a vun him héieren hunn, an d'Kinnekräich vum Pharao war gutt uerdentlech, an et war kee Satan a kee béise Mënsch (dran).
10 An de Kinnek huet dem Joseph Sephantiphans genannt a him d'Duechter vum Potifar, der Duechter vum Priester vun Heliopolis, dem Chefkach, zur Fra ginn.
11 An den Dag, wou de Josef virum Pharao stoung, war hie drësseg Joer al.
12 An deem Joer ass den Isaak gestuerwen. An et ass geschitt, wéi de Joseph an der Interpretatioun vu senge zwee Dreem gesot hat, sou wéi hie gesot hat, et gouf siwe Joer vu Reichtum iwwer ganz Ägypten, an d'Land Ägypten huet reichlech produzéiert, ee Mooss (produzéiert) uechtzénghonnert Mooss.
13 An de Joseph huet an all Stad Liewensmëttel gesammelt, bis se voll mat Kären waren, bis se et net méi zielen a moosse konnten, well et sou vill war.

KAPITEL 41

1 An am véierzegfënnefte Jubiläum, an der zweeter Woch, (an) am zweete Joer, [2165 AM] huet de Juda als éischtgebuerene den Er, eng Fra aus den Duechtere vun Aram, mam Numm Tamar, geholl.
2 Mä hien huet si gehaasst a mat hir net geschlof, well seng Mamm aus den Duechtere vu Kanaan war, an hie wollt him eng Fra aus der Famill vu senger Mamm huelen, mä säi Papp Juda huet him dat net erlaabt.
3 An dësen Er, den Éischtgebuerene vu Juda, war béis, an den Här huet hien ëmbruecht.
4 An de Juda sot zu sengem Brudder Onan: "Géi bei d'Fra vun dengem Brudder eran a erfëll d'Pflicht vun engem Mann sengem Brudder géintiwwer hir, a riicht dengem Brudder Nokommen op."
5 An den Onan wousst, datt d'Somen net säi wieren, (mee) nëmme sengem Brudder, an hien ass an d'Haus vun der Fra vu sengem Brudder gaangen, an huet d'Somen op de Buedem verschott, an hie war béis an den Ae vum Här, an Hien huet hien ëmbruecht.
6 An de Juda sot zu der Tamar, senger Schwiegerduechter: "Bleif als Witfra am Haus vun dengem Papp, bis mäi Jong Sela grouss ass, an ech ginn dech him zur Fra."
7 An hie gouf grouss; mä d'Bedsuel, d'Fra vum Juda, huet hirem Jong Sela net erlaabt ze bestueden. An d'Bedsuel, d'Fra vum Juda, ass am fënnefte Joer vun dëser Woch gestuerwen [2168 AM].
8 Am sechste Joer ass de Juda op Timna gaangen, fir seng Schof ze schéieren. [2169 AM] An si hunn der Tamar gesot: "Kuckt, däi Schwoer geet op Timna, fir seng Schof ze schéieren."
9 An si huet hir Witfrakleeder ausgedoen, e Schleier ugedoen, sech ugedoen a sech am Paart beim Wee op Timna gesat.
10 Wéi de Juda fortgaangen ass, huet hien si fonnt an huet geduecht, si wier eng Prostituéiert, an hien huet zu hir gesot: "Loosst mech bei dech eran kommen!" An si sot zu him: "Komm eran", an hien ass eran gaangen.
11 An si sot zu him: "Gëff mir mäi Loun." An hien sot zu hir: "Ech hunn näischt an der Hand ausser mäi Rank, deen u mengem Fanger ass, a meng Halskette a mäi Staf, deen a menger Hand ass."

12 An si sot zu him: "Gëff se mir, bis du mir mäi Loun schécks." An hien sot zu hir: "Ech schécken dir e Geessekand." An hien huet se hir ginn, an hien ass bei si eragaangen, an si ass duerch him schwanger ginn.
13 An de Juda ass bei seng Schof gaangen, an si ass an d'Haus vun hirem Papp gaangen.
14 An de Juda huet säi Schäfer, eng Adullamitesch, e Geessekand geschéckt, an hien huet se net fonnt; an hien huet d'Leit vun der Plaz gefrot: "Wou ass déi Hure, déi hei war?" An si hunn zu him gesot: "Et ass keng Hure bei eis."
15 An hien ass zréckkomm an huet him Bescheed gesot, datt hien si net fonnt hätt: 'Ech hunn d'Leit vun der Plaz gefrot, an si hunn zu mir gesot: "Et ass keng Prostituéiert hei."'
16 An hien huet gesot: "Loosst si se behalen, fir datt mir net zu engem Grond fir Spott ginn." An nodeems si dräi Méint erfëllt hat, war et kloer, datt si schwanger war, an si hunn dem Juda gesot: "Kuckt, d'Tamar, Är Schwiegerduechter, ass duerch Hure schwanger."
17 An de Juda ass an d'Haus vun hirem Papp gaangen a sot zu hirem Papp an hire Bridder: "Bréngt si eraus, a loosst si si verbrennen, well si huet Onreinheet an Israel begaangen."
18 An et ass geschitt, wéi se si erausbruecht hunn, fir si ze verbrennen, datt si hirem Schwoerpapp de Rank, d'Halskette an de Staf geschéckt huet a gesot huet: "Fannt eraus, wien dës Saachen gehéieren, well duerch hie sinn ech schwanger ginn."
19 An de Juda huet et zouginn a gesot: 'D'Tamar ass méi gerecht wéi ech.'
20 An dofir solle si si net verbrennen.“ An aus deem Grond gouf si der Sela net ginn, an hie koum net méi bei si.
21 An duerno huet si am siwente Joer vun dëser zweeter Woch zwéi Jongen op d'Welt bruecht, de Perez [2170 AM] an de Serach.
22 An duerno waren déi siwe Joer vun der Fruucht erfëllt, vun deenen de Joseph mam Pharao geschwat huet.
23 An de Juda huet zouginn, datt d'Dot, déi hie gemaach hat, béis war, well hie mat senger Schwiegerduechter geschlof hat, an hien huet et a senge Ae fir haasslech gehalen, an hien huet zouginn, datt hie sech iwwergaangen an ofgeleeën hat, well hien de Mantel vu sengem Jong opgedeckt hat, an hien huet ugefaangen ze klauen an dem Här wéinst senger Iwwertriedung ze bieden.
24 An mir hunn him an engem Dram gesot, datt et him verginn gouf, well hien eescht gebiet huet, a geklaagt huet, an et net méi gemaach huet.
25 An hien huet Verzeiung kritt, well hien sech vu senger Sënn a vu senger Ignoranz ëmgedréit huet, well hien eisen Gott staark iwwertrueden huet; a jiddereen, deen esou handelt, jiddereen, deen mat senger Schwiegermamm läit, soll mat Feier verbrennt ginn, fir datt hie sech do verbrenne kann, well Onreinheet a Verschmotzung op hinnen ass, mat Feier soll se verbrennt ginn.
26 An du solls de Kanner vun Israel befielen, datt et keng Onreinheet ënner hinne soll sinn, well jiddereen, deen mat senger Schwiegerduechter oder senger Schwiegermamm läit, huet Onreinheet gemaach; si sollen de Mann, deen mat hir läit, mat Feier verbrennen, an och d'Fra, an hie wäert de Roserei an d'Strofe vun Israel ofwenden.
27 An dem Juda hu mir gesot, datt seng zwee Jongen net mat hir geschlof hätten, an dofir wier säi Nokommen fir eng zweet Generatioun festgeluecht ginn, an net ausgerott géif ginn.
28 Well mat einfachem A war hie gaangen a war op Strof gaangen, nämlech no dem Uerteel vum Abraham, dat hie senge Jongen ugeuerdent hat, hat de Juda versicht, si mat Feier ze verbrennen.

KAPITEL 42

1 An am éischte Joer vun der drëtter Woch vum fënnefanzwanzegsten Jubiläum huet d'Hongersnout ugefaangen an d'Land ze kommen, an de Reen huet sech geweigert, der Äerd ze ginn, well näischt ass gefall.
2 An d'Äerd gouf onfruchtbar, awer am Land vun Egypten gouf et Iessen, well de Josef d'Saat vum Land an de siwe Joer vum Iwwerfloss gesammelt an erhale gelooss hat.
3 An d'Ägypter koumen bei de Joseph, fir hinnen Iessen ze ginn, an hien huet d'Späicher opgemaach, wou d'Käre vum éischte Joer waren, an hien huet et un d'Leit vum Land fir Gold verkaaft.
4 <Elo war d'Hongersnout ganz grouss am Land Kanaan>, an de Jakob huet héieren, datt et Iessen an Ägypten gouf, an hien huet seng zéng Jongen geschéckt, fir datt si him Iessen an Ägypten kréie sollten; awer de Benjamin huet hien net geschéckt, an <déi zéng Jongen vum Jakob> sinn <an Ägypten> ënner deenen ukomm, déi (dohi gaange sinn).
5 An de Joseph huet si erkannt, mä si hunn hien net erkannt, an hien huet mat hinne geschwat a si gefrot, an hien huet zu hinne gesot: "Sidd Dir net Spionen a sidd Dir net komm fir d'Entrée vum Land z'erkunden?" An hien huet si an de Prisong gesat.
6 An duerno huet hien se erëm fräigelooss, an huet de Simeon eleng festgehalen a seng néng Bridder fortgeschéckt.
7 An hien huet hir Säck mat Käre gefëllt, an hien huet hiert Gold an hir Säck geluecht, an si woussten et net.
8 An hien huet hinnen den Uerder ginn, hire jéngere Brudder ze bréngen, well si him gesot haten, datt hire Papp a hire jéngere Brudder nach liewen.
9 Si sinn aus dem Land Ägypten eropgaangen a koumen an d'Land Kanaan; an si hunn hirem Papp alles erzielt, wat hinne geschitt war, a wéi den Här vum Land haart zu hinne geschwat hat, an de Simeon festgeholl hat, bis si de Benjamin bréngen sollten.
10 An de Jakob sot: „Dir hutt mech vu menge Kanner beraubt! De Joseph ass net méi do, an de Simeon ass och net méi do, an Dir wäert de Benjamin ewechhuelen. Är Béisheet ass op mech komm.“
11 An hien huet gesot: „Mäi Jong geet net mat iech erof, fir datt hie vläicht krank gëtt; well hir Mamm huet zwéi Jongen op d'Welt bruecht, an ee vun hinnen ass gestuerwen, an och dëse sollt Dir vu mir huelen. Wann hie vläicht um Wee Féiwer géif kréien, géift Dir mäin Alter mat Trauer bis zum Doud zerstéieren.“
12 Well hie gesinn huet, datt hiert Geld bei jidderengem a sengem Sak zréckkoum, an dofir huet hie gefaart, hien ze schécken.

13 An d'Hongersnout ass am Land Kanaan ëmmer méi schlëmm ginn, an an alle Länner ausser am Land Ägypten, well vill vun den Ägypter hire Som fir Liewensmëttel gesammelt haten, vun där Zäit un, wéi se de Joseph gesinn hunn, wéi hien Som gesammelt an a Lagerhaiser geluecht an et fir d'Hongersnoutjoer gelagert huet.
14 An d'Leit vun Egypten hunn sech am éischte Joer vun hirer Hongersnout domat ernährt.
15 Wéi Israel gesinn huet, datt d'Hongersnout am Land ganz grouss war, an datt et keng Rettung gouf, sot hien zu senge Jongen: "Gitt zréck a kaaft eis Iessen, fir datt mir net stierwen."
16 An si soten: "Mir ginn net; ausser eisen jéngste Brudder geet mat eis, da ginn mir net."
17 An Israel huet gesinn, datt si all duerch den Hongersnout ëmkomme géifen, wann hien hien net mat hinne schéckt.
18 An de Ruben sot: "Gëff hien a meng Hand, a wann ech hien net zréckbréngen, da solls du meng zwee Jongen amplaz vu senger Séil ëmbréngen."
19 An hien huet zu him gesot: "Hie soll net mat dir goen." An de Juda koum bei mech a sot: "Schéck hien mat mir, a wann ech hien net zréck bei dir bréngen, da soll ech all d'Deeg vu mengem Liewen d'Schold virun dir droen."
20 An hien huet hien am zweete Joer vun dëser Woch um éischten Dag vum Mount mat hinne geschéckt, an si koumen an d'Land Ägypten mat all deenen, déi gaange sinn, an (si haten) Kaddoen an hiren Hänn, Stakte a Mandelen an Terebinthnëss a puren Hunneg.
21 Si sinn gaangen a stoungen virum Joseph, an hien huet säi Brudder Benjamin gesinn, an hien huet hien erkannt a sot zu hinnen: "Ass dat Äre jéngste Brudder?" An si soten zu him: "Et ass hien." An hien sot: "Mäi Gott soll dir gnädeg sinn, mäi Jong!"
22 An hien huet hien a säin Haus geschéckt an hien huet de Simeon bei si bruecht an hien huet e Festmahl fir si gemaach, an si hunn him dat Kaddo presentéiert, dat si matbruecht haten.
23 An si hunn viru him giess, an hien huet hinnen all eng Portioun ginn, awer den Deel vum Benjamin war siwe Mol méi grouss wéi dee vun all deenen.
24 An si hunn giess an gedronk, sinn opgestan a si bei hiren Ieselen bliwwen.
25 An de Joseph huet e Plang ausgeduecht, fir hir Gedanken erauszefannen, ob d'Gedanken vum Fridden ënnert hinne sech duerchgesat hunn, an hien huet zum Hausmeeschter gesot: "Fëllt all hir Säck mat Iessen a gitt hinnen hiert Geld zréck an hir Gefässer, a leet mäi Becher, de sëlwerene Becher, aus deem ech drénken, an de Sak vum Jéngsten a schéckt se fort."

KAPITEL 43

1 An hien huet gemaach, wéi de Joseph him gesot hat, an huet all hir Säcker fir si mat Iessen gefëllt an hiert Geld an hir Säcker geluecht, an de Becher a Benjamin säi Sak geluecht.
2 Fréi moies si si fortgaang, an et ass geschitt, wéi si vun do fortgaange waren, datt de Joseph zum Hausmeeschter sot: "Verfollegt se, laaft a gräift se a sot: 'Dir hutt mir gutt Béises vergelt; Dir hutt mir de sëlwerene Becher geklaut, aus deem mäin Här drénkt.' A bréngt mir hire jéngste Brudder zréck a bréngt hien séier, ier ech op mäi Riichtersëtz ginn.'"
3 An hien ass hinnen nogelaf a sot zu hinnen no dëse Wierder.
4 An si soten zu him: Gott verbitt, datt Är Dénger dat maachen a Geschir aus dem Haus vun Ärem Här klauen, an och d'Suen, déi mir déi éischt Kéier an eise Säck fonnt hunn, hunn Är Dénger aus dem Land Kanaan zréckbruecht.
5 Wéi solle mir dann iergendeng Geschir klauen? Kuckt, hei sinn mir an eis Säckelcher, mir sichen no, a wou och ëmmer Dir d'Taass am Sak vun engem Mann vun eis fannt, soll hie ëmbruecht ginn, a mir an eis Ieselen wäerten Ärem Här déngen.
6 An hien huet zu hinnen gesot: "Net sou, de Mann, bei deem ech fannen, nëmmen dee wäert ech als Dénger huelen, an Dir kënnt a Fridden an Äert Haus zréckkommen."
7 An wéi hien an hire Gefässer gesicht huet, ugefaange mam Eelsten an opgehalen mam Jéngsten, gouf et am Benjamin sengem Sak fonnt.
8 An si hunn hir Kleeder zerräissen, hir Ieselen belueden, a sinn zréck an d'Stad gaangen a koumen an d'Haus vum Joseph, an hunn sech all mat dem Gesiicht zum Buedem virun him verbeugt.
9 An de Joseph sot zu hinnen: "Dir hutt Béises gemaach." An si soten: "Wat solle mir soen a wéi solle mir eis verdeedegen? Eise Här huet d'Iwwertriedung vu senge Knechte entdeckt; kuckt, mir sinn d'Knechte vun eisem Här, an eis Ieselen och."
10 An de Joseph sot zu hinnen: Ech fäerten och den Här; gitt an Är Haiser a loosst Äre Brudder mäi Knecht sinn, well Dir hutt Béises gemaach. Wësst Dir net, datt e Mann sech un sengem Becher freet, wéi ech un dësem Becher? An awer hutt Dir en mir geklaut.
11 An de Juda sot: „O mäin Här, loosst däin Dénger, ech bieden dech, e Wuert an d'Ouer vu mengem Här schwätzen: D'Mamm vun Ärem Dénger huet eisem Papp zwee Bridder op d'Welt bruecht: ee vun hinnen ass fortgaang a war verluer, an ass net fonnt ginn, an eleng ass hien nach vu senger Mamm iwwreg, an däin Dénger, eise Papp, huet hien gär, a säi Liewen ass och mam Liewe vun dësem (Jong) verbonnen.“
12 An et wäert geschéien, wann mir bei Äre Knecht, eise Papp, ginn, an de Jong net méi bei eis ass, da stierft hie, an da wäerte mir eise Papp mat Trauer zum Doud bréngen.
13 Loos mech, däi Knecht, elo léiwer amplaz vum Jong als Knecht vu mengem Här bleiwen, a loosst de Jong mat senge Bridder goen, well ech sinn him bei dengem Knecht, eisem Papp, als Garant ginn, a wann ech hien net zréckbréngen, da wäert däi Knecht fir ëmmer d'Schold un eisem Papp héieren.
14 An de Joseph huet gesinn, datt si all gutt matenee waren, an hie konnt sech net zréckhalen, an hien huet hinne gesot, datt hie Joseph war.
15 An hien huet mat hinnen op Hebräesch geschwat, ass hinnen um Hals gefall a geweint.
16 Mä si hunn hien net erkannt a si hunn ugefaange ze kräischen. An hien huet zu hinnen gesot: "Kräizt net iwwer mech, mä bréngt mäi Papp séier bei mech; an Dir gesitt,

datt et mäi Mond ass, deen schwätzt, an d'Ae vu mengem Brudder Benjamin gesinn."
17 Well, dëst ass dat zweet Joer vun der Hongersnout, an et sinn nach fënnef Joer ouni Ernte oder Uebst vun de Beem oder Plouen.
18 Kommt séier erof, Dir an Är Stéit, fir datt Dir net duerch Hongersnout ëmgeet, a fir datt Dir net ëm Äert Besëtz trauert, well den Här huet mech virun Iech geschéckt, fir d'Saachen an d'Rei ze kréien, fir datt vill Leit liewe kënnen.
19 A sot mengem Papp, datt ech nach liewen, an Dir, kuckt, Dir gesitt, datt den Här mech zu engem Papp fir de Pharao gemaach huet, an zu engem Herrscher iwwer säi Haus an iwwer ganz Ägyptenland.
20 A sot mengem Papp vun all menger Herrlechkeet, an all dem Räichtum an der Herrlechkeet, déi den Här mir ginn huet.
21 An op Uerder vum Pharao huet hien hinnen Wonnen a Proviant fir de Wee ginn, an hien huet hinnen all faarweg Kleeder a Sëlwer ginn.
22 An hirem Papp huet hien Kleeder a Sëlwer an zéng Ieselen, déi Kären transportéiert hunn, geschéckt, an hien huet se fortgeschéckt.
23 An si sinn eropgaangen an hunn hirem Papp erzielt, datt de Joseph lieweg wier, an datt hien all d'Natioune vun der Äerd d'Kären ausmoosst, an datt hien Herrscher iwwer ganz Ägypten wier.
24 An hire Papp huet et net gegleeft, well hie war ausser sech selwer; mä wéi hien d'Wagen gesinn huet, déi de Joseph geschéckt hat, ass säi Geescht erëmbeliewt ginn, an hie sot: "Et ass genuch fir mech, wann de Joseph lieft; ech ginn erof a kucken hien, ier ech stierwen."

KAPITEL 44

1 Den Israel ass um Neimound vum drëtte Mount vu Haran aus sengem Haus gereest, an hien ass op de Wee zum Eedsbrunn gaangen, an huet dem Gott vu sengem Papp Isaak en Affer bruecht um siwenten Dag vun dësem Mount.
2 An de Jakob huet sech un den Dram erënnert, deen hien zu Bethel gesinn hat, an hien huet Angscht virun Ägypten erofzegoen.
3 An iwwerdeems hien doriwwer nogeduecht huet, dem Joseph eng Noriicht ze schécken, hie soll bei hie kommen, an datt hie net erofgoe géif, ass hien do siwen Deeg bliwwen, fir datt hie vläicht eng Visioun kéint gesinn, ob hie bleiwe soll oder erofgoe soll.
4 An hien huet d'Erntefest vun den Éischtfruucht mat alem Kären gefeiert, well am ganze Land Kanaan gouf et net eng Handvoll Som [am Land], well d'Hongersnout iwwer all d'Déieren a Véi a Vigel, an och iwwer de Mënsch war.
5 An um sechzéngte erschéngt him den Här a sot zu him: "Jakob, Jakob!" An hien sot: "Hei sinn ech." An hien sot zu him: "Ech sinn de Gott vun dengen Pappen, de Gott vum Abraham an dem Isaak; fäert net, an Ägypten erofzegoen, well ech maachen dech do zu enger grousser Natioun. Ech ginn mat dir erof, an ech bréngen dech erop (erëm), an an dësem Land wäerts du begruewe ginn, an de Joseph wäert seng Hänn op deng Aen leeën."
6 Fäert Iech net; gitt erof an Ägypten.
7 Seng Jongen a seng Jongen hunn sech opgestan, an hunn hire Papp a säi Besëtz op Wonen gelueden.
8 An Israel ass um sechzéngte vun dësem drëtte Mount vum Eedsbuer opgestan an ass an d'Land Ägypten gaangen.
9 An Israel huet de Juda virun sech bei säi Jong Joseph geschéckt, fir d'Land Gosen z'ënnersichen, well de Joseph senge Bridder gesot hat, datt si sollten do wunnen, fir bei him ze sinn.
10 An dëst war dat schéinst (Land) am Land vun Egypten, a bei him an der Géigend, fir all (vun hinnen) an och fir d'Véi.
11 An dëst sinn d'Nimm vun de Jonge vum Jakob, déi mat hirem Papp Jakob an Ägypten gaange sinn.
12 Ruben, den Éischtgebuerene vun Israel; an dëst sinn d'Nimm vu senge Jongen Henoch, a Pallu, an Hezron a Karmi - fënnef.
13 De Simeon a seng Jongen; an dëst sinn d'Nimm vu senge Jongen: Jemuel, Jamin, Ohad, Jachin, Zohar a Shaul, de Jong vun der zefathitescher Fra – siwen.
14 De Levi a seng Jongen; an dëst sinn d'Nimm vu senge Jongen: Gershon, Kehath a Merari – véier.
15 De Juda a seng Jongen; an dëst sinn d'Nimm vu senge Jongen: Sela, Peres a Serach – véier.
16 Den Issachar a seng Jongen; an dëst sinn d'Nimm vu senge Jongen: Tola, Pua, Jasub a Schimeron – fënnef.
17 De Sebulon a seng Jongen; an dëst sinn d'Nimm vu senge Jongen: Sered, Elon a Jahleel – véier.
18 An dëst sinn d'Sënne vum Jakob a seng Jongen, déi d'Lea dem Jakob a Mesopotamien gebuer huet, sechs, an hir eng Schwëster, d'Dina, an all d'Séile vun de Jonge vun der Lea an hire Jongen, déi mat hirem Papp Jakob an Ägypten gaange sinn, waren nénganzwanzeg, an hire Papp Jakob war mat hinnen, si waren drësseg.
19 An d'Sënne vun der Zilpa, der Déngschtmeedchen vun der Lea, der Fra vum Jakob, déi dem Jakob Gad an Assur gebuer huet.
20 An dëst sinn d'Nimm vun hire Jongen, déi mat him an Ägypten gaange sinn. D'Jonge vum Gad: Zifion, an Haggi, a Schuni, an Ezbon, <an Eri>, an Areli, an Arodi - aacht.
21 An d'Söhne vum Asser: Imna, an Jisva, <an Jisvi>, a Beria, a Serah, hir eng Schwëster – sechs.
22 All d'Séilen waren véierzéng, an déi vun der Lea waren véieranzwanzeg.
23 An d'Sënne vun der Rachel, dem Jakob senger Fra: De Josef an de Benjamin.
24 Dem Joseph goufen an Ägypten gebuer, ier säi Papp an Ägypten koum, déi, déi d'Asenath, d'Duechter vum Potifar, dem Priester vun Heliopolis, him op d'Welt bruecht huet: Manasse an Ephraim, dräi.
25 An d'Sënne vum Benjamin: Bela, Becher, Asbel, Gera, Naaman, Ehi, Rosch, Muppim, Huppim an Ard-eelef.
26 An d'Rachel hat all véierzéng Séilen.
27 An d'Sënne vun der Bilha, der Déngschtmeedchen vun der Rachel, dem Jakob senger Fra, déi si dem Jakob gebuer huet, waren den Dan an den Naftali.
28 An dëst sinn d'Nimm vun hire Jongen, déi mat hinnen an Ägypten gaange sinn. An d'Söhne vum Dan waren Hushim, Samon, Asudi, Ijaka a Salomon – sechs.
29 An si sinn am Joer gestuerwen, an deem si an Ägypten agaange sinn, an den Dan Hushim ass eleng bliwwen.

30 An dëst sinn d'Nimm vun de Jongen vum Naftali: Jahsiel, Guni, Jezer, Sallum an Iv.
31 An den Iv, deen no de Jore vun der Hongersnout gebuer gouf, ass an Ägypten gestuerwen.
32 An d'Rachel hat all sechsanzwanzeg Séilen.
33 An all d'Séile vum Jakob, déi an Ägypten komm sinn, ware siwwenzeg Séilen. Dëst sinn seng Kanner a seng Kandskanner, am Ganzen siwwenzeg, awer fënnef sinn an Ägypten virum Josef gestuerwen, an haten keng Kanner.
34 An am Land Kanaan sinn zwéi Jongen vum Juda gestuerwen, den Er an den Onan, an si haten keng Kanner, an d'Kanner vun Israel hunn déi begruewen, déi ëmkomm sinn, an si goufen zu de siwwenzeg heidnesche Vëlker gezielt.

KAPITEL 45

1 An Israel ass an d'Land vun Egypten, an d'Land Gosen, um Neimound vum véierte Mount [2172 AM] gaangen, am zweete Joer vun der drëtter Woch vum fënnefanzwanzegsten Jubiläum.
2 An de Joseph ass sengem Papp Jakob an d'Land Gosen entgéintgaang, an hien ass sengem Papp ëm den Hals gefall a geweint.
3 An Israel sot zum Joseph: "Elo loosst mech stierwen, nodeems ech dech gesinn hunn, an elo soll den Här Gott vun Israel geseent sinn, de Gott vum Abraham an de Gott vum Isaak, deen seng Barmhäerzegkeet a seng Gnod net viru sengem Dénger Jakob zréckgehalen huet."
4 Et ass genuch fir mech, datt ech däi Gesiicht gesinn hunn, wärend ech nach liewen; jo, d'Visioun, déi ech zu Bethel gesinn hunn, ass wouer. Gelueft sief den Här, mäi Gott, fir ëmmer an ëmmer, a gelueft sief säin Numm.
5 An de Joseph a seng Bridder hunn Brout virun hirem Papp giess a Wäin gedronk, an de Jakob huet sech mat aussergewéinlecher Freed gefreet, well hie gesinn huet, wéi de Joseph mat senge Bridder giess an virun him gedronk huet, an hien huet de Schëpfer vun allem gelueft, deen hien erhalen hat, an deen him seng zwielef Jongen erhalen hat.
6 An de Joseph hat sengem Papp a senge Bridder als Kaddo d'Recht ginn, am Land Gosen, zu Rameses an an der ganzer Géigend ronderëm ze wunnen, iwwer déi hie virum Pharao regéiert huet. An den Israel a seng Jongen hunn am Land Gosen gewunnt, am beschten Deel vum Land Ägypten, an den Israel war honnertdrësseg Joer al, wéi hien an Ägypten koum.
7 An de Joseph huet säi Papp a seng Bridder an och hire Besëtz mat Brout ernährt, sou vill wéi et hinne fir déi siwe Joer vun der Hongersnout duergaangen ass.
8 An d'Land vun Egypten huet ënner der Hongersnout gelidden, an de Joseph huet dat ganzt Land vun Egypten fir de Pharao als Géigeleeschtung fir Liewensmëttel kaaft, an hien huet d'Leit, hiert Véi an alles fir de Pharao a Besëtz geholl.
9 An d'Jore vun der Hongersnout waren eriwwer, an de Joseph huet de Leit am Land Som a Liewensmëttel ginn, fir datt se (d'Land) am aachte Joer kéinte säen, well de Floss dat ganzt Land vun Egypten iwwerflut hat.
10 Well an de siwe Joer vun der Hongersnout war et (net) iwwerschwemmt an hat nëmmen e puer Plazen um Ufer vum Floss bewässert, awer elo ass et iwwerschwemmt an d'Ägypter hunn d'Land geséit, an et huet dat Joer vill Kären opbruecht.
11 An dëst war dat éischt Joer vun [2178 AM] der véierter Woch vum fënnefanzwanzegsten Jubiläum.
12 An de Joseph huet vum Kären vun der Ernte de fënneften Deel fir de Kinnek geholl a véier Deeler fir Liewensmëttel a fir Som iwwerlooss, an de Joseph huet dat zu enger Verordnung fir d'Land Ägypten gemaach, déi bis haut gëllt.
13 An Israel huet siwwenzéng Joer am Land vun Egypten gelieft, an all d'Deeg, déi hie gelieft huet, waren dräi Jubileeën, honnertséiwwenzeg Joer, an hien ass am véierte [2188 AM] Joer vun der fënnefter Woch vum fënnefjéierzegsten Jubileum gestuerwen.
14 An den Israel huet seng Jongen geseent, ier hien gestuerwen ass, an huet hinnen alles erzielt, wat hinnen am Land vun Egypten geschéie géif; an hien huet hinnen bekannt gemaach, wat an de leschten Deeg mat hinnen geschéie géif, an huet si geseent an dem Joseph zwou Deeler am Land ginn.
15 An hien ass mat senge Pappen geschlof, an hie gouf an der Duebelhöhl am Land Kanaan begruewen, nieft sengem Papp Abraham am Graf, dat hie sech an der Duebelhöhl am Land Hebron gegruewen hat.
16 An hien huet all seng Bicher an d'Bicher vu senge Pappen sengem Jong Levi ginn, fir datt hie se fir seng Kanner bis haut erhale kéint.

KAPITEL 46

1 An et ass geschitt, datt nodeems de Jakob gestuerwen ass, d'Kanner vun Israel sech am Land vun Egypten multiplizéiert hunn, a si goufen zu enger grousser Natioun, a si ware vun engem Häerz eenheetlech, sou datt de Brudder de Brudder gär hat an all Mann sengem Brudder gehollef huet, a si sinn immens gewuess a si hunn sech immens multiplizéiert, zéng [2242 AM] Woche vu Joer, all d'Deeg vum Liewe vum Joseph.
2 An et gouf kee Satan a kee Béises all d'Deeg vum Liewe vum Joseph, déi hien no sengem Papp Jakob gelieft huet, well all d'Ägypter d'Kanner vun Israel all d'Deeg vum Liewe vum Joseph geéiert hunn.
3 An de Joseph ass gestuerwen, wéi hien honnertanzéng Joer al war; siwwenzéng Joer huet hien am Land Kanaan gelieft, zéng Joer war hien Dénger, dräi Joer am Prisong, an aachtzeg Joer war hien ënner dem Kinnek a regéiert iwwer dat ganzt Land vun Egypten.
4 An hien ass gestuerwen, zesumme mat all senge Bridder an där ganzer Generatioun.
5 An hien huet de Kanner vun Israel, ier hie gestuerwen ass, gebueden, seng Schanken mat sech ze droen, wa se aus dem Land Ägypten erausgoen.
6 An hien huet si iwwer seng Schanken schwieren gelooss, well hie wousst, datt d'Ägypter hien net méi erausbrénge géifen a begruewe géifen am Land Kanaan, well de Makamaron, Kinnek vu Kanaan, wéi hien am Land Assyrien gewunnt huet, am Dall mam Kinnek vun Ägypten gekämpft huet an hien do ëmbruecht huet, an d'Ägypter bis bei d'Paarte vun Ermon verfollegt huet.
7 Mä hie konnt net eran, well en aneren, en neie Kinnek, Kinnek vun Ägypten gi war, an hie war méi staark wéi hien,

an hien ass zréck an d'Land Kanaan gaangen, an d'Paarte vun Ägypten goufen zougemaach, a keen ass erausgaangen a keen ass an Ägypten komm.
8 An de Joseph ass am sechsanzwanzegste Jubiläum gestuerwen, an der sechster Woch, am zweete Joer, an si hunn hien am Land Ägypten begruewen, an [2242 AM] all seng Bridder sinn no him gestuerwen.
9 An de Kinnek vun Egypten ass am siwwenanzwanzegste Jubiläum, an der zweeter Woch vum zweete Joer, géint de Kinnek vu Kanaan erausgaangen, an d'Kanner vun Israel hunn all d'Schanken vun de Kanner vum Jakob erausbruecht, ausser de Schanken vum Joseph, an hunn se um Feld an der duebeler Hiel um Bierg begruewen.
10 An déi meescht (vun hinnen) sinn zréck an Ägypten gaangen, awer e puer vun hinne sinn an de Bierger vun Hebron bliwwen, an däi Papp Amram ass bei hinne bliwwen.
11 An de Kinnek vu Kanaan huet de Kinnek vun Egypten iwwerwonnen, an hien huet d'Paarte vun Egypten zougemaach.
12 An hien huet e béise Plang géint d'Kanner vun Israel ausgeduecht, fir se ze plagen, an hien huet zum Vollek vun Egypten gesot: 'Kuckt, d'Vollek vun de Kanner vun Israel ass méi grouss ginn a méi grouss ginn ewéi mir.
13 Kommt a loosst eis mat hinne verstänneg ëmgoen, ier se ze vill ginn, a loosst eis se mat Sklaverei plagen, ier de Krich op eis kënnt an ier och si géint eis kämpfen; soss wäerte si sech eise Feinde uschléissen a si aus eisem Land erauskommen, well hir Häerzer a Gesiichter Richtung Land Kanaan sinn.
14 An hien huet iwwer si Aarbechtsmeeschter gesat, fir se mat Sklaverei ze plagen; an si hunn staark Stied fir de Pharao gebaut, Pitom a Raamses, an si hunn all d'Maueren an all d'Festunge gebaut, déi an de Stied vun Egypten zesummegefall waren.
15 An si hunn se mat Strengheet dénge gelooss, an wat méi se hinnen béis gemaach hunn, wat méi si sech verbreet hunn a sech multiplizéiert hunn.
16 An d'Leit vun Egypten hunn d'Kanner vun Israel ofgehäit.

KAPITEL 47

1 An der siwenter Woch, am siwente Joer, am siwentevierzegste Jubiläum, ass däi Papp [2303 AM] aus dem Land Kanaan erausgaang, an du bass an der véierter Woch gebuer, am sechste Joer dovun, am aachtevierzegste Jubiläum [2330 AM]; dat war d'Zäit vun der Drang fir d'Kanner vun Israel.
2 An de Pharao, de Kinnek vun Ägypten, huet hinnen den Uerder ginn, all hir jonk Kanner, déi gebuer goufen, an de Floss ze geheien.
3 An si hunn se siwe Méint laang eran gehäit, bis zu deem Dag, wou du gebuer gi bass
4 An deng Mamm huet dech dräi Méint laang verstoppt, an si hunn dovun erzielt. An si huet dir eng Ark gebaut, an huet se mat Pech an Asphalt bedeckt, an huet se an d'Placke um Ufer vum Floss geluecht, an huet dech siwen Deeg dran geluecht, an deng Mamm koum an der Nuecht a huet dech gestillt, an den Dag huet d'Mirjam, deng Schwëster, dech virun de Vullen bewaacht.
5 An deenen Deeg ass den Tharmuth, d'Duechter vum Pharao, am Floss komm fir sech ze baden, an huet däi Gejäiz héieren, an huet hire Meedercher gesot, si sollen dech erausbréngen, an si hunn dech bei si bruecht.
6 An si huet dech aus der Ark erausgeholl, a si hat Matleed mat dir.
7 An deng Schwëster sot zu hir: "Soll ech goen a bei dir eng vun den Hebräesche Fraen ruffen, fir dëst Kand fir dech ze Stillen an ze Stillen?"
8 An si sot zu hir: 'Géi.' An si ass gaangen an huet deng Mamm Jochebed geruff, an huet hir Loun ginn, an si huet dech gefleegt.
9 An duerno, wéi du grouss gi wars, hunn si dech bei d'Duechter vum Pharao bruecht, an du bass hire Jong ginn, an däi Papp Amram huet dir Schreiwen geléiert, an nodeems du dräi Wochen fäerdeg gi wars, hunn si dech an de kinnekleche Geriicht bruecht.
10 An du waars dräi Woche vu Joer um Haff, bis zu der Zäit [2351-], wou du vum kinnekleche Haff erausgaang bass an en Ägypter gesinn hues, wéi hien däi Frënd geschloen huet, deen [2372 AM] zu de Kanner vun Israel gehéiert huet, an du hues hien ëmbruecht an am Sand verstoppt.
11 An um zweeten Dag hues du an zwee vun de Kanner vun Israel sech gestridden, an du hues zu deem gesot, deen Onrecht gemaach huet: 'Firwat schléis du däi Brudder?'
12 An hie war rosen an indignéiert a sot: "Wien huet dech zu engem Prënz a Riichter iwwer eis gemaach? Mengs du, mech ëmzebréngen, sou wéi s du gëschter den Ägypter ëmbruecht hues?" An du hues Angscht gehat a bass wéinst dëse Wierder fortgelaf.

KAPITEL 48

1 Am sechste Joer vun der drëtter Woch vum nénganzwanzegsten Jubiläum bass du fortgaangen a bass fënnef Wochen an ee Joer am Land Midian gewunnt. An an der zweeter Woch vum zweete Joer vum fofzegsten Jubiläum bass du an Ägypten zréckkomm.
2 An du selwer weess, wat Hien dir um [2410 AM] Bierg Sinai gesot huet, a wat de Prënz Mastêmâ mat dir maache wollt, wéi du zréck an Ägypten komms <ënnerwee, wéi du hien an der Ënnerkunft begéint bass>.
3 Huet hien net mat all senger Kraaft versicht, dech ëmzebréngen an d'Ägypter aus denger Hand ze befreien, wéi hien gesinn huet, datt du geschéckt gi bass, fir Uerteel an Rach un den Ägypter ze maachen?
4 An ech hunn dech aus senger Hand gerett, an du hues d'Zeechen a Wonner gemaach, fir déi du an Ägypten géint de Pharao a géint säi ganzt Haus, géint seng Dénger a säi Vollek geschéckt gi bass.
5 An den Här huet eng grouss Rache un hinnen fir Israel ausgeübt, an huet si mat Bluttplag a Fräschen, Läis an Hondsfléien, a béiswëllege Schwellungen, déi a Blieder ausgebrach sinn, geschloen; an hir Véi duerch den Doud; a mat Hagelsteng, doduerch huet hien alles zerstéiert, wat fir si gewuess ass; an duerch Heeschrecken, déi d'Iwwerreschter verschléngt hunn, déi vum Hagel an der Däischtert bliwwe waren; an duerch den Doud vun den

Éischtgebuerene vu Mënschen an Déieren, an un all hiren Idolen huet den Här sech räche gelooss a si mat Feier verbrannt.
6 An alles gouf duerch Är Hand geschéckt, fir datt Dir (dës Saache) verkënnege sollt, ier se gemaach goufen, an Dir hutt mam Kinnek vun Egypten virun all senge Dénger a viru sengem Vollek geschwat.
7 An alles ass no Äre Wierder geschitt; zéng grouss an schrecklech Uerteeler koumen iwwer d'Land Ägypten, fir datt Dir Iech fir Israel drun räche kënnt.
8 An den Här huet alles fir Israel gemaach, an no sengem Bund, deen hie mam Abraham vereinbart hat, datt hie sech un hinnen räche géif, well se se mat Gewalt an d'Sklaverei bruecht haten.
9 An de Prënz Mastêmâ huet sech géint dech opgestellt a probéiert dech an d'Hänn vum Pharao ze geheien, an hien huet den egypteschen Zauberer gehollef,
10 An si sinn opgestan an hunn virun dir dat Béist gemaach, wat mir hinnen zwar erlaabt hunn ze maachen, awer d'Mëttelmëttel hunn mir net erlaabt, vun hiren Hänn ze maachen.
11 An den Här huet si mat béiswëllege Geschwüre geschloen, an si konnten net méi bestoen, well mir si sou zerstéiert hunn, datt si kee eenzegt Zeechen maache konnten.
12 An trotz all (dësen) Zeeche a Wonner huet de Prënz Mastêmâ sech net beschämt, well hie Courage fonnt huet an d'Ägypter geruff huet, dech mat all de Kräfte vun den Ägypter, mat hire Wonnen, mat hire Päerd a mat all den Arméie vun de Vëlker vun Ägypten ze verfollegen.
13 An ech stoung tëscht den Ägypter an Israel, a mir hunn Israel aus senger Hand a vu sengem Vollek befreit, an den Här huet si duerch d'Mëtt vum Mier gefouert, wéi wann et dréchent Land wier.
14 An all d'Vëlker, déi hie bruecht huet, fir Israel ze verfollegen, déi huet den Här, eise Gott, an d'Mëtt vum Mier gehäit, an d'Déiften vum Ofgrond ënner de Kanner vun Israel, sou wéi d'Leit vun Egypten hir Kanner an de Floss gehäit haten. Hie huet sech un enger Millioun vun hinne gerächt, an dausend staark an energesch Männer goufen ëmbruecht wéinst engem eenzege Sügeljong vun de Kanner vun Ärem Vollek, dat si an de Floss gehäit haten.
15 An um véierzéngten Dag, um fofzéngten, um sechzéngten, um siwwenzéngten an um uechtzéngten gouf de Prënz Mastêmâ gebonnen a gefaange geholl, hannert de Kanner vun Israel, fir datt hie se net kéint ukloen.
16 An den néngzéngte Joer hu mir se fräigelooss, fir datt si den Ägypter hëllefe konnten an d'Kanner vun Israel verfollege konnten.
17 An hien huet hir Häerzer verhärtet a si haartnäckeg gemaach, an de Plang gouf vum Här, eisem Gott, ausgeduecht, fir d'Ägypter ze schloen an an d'Mier ze geheien.
18 An de véierzéngte hu mir hien gebonnen, fir datt hien d'Kanner vun Israel net kéint ukloen, un deem Dag, wou si d'Ägypter ëm Geschir a Kleeder, Sëlwergeschir, Goldgeschir a Bronzegeschir gefrot hunn, fir d'Ägypter am Géigenzuch fir d'Knechtschaft ze plëndern, an där si se gezwonge haten ze déngen.
19 A mir hunn d'Kanner vun Israel net mat eidele Hänn aus Ägypten gefouert.

KAPITEL 49

1 Denk un d'Gebot, dat den Här dir iwwer d'Pessach gebueden huet, datt du et zu senger Zäit feiere solls, um véierzéngte vum éischte Mount, datt du et schluechts, ier et owes ass, an datt se et an der Nuecht iessen, um Owend vum fofzéngte vum Sonnenënnergang.
2 Well an dëser Nuecht - dem Ufank vum Fest an dem Ufank vun der Freed - hutt Dir d'Pessach an Ägypten giess, wéi all d'Muecht vum Mastêmâ lassgelooss gi war, fir all déi Éischtgebueren am Land Ägypten ëmzebréngen, vum Éischtgebuerene vum Pharao bis zum Éischtgebuerene vun der gefaange gehollener Déngschtmeedchen an der Millen, a bis bei d'Véi.
3 An dëst ass d'Zeechen, dat den Här hinne ginn huet: An all Haus, op de Fënsterdüren, vun deem si d'Blutt vun engem Joer ale Lämmche gesinn hunn, an dat Haus sollten si net eran goen fir ze schluechten, mä si sollten laanschtgoen, fir datt all déi, déi am Haus waren, gerett ginn, well d'Zeechen vum Blutt op de Fënsterdüren war.
4 An d'Muechte vum Här hunn alles gemaach, sou wéi den Här hinnen gebueden huet, a si sinn laanscht all d'Kanner vun Israel gaangen, an d'Pescht ass net iwwer si komm, fir keng Séil vun Véi, Mënsch oder Hond aus hinnen ze zerstéieren.
5 An d'Pescht war ganz schwéier an Ägypten, an et gouf kee Haus an Ägypten, wou net een Doudegen do war, an et gouf gekrasch a gejäizt.
6 An ganz Israel huet d'Fleesch vum Paschalamm giess an de Wäin gedronk, an huet gelueft, geseent a Merci gesot dem Här, dem Gott vun hire Pappen, a war prett, ënner dem Joch vun Egypten an aus der béiser Knechtschaft erauszegoen.
7 An denk un dësen Dag all d'Deeg vun dengem Liewen, an haalt en vu Joer zu Joer all d'Deeg vun dengem Liewen, eemol am Joer, op sengem Dag, no sengem ganze Gesetz, an verréckel en net vun Dag zu Dag oder vu Mount zu Mount.
8 Well et ass eng éiweg Veruerdnung, déi op den himmlesche Tafele fir all d'Kanner vun Israel agegruewe ass, datt si se all Joer un hirem Dag eemol am Joer, duerch all hir Generatiounen, hale sollen; an et gëtt keng Limit vun Deeg, well dëst fir ëmmer bestëmmt ass.
9 An de Mann, deen fräi vun Onreinheet ass, a net kënnt fir et un deem Dag ze feieren, fir e gewënschten Opfer virum Här ze bréngen, an um Dag vu sengem Fest virum Här ze iessen an ze drénken, dee Mann, deen reng ass a bei der Hand ass, soll ausgeschloss ginn: well hien d'Opfer vum Här net zu der festgeluechter Zäit bruecht huet, soll hien d'Schold op sech huelen.
10 D'Kanner vun Israel sollen d'Pessach um Dag vun der festgeluechter Zäit feieren, um véierzéngten Dag vum éischte Mount, tëscht den Owender, vum drëtten Deel vum Dag bis zum drëtten Deel vun der Nuecht, well zwou Deeler vum Dag dem Liicht an en drëtten Deel dem Owend ginn.
11 Dëst ass dat, wat den Här dir gebueden huet, datt du et tëscht den Owender hale solls.
12 An et ass net erlaabt, et wärend iergendenger Zäit vum Liicht ze schluechten, awer wärend der Zäit, déi um

Owend grenzt, an et soll een owes iessen, bis zum drëtten Deel vun der Nuecht, an alles, wat vum drëtten Deel vun der Nuecht un vun all sengem Fleesch iwwereg bleift, soll een et mat Feier verbrennen.
13 Si sollen et net mat Waasser kachen, an et sollen et och net réi iessen, mä um Feier braten. Si sollen et mat Suergfalt iessen, säi Kapp mat senge bannenzegen Deeler a senge Féiss sollen se um Feier braten, an et soll kee Schank dovun briechen; well vun de Kanner vun Israel soll kee Schank zerquetscht ginn.
14 Aus dësem Grond huet den Här de Kanner vun Israel gebueden, d'Pessach un dem festgeluechten Dag ze feieren, an si däerfen kee Schank dovun briechen; well et ass e Festdag, an en ugeuerdneten Dag, an et däerf net vun Dag zu Dag a vu Mount zu Mount iwwergaange ginn, mee un dem Dag vu sengem Fest soll et gefeiert ginn.
15 An du gebued de Kanner vun Israel, d'Pessach all hir Deeg ze feieren, all Joer, eemol am Joer um Dag vun senger festgeluechter Zäit, an et soll als Erënnerung kommen, deen dem Här gefällt, an et soll keng Plag iwwer si kommen, fir ze schloen oder ze schloën, an deem Joer, an deem se d'Pessach zu senger Zäit a jiddfer Hisiicht no sengem Gebot feieren.
16 A si sollen et net baussent dem Heiligtum vum Här iessen, mä virum Heiligtum vum Här, an d'ganz Vollek vun der Versammlung vun Israel soll et zu senger festgeluechter Zäit feieren.
17 An all Mënsch, deen op deem Dag komm ass, soll et am Hellegtum vun Ärem Gott virum Här iessen, vun zwanzeg Joer un a méi al; well sou steet et geschriwwen a virgeschriwwen, datt si et am Hellegtum vum Här iesse sollen.
18 A wann d'Kanner vun Israel an d'Land kommen, dat se an d'Land Kanaan solle besëtzen, an den Tabernakel vum Här an der Mëtt vum Land an engem vun hire Stämm opriichten, bis den Hellegtum vum Här am Land gebaut ass, da solle se kommen a Pessach an der Mëtt vum Tabernakel vum Här feieren, a solle se et Joer fir Joer virum Här schluechten.
19 An an den Deeg, wou d'Haus am Numm vum Här am Land vun hirem Ierfschaft gebaut gëtt, solle si dohinner goen an d'Pessachlamm owes schluechten, beim Sonnenënnergang, am drëtten Deel vum Dag.
20 An si sollen säi Blutt op der Schwell vum Altor opferen, a säi Fett op d'Feier leeën, dat um Altor ass, a si sollen säi Fleesch iessen, dat am Feier gebraten ass, am Haff vum Haus, dat am Numm vum Här geheiligt gouf.
21 A si däerfen d'Pessach net an hire Stied feieren, nach op iergendenger Plaz ausser virum Tabernakel vum Här, oder viru sengem Haus, wou säin Numm wunnt; a si däerfen net vum Här ofwäichen.
22 An du, Moses, befiel de Kanner vun Israel, d'Uerder vum Pessach ze halen, sou wéi et dir gebueden gouf; erkënneg hinnen all Joer an all Dag vun hiren Deeg, an d'Fest vum Ongeheierte Brout, datt si siwen Deeg ongeheierte Brout iesse sollen, (an) datt si säi Fest feieren sollen, an datt si all Dag während deene siwen Deeg vun der Freed virum Här um Altor vun Ärem Gott eng Offer bréngen.
23 Well Dir hutt dëst Fest mat Eil gefeiert, wéi Dir aus Ägypten erausgaange sidd, bis Dir an d'Wüst Schur komm sidd; well um Ufer vum Mier hutt Dir et fäerdeg bruecht.

KAPITEL 50

1 An no dësem Gesetz hunn ech dir d'Deeg vun de Sabbaten an der Wüst Sin[ai] bekannt gemaach, déi tëscht Elim a Sinai läit.
2 An ech hunn dir vun de Sabbaten vum Land um Bierg Sinai erzielt, an ech hunn dir vun de Jubeljoren an de Sabbaten vun de Joren erzielt; awer d'Joer dovun hunn ech dir net gesot, bis du an d'Land erakënns, dat du an Eegentum solls.
3 An d'Land soll och seng Sabbaten halen, wärend se drop wunnen, an si sollen d'Jubeljoer kennen.
4 Dofir hunn ech dir d'Joreswochen an d'Joren an d'Jubiläer festgeluecht: et gëtt nénganzwanzeg Jubiläer vun den Deeg vum Adam bis haut, [2410 AM] an eng Woch an zwee Joer: an et ginn nach véierzeg Joer (lit. 'wäit ewech') fir d'[2450 AM] Geboter vum Här ze léieren, bis si an d'Land Kanaan iwwergoen, an de Jordan am Westen kräizen.
5 An d'Jubiläe wäerten eriwwergoen, bis Israel vun all Schold vun der Hoerlechkeet, der Onreinheet, der Verschmotzung, der Sënn an dem Irrtum gereinegt ass, a mat Vertrauen am ganze Land wunnt, an et wäert kee Satan oder iergendeen Béisen méi ginn, an d'Land wäert vun där Zäit un fir ëmmer propper sinn.
6 A kuckt d'Gebot iwwer d'Sabbaten - ech hunn se fir Iech opgeschriwwen - an all d'Uerteeler vun hire Gesetzer.
7 Sechs Deeg solls du schaffen, awer um siwenten Dag ass de Sabbat vum Här, dengem Gott. Un deem Dag solls du keng Aarbecht maachen, du an deng Jongen, an deng Dénger an deng Déngschtmeedercher, an all deng Véi an och de Friemen, deen bei dir ass.
8 An de Mann, deen op deem Dag Aarbecht mécht, soll stierwen: jiddereen, deen deen Dag entweiht, jiddereen, deen mat senger Fra läit, oder jiddereen, deen seet, datt hie wëll eppes maachen, datt hie sech op eng Rees dohi ufänke wäert, fir eppes ze kafen oder ze verkafen; a jiddereen, deen um sechsten Dag Waasser zitt, dat hie sech net virbereet hat, a jiddereen, deen eng Laascht ophëlt, fir se aus sengem Zelt oder aus sengem Haus ze droen, soll stierwen.
9 Dir däerft um Sabbat keng Aarbecht maachen, ausser dat wat Dir Iech um sechsten Dag virbereet hutt: Iessen, drénken a raschten, an de Sabbat vun all Aarbecht un deem Dag halen, an den Här, Äre Gott, ze luewen, deen Iech en Dag vum Fest an en hellegen Dag ginn huet: an en Dag vum hellege Kinnekräich fir ganz Israel ass dësen Dag fir ëmmer ënnert hiren Deeg.
10 Well grouss ass d'Éier, déi den Här Israel ginn huet, datt si un dësem Festdag iessen an drénken a sättegt sinn, a sech dorop ausroue vun all Aarbecht, déi zu der Aarbecht vun de Mënschekanner gehéiert, ausser dem Verbrenne vu Weihrauch an dem Brénge vu Offeren a Sacrifice virum Här fir Deeg a fir Sabbaten.
11 Dës Aarbecht eleng soll un de Sabbaten am Hellegtum vum Här, Ärem Gott, gemaach ginn; fir datt si fir Israel vun Dag zu Dag mat stännege Affer versöhnen, fir eng

Erënnerung, déi dem Här gefält, an datt Hie si ëmmer vun Dag zu Dag empfänkt, sou wéi Dir gebueden gi sidd.
12 An all Mënsch, deen do Aarbecht mécht, oder op Rees geet, oder säi Bauerenhaff beaarbecht, egal ob a sengem Haus oder iergendwou anescht, a jiddereen, deen e Feier mécht, oder op engem Déier reit, oder mat engem Schëff um Mier reest, a jiddereen, deen eppes schléit oder ëmbréngt, oder en Déier oder e Vugel schluecht, oder jiddereen, deen en Déier oder e Vugel oder e Fësch fängt, oder jiddereen, deen um Sabbat fastet oder Krich féiert:
13 Dee Mann, deen eppes vun dësen Saachen um Sabbat mécht, soll stierwen, fir datt d'Kanner vun Israel d'Sabbaten no de Geboter iwwer d'Sabbaten vum Land halen, sou wéi et op de Tafele geschriwwe steet, déi Hien mir a meng Hänn ginn huet, fir datt ech fir Iech d'Gesetzer vun den Zäiten an d'Zäiten no der Opdeelung vun hiren Deeg opschreiwe soll. Hei ass d'Bericht iwwer d'Opdeelung vun den Deeg fäerdeg.